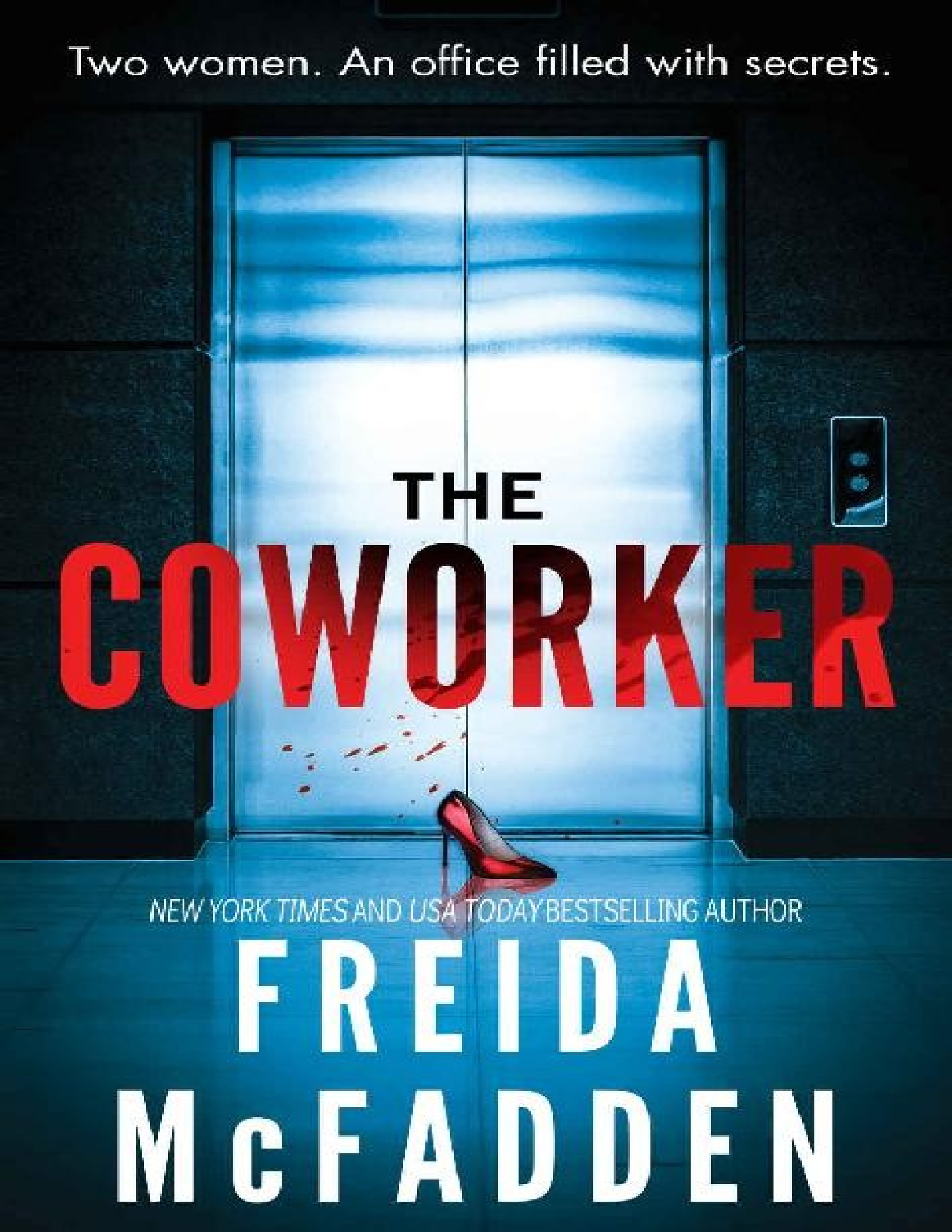
Two women. An office filled with secrets.

THE COWORKER

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

FREIDA McFADDEN

Tüm Grup Ve Kanal Linklerimiz

ANA GRUP KANALI
https://t.me/nightyskyy

ANA GRUP
https://t.me/+GNQY-PR2VII4NjBi

WATTPAD
https://t.me/ayisigiwatty

İNGİLİZCE
https://t.me/Moonlightlibrary1

ÇEVİRİ GRUBU
https://t.me/moonlightceviri

SESLİ KİTAP
https://t.me/seslikitapayisigi

Kitap istek grubu PDF olmayan kitapları buraya yazın.

https://t.me/+Nh5ArzeHr41kYWI0

İNEKÇİ

FREIDA MCFADDEN

Copyright © 2023 by Freida McFadden

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı theBookDesigners tarafından yapılmıştır.

Sheldon için

Önsöz

BIR GÜN ÖNCE

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: ÖNEMLİ

Seth'e,

Sizinle acilen görüşmem gereken hassas bir konu dikkatimi çekti. Sizinle en kısa zamanda ofisinizde bir toplantı yapmayı talep ediyorum.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn Schiff
Gönderen: Seth Hoffman
Konu: Re: ÖNEMLİ

Tamam, tabii. Ofisime gel.

Kime: Seth
Hoffman'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: ÖNEMLİ

Seth'e,

Görüşme sırasında orada olacağınızdan ve sizinle paylaşmak zorunda hissettiğim potansiyel olarak üzücü bazı bilgileri tartışmak için yeterli zamanımız olduğundan olmak için planlanmış bir randevu almayı tercih ederim. Önceden verilmiş bir söz nedeniyle derinlemesine bir görüşmenin kesintiye uğramasını ya da daha kötüsü, ofisinize geldiğimde orada olmadığınızı görmek istemiyorum. Planlanmış bir randevu ile kendimi çok daha rahat hissederim. Takviminizi kontrol edebilir, kendi takvimimle karşılaştırabilir ve önümüzdeki 48 saat içinde ikimiz için de uygun olabilecek altı potansiyel randevu zamanı belirleyebilirim; siz de bu zamanlardan sizin için en uygun olan iki tanesini öne çıkarabilir ve karşılıklı olarak uygun olan son bir zaman üzerinde anlaşabiliriz.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn Schiff
Gönderen: Seth
Hoffman
Konu: Re: ÖNEMLİ

Yarın saat 2 nasıl?

Kime: Seth
Hoffman'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: ÖNEMLİ

İşte planlanmış toplantımızın ayrıntıları: Yer: Seth

Hoffman'ın ofisi

Saat: 14:00

Takvimime ekledim.

Saygılarımla,

Dawn Schiff

Bölüm I

Birinci Bölüm

NATALIE

Bu sabah ofise girdiğimde DAWN masasında değildi, bu da dünyanın sonunun geldiği anlamına geliyor.

Şaka yapıyorum. Açıkçası, dünyanın sonu gelmiyor. Ama Dawn'ı tanısaydınız, anlardınız.

Son dokuz aydır Dawn Schiff, ikimizin de çalıştığı besin takviyesi şirketi Vixed'de benimkinin yanındaki kabini işgal ediyor. Saatinizi onun rutinlerine göre ayarlayabilirsiniz. 8:45'te masasında . 10:15, tuvalet molası veriyor. 11:45'te dinlenme odasına gider ve öğle yemeğini yer. 2:30'da bir tuvalet molası daha veriyor. Ve saat tam 5'te bilgisayarını kapatıyor ve günü tamamlıyor. Dünyadaki tüm saatlerin kaybolduğu bir tür kıyamet olayı olsaydı, sadece Dawn'ın ne zaman gittiğini izleyerek hepimiz programa geri dönebilirdik. *Saniyesine* kadar.

İşe genellikle sekiz buçuk ile dokuz arasındaki otuz dakikalık zaman diliminde gelirim. *Dokuz* gibi. Eğer tüm yıldızlar aynı hizaya gelirse, 8:30'da orada olurum. Ama anahtarlarımı her gün aynı yere, ön kapının hemen yanındaki masanın üzerine koyduğuma yemin etsem de, bazen gece kalkıp bir yerlere gidiyorlar. Ve sonra onları aramak zorunda kalıyorum.

Yoksa trafiğe takılırım. Çok fazla trafik var. Dorchester Bulvarı trafiğin yoğun olduğu saatlerde park yeri gibi oluyor.

Bu sabah, ışıklar benim lehime değildi ama trafik seyrekti, bu yüzden dokuza on kala Vixed'in bulunduğu büyük ofis alanına adımımı attım. Kırmızı topuklu ayakkabılarım muşamba zeminde tıkırdarken, başımın üzerinde floresan ışıkları titrerken, odanın ortasına doldurulmuş birbirinin aynısı odacıkların arasından yürüyorum. Kendi odama giderken Dawn'ın odasının önünden , elimi selamlamak için kaldırmıştım bile, kısa bir süre duruyorum.

Kabin boş.

Dawn'ın programı ne kadar tuhafsa, bugün ona uymaması daha da tuhaf. Dawn'ın yokluğunun uğursuz bir şeye işaret ettiğini düşünmeden edemiyorum. Ne de olsa Dawn asla geç kalmaz. *Asla*.

"Natalie! Hey, Nat! Tahmin et ne oldu!"

Kim'in sesiyle gözlerimi Dawn'ın odasından ayırıyorum.
Bronzlaşmış yüzü ışıldayarak kübik koridordan aşağı atlıyor.

Kim Healey iş yerindeki en iyi arkadaşım, ne yazık ki iş giderek tüm hayatım haline geldiği için genel olarak en iyi arkadaşım olduğu anlamına geliyor. İki hafta önce balayından döndü ve eskiden koyu kahverengi olan saçlarında röflelerin yanı sıra muhteşem bir bronzluğa sahip; hatta hala hafifçe kum ve güneş kremi kokuyor. Harika görünüyor ve onun adına çok mutluyum. Ve sadece yüzde on kıskanıyorum. Gerçekten, hafif sarhoş düğün konuşmamda da söylediğim gibi, ona dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum.

Gözlerimi Kim'in siyah beyaz desenli Ann Taylor elbisesinin üzerinde gezdiriyorum ve belirgin bir şişkinlik fark ediyorum. "Sen hamilesin!" Nefes nefese kaldım.

Yüzündeki gülümseme anında kaybolur. "*Hayır*. Hamile *değilim*. Neden böyle söylüyorsun?" Belinin üstündeki kravatı çekiştiriyor. "Bu elbisenin beni şişman gösterdiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır! Oh, Kim, tabii ki hayır!" Kendimi savunmam gerekirse, *"tahmin et ne oldu" deme* şekli gerçekten de bir bebek duyurusu varmış gibi bir *izlenim* yarattı. Benim yaşımdaki kadınlar son zamanlarda sağda solda hamileliklerini duyuruyor gibi görünüyorlar - herkesin paylaşması gereken tek heyecan verici haber bu gibi görünüyor - ve o *da* balayından yeni dönmüştü. "*Hiç* de değil. Bunu söylediğim *için çok* özür dilerim. Sadece düşündüm ki..."

Kim hâlâ utangaç bir şekilde elbisesini çekiştiriyor. "Bunu söylemenin bir nedeni olmalı."

Zihinsel olarak kendi kafama vuruyorum. "Yapmadım, yemin ederim. Ve her neyse,
Herkes balayında birkaç kilo alır. Çok yakışıyor.

sen."

Ama dinlemiyor bile. Boynunu büküp kendi kıçına bakmakla meşgul.

Boğazımı temizliyorum. "Peki, bana ne söylemek istiyordun?"

"Oh." Küçük bir gülümsemeyi başarıyor, ilk baştaki coşkusu azalıyor. "Tişörtler geldi. Onları konferans odasına koydum."

Ooh, bu iyi haber! Kim'i konferans odasına kadar takip ediyorum ve köşede hafif ezik kahverengi bir karton kutunun beklediğinden emin oluyorum. Hemen yanına koşup kapaklarını açıyorum. "Baktın mı?"

"Eledim. Tam sayım yapmadım."

Tişörtlerle dolu kutuyu karıştırdım ve bir tanesini çıkardım. Deniz mavisi renginde ve üzerinde gerekli tüm bilgiler var. 5K hayırseverlik koşusu. Serebral palsi araştırmaları yararına. Elimdeki tişört orta beden ve doğru bedene benziyor. Zamanlama konusunda endişeliydim; tişörtlerin geçen hafta gelmesi gerekiyordu ama bugün Salı. Düzenlediğim yardım koşusu Cumartesi günü.

"Muhteşem görünüyorlar Nat," diye nefes alıyor Kim. Bu koşuyu organize ederken o kadar harika bir amigo oldu ki, onsuz bunu başaramazdım. "Onları sabah herkes buradayken dağıtabiliriz."

Başımı sallıyorum, her şey planlandığı gibi gittiği için rahatlıyorum. "Bu arada," diye ekliyorum, "Dawn'ın hastalandığını söyleyip söylemediğini biliyor musun?"

Kim bir tişörtü göğsüne doğru tutuyor ve bana hâlâ biraz bebek yumrusu gibi görünen karnının üzerini düzeltiyor. "Hayır. Neden?"

"Şey, o burada değil."

"Yani? Geç kalıyor."

"Anlamıyorsun." Tişörtleri karton kutuya geri bırakıyorum. "Şafak asla geç kalmaz. *Asla*. Burada çalıştığı süre boyunca bir kez bile. Her zaman 8:45'te burada olur."

Kim saatine bakıyor ve sonra aklımı kaçırmışım gibi bana dönüyor. "Yani yirmi dakika gecikti. Ne olmuş yani?"

Dawn için garip bir davranış. Bunun da ötesinde, Kim'le paylaşmadığım bir şey daha var. Dün öğleden sonra Dawn bana tuhaf bir e-posta göndererek mesai bitiminde onunla "çok önemli bir konu" hakkında konuşup konuşamayacağımı sordu. Ancak öğleden sonra bir satış görüşmesi için dışarıdaydım ve ofise döndüğümde çoktan gitmişti.

Çok önemli bir mesele. Acaba bu şeyle mi ... Hayır.

Muhtemelen değil.

"Umarım iyidir." Başımı salladım. "Belki bir araba kazası geçirmiştir."

Kim kıs kıs güler. "Ya da belki sonunda kendini adamıştır." "Kes şunu," diye mırıldandım. "Bu çok kaba."

"Hadi ama. O tuhaf biri ve bunu herkes kadar sen de biliyorsun. Onun yanında oturmak zorunda olan sensin."

"O kadar da kötü değil..."

"O kadar da kötü değil!" Kim patladı. "Ofisi bir robotla paylaşmak gibi. Kaplumbağalara olan takıntısı da ne? Kim *kaplumbağalara* bu kadar düşkün olabilir ki?"

Tamam, Dawn'ın biraz tuhaf olmadığını söylemeyeceğim. Hatta *çok* garip. Şirketteki insanların onun arkasından dalga geçtiği zamanlar oluyor. Ve evet, kaplumbağaları yetişkin bir insanın sevebileceğinden çok daha fazla seviyor. Ama çok iyi bir insan. Onu biraz daha iyi tanısalar, ona karşı daha nazik olurlar.

Onu çok iyi tanıdığımdan değil. Her zaman onu bir ara yemeğe davet etmek istemiştim ama bir türlü fırsat bulamamıştım. Birkaç hafta önce Cuma akşamı asansörde aşağı inerken, ona herhangi bir planı olup olmadığını sordum ve bu soru karşısında şok olmuş gibiydi. *Sadece evde yemek yiyeceğiz. Yalnızdım.* Akşam yemeğinde bana katılmasını isteyebilirdim ama erkek arkadaşımla buluşacaktım ve onun da peşime takılması garip olurdu.

Onu yemeğe davet edeceğim. Kesinlikle. 5K biter bitmez.

"Neyse, işe dönsem iyi olacak." Kim saatine bakıyor. "Buradaki bir başkası gibi Ayın Bayan Pazarlamacısı değilim..."

Yanaklarım hafifçe renklendi. Satışlarımın şirketteki diğer herkesten daha iyi olduğunu kabul ediyorum ama bunun için kıçımı yırtarak çalışıyorum. "Bu ay evlendin. Bu sefer satışların düşük olması için bir bahanen var."

"Evet, evet." Kim omuz silkiyor çünkü o kadar da umurunda değil. Yeni kocası çok zengin. Yakın gelecekte bir noktada gerçekten hamile kalacak ve bu gerçekleştiğinde işi bırakacak ve bir daha asla arkasına bakmayacak. "Neyse, tişörtler konusunda iyi şanslar. Sonra görüşürüz."

Kim muhtemelen odasına doğru, ama daha büyük olasılıkla sabahın üçüncü ya da dördüncü kahvesini almak için dinlenme odasına doğru yola çıktıktan sonra, tişört kutusunun kapaklarını kapatıp odama geri dönüyorum. Oraya vardığımda masamın üzerinde daha önce görmediğim bir şey fark ettim.

Bu bir kaplumbağa heykelciği.

Küçük, işaret parmağımın uzunluğundan fazla değil. Yeşil ve mavi renkli, kabuğundaki geometrik desenler tepedeki floresan ışıklarında parlıyor. Başını kaldırıyor ve boncuk gibi siyah gözleri bana bakıyor.

Bir süre önce Dawn heyecanla bana odam için bir kaplumbağa heykelciği hediye etti. Bu çok hoş bir davranıştı ve bana aldığı kaplumbağa muşamba zemine düşüp bir düzine küçük parçaya ayrıldığında kendimi çok kötü hissettim. Ama o kaplumbağanın yeri asla doldurulamadı. Ve şu anda masamda duran bu kaplumbağadan farklıydı.

Kaplumbağa heykelciğini elime alıyorum ve parmaklarımın arasında yuvarlayarak pürüzsüz yüzeyini hissediyorum. Bu kaplumbağanın burada ne işi var? Onu buraya kim koydu?

Dawn mıydı?

Ama olamazdı. Dün mesai bitiminde ofise döndüğümde çoktan gitmişti. Ve henüz burada görünmüyor. Peki bu kaplumbağayı masama nasıl koymuş olabilir?

Kaplumbağayı masama geri koyduğumda parmaklarımda bir leke vardı. Kaplumbağayı elime aldığımda koyu kırmızı bir şey elime bulaşmıştı. Avucuma bakıp neye dokunduğumu anlamaya çalışıyorum. Kaplumbağa yeşil olduğu için boya olamaz. Ketçap mı?

Hayır, . Rengi çok koyu ve şekerli yapışkan değil. Ve o tatlı kokusu da yok. Neredeyse metalik kokuyor.

Bu şey *de* ne?

Parmak izlerimin oluklarına yapışmış koyu kırmızı maddeyi incelerken, yakınlarda çalan bir telefonun belli belirsiz farkına varıyorum. Dawn'ın odasından geliyordu.

Dawn'ın odasına dönüp girişin yanında duruyorum. Hâlâ boş. Bu sabah erken gelmiş ve tuvalette falan olabilir mi? Burada olmalı ve bu küçük kaplumbağayı masama koyan da o olmalı, ceketi sandalyesinin arkasında asılı olmasa da. Ve bilgisayar ekranı karanlık, ekran koruyucu yok, sadece siyah.

Masasındaki telefon hâlâ çalıyor. Genellikle arayanın numarası ekranda yanıp söner, ama bu sefer öyle değil. Engellenmiş bir numara.

Telefonu kapattım. Onun telefonuna cevap vermek benim işim değil ama bugün hastaysa en azından ortaya çıkan sorunlarla ilgilenmeye çalışabilirim. Eminim Dawn da benim için aynı şeyi yapardı. Her zaman diğer insanlara yardım etmeye çalışır, neredeyse hataya varacak kadar.

Dün benimle ne hakkında konuşmak istediğini merak ediyorum. *Çok önemli bir mesele.* Dawn'dan gelince, bu hemen hemen anlamına gelebilir

Buzdolabındaki kirli bir süt kutusundan ölümcül bir kanser teşhisine kadar her şey. Endişelenmek için bir neden yok.

"Dawn Schiff'in masası," diye cevap veriyorum.

Diğer hatta sessizlik var. Neredeyse düzensiz nefes alma sesi gibi.

"Alo?" Dedim. "Orada kimse var mı?

Daha fazla sessizlik. Tam telefonu kapatmak üzereyken, acı çeken bir kadın sesiyle söylenen iki kelime omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderiyor:

"*Bana yardım* et."

Ve sonra hat kesiliyor.

İkinci Bölüm

Ölü alıcıya bakıyorum, midemin çukurunda hastalıklı bir his büyüyor.

Bana yardım et.

Sesi Dawn'a çok benziyordu, ancak sadece iki kelimeden tam olarak emin olamıyorum. Ama her kimse, sesi histerikti. Paniklemiş.

Bana yardım et.

Ve şimdi çevir sesine dönüşen ölü hat.

Şafak bu sabah geç kaldığında bir şeylerin ters gitmiş olabileceği ihtimalini düşündüm ama ciddi bir şey olduğuna gerçekten inanmadım. Yanılıyor muydum? Dawn'a korkunç bir şey mi oldu?

Tehlikede mi?

Telefonumu almak için çantama uzandım. Rehberimden Dawn'ın adını seçiyorum ve numarasına tıklıyorum. Birkaç kez çalıyor ve sonra monoton sesini duyuyorum:

Dawn Schiff'in cep telefonuna ulaştınız. Şu anda çağrınıza cevap verecek durumda değilim. Sinyal sesinden sonra lütfen adınızı, geri arama numaranızı, alternatif irtibat numaranızı ve benimle iletişime geçme nedeninizi bırakın.

Mesaj bırakmamaya karar verdim. Onun yerine bir mesaj atıyorum:

Hey Dawn, her şey yolunda mı?

Ekranı izliyorum, küçük baloncukların yazdığını göstermesini bekliyorum. Görünmüyorlar.

Bir şeyler yapmam lazım. Seth'le konuşmalıyım.

Seth Hoffman, ben burada çalışmaya başlamadan önce Vixed'in Dorchester şubesinin müdürüydü. Seth'le aramızda bir anlayış var; o bana uzun bir ip veriyor, ben de satışta canıma okuyorum. Müşterilerim için harcadığım her kuruş hakkında sürekli işime karışmayan ve zamanımın her nanosaniyesinin hesabını soran bir patrona sahip olmak güzel. Sonuç alamasaydım eminim farklı olurdu ama Seth bana güveniyor.

Seth'in zaten kısmen aralık olan ofisinin kapısına vuruyorum. Bir sekreteri var ama o herkesin sekreteri sayılır ve Seth'in ofisine kimin girip çıktığını takip etmiyor. İçeri girmem için seslendiğinde hemen içeri girdim.

Kim ve ben burada çalışmaya başladığımızda, patronumuzun ne kadar sevimli konusunda kıkırdardık. Seth şimdi kırklı yaşlarının ortasında, benden on beş yaş büyük.

-Ama genç bir görünümü var. Gülümsediğinde kırışan gözlerinin etrafında çizgiler var, şakaklarında ona yakışan bir tutam gri saç var ve her zaman kravat taksa da hiçbir zaman boğazına kadar tam olarak bağlamıyor.

"Selam Nat," diyor ben olduğumu görünce. "Ne var ne yok? Her şey yolunda mı?"

"Tam olarak değil..." Seth'in masasının önünde duruyorum, endişelerimi onunla paylaşmak istiyorum ama aşırı tepki veriyormuşum gibi görünmek istemiyorum. "Dawn bugün hasta olduğunu söyledi mi?"

Kara kaşları havaya kalktı. "Hayır, yapmadı. Neden? Burada değil mi?"

Benim gibi Seth de Dawn'ın sanki bir ana saat tarafından kontrol ediliyormuş gibi çalıştığını biliyor olmalı. "Onu görmedim."

"Huh," diyor.

Lanet olsun. Onu aramasını umuyordum. Büyükannesinin hasta olduğunu ve bugün gelemeyeceğini söylemesini. "Onu aradım ama açmadı. Ve ayrıca..."

Kaşlarını çatıyor. "Ayrıca ne?"

"Dawn'ın telefonu çalıyordu ve ben de açtım. Ve diğer hattaki kişi 'Yardım edin' dedi."

Seth başını sallar. "Peki, ne konuda yardıma ihtiyaçları vardı? Ürünlerden biri hakkında bilgiye mi ihtiyaçları vardı? Bir müşteri şikâyeti miydi?"

"Hayır, anlamıyorsunuz. Sanki başları dertteymiş ve yardıma ihtiyaçları varmış gibiydi. Ben... Sanırım Dawn'dı."

"Yani... arabasında sorun falan mı var? Size ne konuda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"

"Hayır..." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Sadece 'yardım et' dedi ve telefonu kapattı."

"Oh." Yüzündeki ifade belirgin bir endişe eksikliğine işaret ediyor. En ufak bir endişesi yokmuş gibi görünüyor. "Peki, onu geri ara ve ne konuda yardıma ihtiyacı olduğunu sor."

". açmıyor."

Omuz silkiyor. "İyi olduğuna eminim. Ne olmuş olabilir ki?"

"Bilmiyorum..." Başparmağımı ısırmaya başlıyorum - gergin olduğumda eski bir kötü alışkanlık - ama kendimi durduruyorum. Bu Fransız manikürüne çok para harcadım ve yapmak istediğim son şey onu mahvetmek. "Belki bir kaza geçirmiştir."

"Onu bir arayayım."

Seth masasından cep telefonunu alıp numaralar arasında gezinirken omuzlarım hafifçe gevşiyor. Artık ellerini görebildiğim için, her zaman sol dördüncü parmağına taktığı alyansın yerinde olmadığını fark ediyorum. Yakın zamanda gitmiş - görünür bir bronzluk çizgisi var. Gözlerim her zaman masasının üzerinde duran, kendisinin ve eşi Melinda'nın fotoğrafına takılıyor ama o da yok.

Hmm. Bu çok ilginç.

Seth'e kayıp yüzüğü ve karısının fotoğrafını sormak için sabırsızlanıyorum. Ama bu beni ilgilendirmez. Ne de olsa o benim patronum. Ve şu anda daha acil sorunlar var.

Seth aramayı yapıyor ve muhtemelen diğer hatta çalarken ikimiz de bekliyoruz. Birkaç saniye sonra Dawn'ın sesli mesajının kısık sesini duyabiliyorum. Seth parmaklarını masasına vurarak onun sinir bozucu uzunluktaki sesli mesajının bitmesini bekliyor.

"Selam Dawn," diyor Seth. "Bugün seni işte göremedik ve neler olduğunu bilmek istedim. Her şey yolunda mı? Mümkün olduğunca çabuk beni ara." Aramayı kesiyor ve telefonunu masasına bırakıyor. "Açmıyor. Ama geri arayacaktır."

"Oh."

"Biliyor musun?" Parmaklarını şıklatıyor. "Şimdi hatırladım, Dawn'la bugün saat ikide bir toplantımız olacaktı. Randevuya ihtiyacı olduğunu ve bunun çok önemli olduğunu söyleyerek büyük bir olay yarattı."

"Önemli mi?" Bana gönderdiği benzer e-postayı hatırlayarak midem bulanıyor. *Çok önemli bir konu*. Patronuyla bu konuda bir toplantı ayarladığına göre en azından *biraz* önemli bir mesele olmalı. "Bu kadar önemli olan neydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Dawn'ı tanıyorsam muhtemelen saçma bir şeydir." Bu koşullar altında çok uygunsuz bir gülümseme takınıyor. "Her neyse, bunu çok büyüttü, o yüzden eminim benimle konuşmak için saat ikide gelecektir."

Ağırlığımı parlak kırmızı Louboutin'lerimin arasında kaydırıyorum. Her zaman topuklu giyerim ve kırmızı en sevdiğim ayakkabı rengidir ama bunlar ayak parmaklarımı deli gibi sıkıyor. Keşke sekiz numara alsaydım. "Belki de polisi aramalıyız?"

"Polisi aramak mı?" Seth bana göz kırpıyor. "Sen *ciddi* misin? İşe bir saat geç kaldı ve sen *polisi* mi aramak istiyorsun?"

"Yardım istemek için aradı!" Ona hatırlatıyorum.

Büzülmüş dudaklarının arasından hava üflüyor. "Telefondakinin Dawn olduğundan emin misin? Belki de yardıma ihtiyacı olan bir müşteriydi."

"Müşteri değildi."

"Emin misiniz?"

Evet demeye başladım ama şimdi bana kendi hafızamı sorgulatıyor. Telefonu açtım ve hattaki diğer kişi "bana yardım edin" dedi. Ve sesleri üzgün geliyordu. Ama yine de bazı müşteriler aradıklarında sesleri üzgün çıkar. Arayanın Dawn olmaması ve gerçekten bir müşteri olması mümkün mü? Ve belki de onun sesi yerine benim sesimi duyunca kapatmışlardır?

"Başına gelebilecek yüzlerce şey var," diye belirtiyor. "Polisi aramamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Bize gülerler."

Bu doğru olabilir.

Seth'in gözleri yumuşar. "İyi misin Nat? Biraz yıpranmış görünüyorsun." "Tanrım, teşekkürler."

"Sadece söylüyorum. Son zamanlarda çok çalışıyorsun. Satışların tavan yaptı ve bu 5K'yı organize ediyorsun. Nasıl vakit bulduğunu bile bilmiyorum. Biraz rahatlamalısın."

Boğazımda bir yumru oluşmaya başladı. "Önemli şeyler için zaman ayırıyorum."

"Biliyorum."

Yutkundum. "Cumartesi günü koşuya geleceksin, değil mi? Sana güveniyorum."

"Orada olacağım." Bir elini göğsüne koyar. "Söz veriyorum. Merak etme, Dawn'ın saat ikide ofisimde olacağına bahse girerim. O her zaman zamanında gelir."

Seth'in ofisinden çıkar çıkmaz odama dönüyorum. Kaplumbağa heykelciği hâlâ masamın üzerinde, boş siyah gözleriyle bana bakıyor. Seth'in yıpranmış göründüğümle ilgili yorumu hâlâ kulaklarımda çınlıyor, ben de pudramı çıkarıyorum. Bu sabah yanaklarıma sürdüğüm pahalı yüz kremine rağmen cildim solgun görünüyor. Genelde harika bir cildim vardır. Ürünümüzü satmama yardımcı olan şeylerden biri de bu. Ama dün gece iyi uyuyamadım. Sarı saçlarım alışılmadık şekilde gevşek ve cansız görünüyor.

O telefon konuşmasını düşünmeden edemiyorum... Arayanın sesindeki o telaşlı tonu duymadan edemiyorum.

Bana yardım et.

Müşteri yardımı isteyen birinin sesine benzemiyordu. Gerçekten başı dertte olan birinin çığlıkları gibiydi.

Ama Seth haklı. İş arkadaşımın işe bir saat geç kaldığını bildirmek için polisi arayamam. Eminim Dawn yakında işe gelecektir. Bu kesinlikle büyük bir yanlış anlaşılma.

Üçüncü Bölüm

DOKUZ AY ÖNCE

Kime? Mia Hodge
Kimden: Dawn
Schiff Konu:
Selamlar

Sevgili Mia,

Bugün size bahsettiğim yeni işimdeki ilk günümdü.

Keşke kolay olduğunu söyleyebilseydim, ama beni tanıyorsun. Utangaç olduğumu biliyorsun. Kaplumbağalarla ortak bir özelliğim var; onlar doğuştan utangaç hayvanlar. Kişilikleri yok demiyorum, çünkü kesinlikle var, ancak çoğu kaplumbağa kendi ortamlarında kalmayı tercih eder. Onlarla oynanmasını istemezler. Ve herhangi bir tehditle karşılaştıklarında ilk tepkileri saldırmak değildir. Kabuklarının içine çekilip saklanmaktır. Tanıdık geldi mi?

Kaplumbağalar gibi bir kabuğum olsaydı hayatım daha kolay olurdu. Karton kutulardan kabuk yapmama yardım ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Parktan taşları toplamıştım ve onları oturma odamda birlikte kutuların üzerine yapıştırmıştık. Gerçek gibi görünmüyordu elbette, sadece yedi yaşındaydık. Ama kötü bir gün geçirdiğimde saklanacak bir yerim vardı.

O kabuk ne kadar sürdü? Bir hafta mı? İki hafta mı? Bir gün eve geldiğimde gitmiş olduğunu hatırlıyorum. Annem ben okuldayken onu sökmüş ve

Çöp. Onu parçalara ayırdı, böylece onu yeniden inşa etme şansı kalmadı. Bana dedi ki: *İşte bu yüzden sadece bir arkadaşın var Dawn.*

Sanki senden başka bir arkadaşa ihtiyacım varmış gibi. Keşke şu anda ülkenin öbür ucunda yaşamıyor olsaydın.

Şu anda deniz kabuğuna en yakın olan şey, yaklaşık bir yıl önce satın aldığım yuvarlak kaplumbağa kabuğu gözlüklerim. Onları gördüğünü sanmıyorum. Merak etmeyin, gerçek kaplumbağa kabuğundan yapılmadılar.

Çalıştığım şirketin adı Vixed. Doğal vitamin takviyeleri ya da buna benzer ürünler satıyorlar. Eminim yakında bu konuda daha fazla şey öğreneceğim, ancak yaptığım tek şey muhasebe, bu yüzden tüm operasyonlarının ayrıntılarını bilmek gerekli değil. Postada şirketin ürünleri hakkında üç inç kalınlığında bir paket aldım, ancak ne yazık ki etkinlikleri hakkında veri eksikti. Belki de bu doğrultuda bazı randomize kontrollü çalışmalar önerebilirim? Kendimi daha faydalı hale getirmenin yollarını arıyorum.

Yeni patronum Seth sabah beni herkesle . Seth'le bugünden önce sadece bir kez, benimle mülakat yaptığında tanışmıştım. Onunla tanıştığımda, onun hakkında iyi şeyler hissettim. Kırk yaşlarında, bir kaplumbağanın kesinlikle yapamayacağı şekilde arkadaş canlısı ve şirketin muhasebecisi olarak işe gelmem konusunda olabildiğince hevesli görünüyordu.

Ama bugün Seth farklı görünüyordu. Tanıştığımız gün daha çekiciydi; gülümsüyor ve söylediğim her küçük şey için heyecanlanıyordu. Bugün ise dikkati dağılmış gibiydi. Beni ofiste aceleyle dolaştırdı, kimsenin adını hatırlamama ya da hızlı bir merhaba demekten başka bir şey yapmama fırsat vermedi. Beni gezdirirken beş kez saatine baktı. Ayrıca, ona soru sorduğumda cevapların çoğunu bilmiyor gibiydi. Bu oldukça hayal kırıklığı yarattı.

Örneğin ona buzdolabının ne sıklıkla temizlendiğini sordum. Şaşırmış görünüyordu. Ben de ona Listeria gibi pek çok bakterinin soğuk sıcaklıklarda kolayca üreyebildiğini anlattım. Bu konuda oldukça fazla veriye sahiptim, ancak

Bu verileri Seth'le paylaştım ama ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Sadece temizlik görevlilerine sormakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra da, "Tanrım, Dawn." dedi.

Seth'in bana kızdığını hissetmeye başlamıştım çünkü babam onu kızdıracak bir şey yaptığımda hep böyle söylerdi. *Tanrım, Dawn*. Bunu çok söylerdi. Neredeyse her gün.

Turumuzun son durağı benim odamdı. Son işimde kendi ofisim vardı, ancak küçüktü ve penceresi yoktu. Yine de bu küçük odacıktan daha iyiydi. Kabinde saklanacak bir yer yok. Ayrıca bana sağladıkları sandalye de pek rahat görünmüyordu. Yeterli bel desteği yoktu. Seth'e alternatif oturma seçenekleri hakkında soru sormam gerekecek.

Seth beni yan odamda çalışan kadınla tanıştırdı. İyi ki de tanıştırdı, çünkü kendimi insanlara tanıtmakta zorlanıyorum. Bu konuda kendimi hep garip hissederim ve çok beklersem çok geç olur. Bir ay boyunca birlikte çalıştığınız birine kendinizi tanıtamazsınız. Bu yüzden tanıştırma işini Seth'in yapması beni mutlu etti.

Bana adının Natalie olduğunu söyledi. Ve en iyi satış elemanımız olduğunu. Bilmem gereken bir şey olursa Natalie'ye sorabileceğimi söyledi.

Adını hafızama kazıdım. *Natalie, Natalie, Natalie*. Mikrofon takılı bir kulaklık takıyordu, ama takdim için bunu kullanmadı. Hatta ayağa kalktı, ikimizin de giymeyi düşünmeyeceği bir çift çarpıcı kırmızı ayakkabının üzerinde sallanıyordu. Bizim yaşlarımızda, belki otuz, ve son derece güzel. Onda en çok beğendiğim şey saçlarıydı. Sarı, mısır ipeği rengindeydi ve sırtının ortasına kadar iniyordu. O kadar yumuşak ve ipeksi görünüyordu ki, neredeyse uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyordum.

Becky Doyle'un saçına dokunmak için uzandığımda yüzümü o kadar kötü tırmalamıştı ki aylarca yüzümde kırmızı bir iz kalmıştı, hatırlıyor musunuz? Artık daha iyi biliyorum.

Onun yerine kendi saçıma dokundum. Bu o kadar da tatmin edici değildi. Saçlarım her zamanki donuk kahverengi renginde ve bu günlerde başıma yakın tutuyorum. Bir fotoğraf eklemem gerekecek. Ama uzun saçlarım olsaydı bile, Natalie'ninki gibi yumuşak ve ipeksi olmazdı ve gerçek şu ki, saçlarımın ensemde bıraktığı hissi sevmiyorum. Tüylerimi diken diken ediyor, bu yüzden saçlarımı kısa tutuyorum.

Natalie bana kocaman bir selam verdi. Gülümsemesi onu daha da güzel gösteriyordu. "Vixed'e hoş geldiniz!" dedi.

Güzel bir gülümsemesi vardı. Dostça bir gülümseme. Ayrıca çok güzel bir sesi vardı. Şarkıcı olabilir ya da seslendirme yapabilirmiş gibi geliyordu. Natalie gerçekten tatlı bir insana benziyordu. Bugün beni var olmayan kabuğuma saklanmak zorunda hissettirmeyen ilk kişiydi.

Seth'in ona bakışından, onun da Seth'ten çok hoşlandığını anlayabiliyordum. İşinde mükemmel olmalı.

Natalie, Vixed'de çalışmayı ne kadar çok seveceğimden bahsetti. O anlattıkça kendimi daha iyi hissettim.

Natalie'den gerçekten hoşlanıyorum. Hayatım boyunca birbirimize yakınlaştığımız tek kişi sensin ve inan bana, Natalie'ye asla sana yakın olduğum kadar yakın olamayacağımı biliyorum, ama bir fincan kahve içebileceğim ya da işten sonra birlikte yemek yiyebileceğim sıradan bir arkadaşımın olması güzel olurdu. Her zaman daha fazla arkadaş edinmem gerektiğini söylerdin, ben de deniyorum. Gerçekten deniyorum.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

Öncelikle, yeni işin için tebrikler! Arkadaş edinmenin zor olduğunu biliyorum ama bu Natalie denen kadın gerçekten iyi birine benziyor. Sadece kendin olmayı unutma, tamam mı?

XXO,

Mia

Dördüncü Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

"NATALIE, ürünlerinize bayıldığımı bilmenizi isterim."

Quincy'de yerel bir sağlıklı yaşam mağazası olan Happy Healthy'den Carmen Salinas telefonda. Dükkânı küçük olsa da kendisi değerli bir müşteri. Ona ürünlerde indirim sağlamak için elimden geleni yapıyorum çünkü tam fiyat onun için zor.

"Çok sevindim," diyorum.

"Collahealth en iyisi," diye devam ediyor Carmen. "Son birkaç haftadır ben de kullanıyorum ve yemin ederim on yaş daha genç görünüyorum!"

"Biliyorum!" "Biliyorum" dedim. "Bence bu kesinlikle bir mucize. Onu kullanmadan bir gün bile geçiremezdim!"

"Ben de!"

Collahealth, özel bir kolajen formülasyonu içeren bir kapsül olan en yeni ürünümüzdür. Yemin ederim, bu şey sihirli. Satmak zorunda bile kalmıyorum. Kendi kendini satıyor.

Aslında bu tam olarak doğru değil. Hâlâ oldukça sıkı çalışmam gerekiyor. "O zaman bir kutu daha ister misin?" diye sordum.

"İki olsun!"

Satış için detayları karalıyorum ve Carmen'in mağazasına gönderilecek ek kutuları ayarlıyorum. Tüm bunlar olurken, küçük kaplumbağa heykelciği

bana bakıyordu. Yüzeyine yapışmış olan koyu kırmızı malzemeyi biraz daha ovaladım. Eğer bu gerçekten Dawn'dan bir hediyeyse, temizlememiş olmasına şaşırdım. Temizlik konusunda takıntılıdır. Çöpe atmayı düşünüyorum ama eğer Dawn'dan bir hediyeyse, kırılmasını ve beğenmediğimi düşünmesini istemiyorum.

Ama ben sevmiyorum. Tüylerimi ürpertiyor. Parmaklarımı lekeleyen o koyu kırmızı madde de neydi öyle? Neredeyse şey gibi görünüyor.

Kan gibi.

Hayal gücümün benden kaçmasına izin veremem. Masamda kan lekeli bir kaplumbağa heykelciği *yok*. Muhtemelen... Bilmiyorum, onunla birlikte paketlenmiş başka bir heykelciğin boyası dökülmüştür. Bu kandan çok daha mantıklı.

Yine de kaplumbağa beni ürkütüyor.

Sonunda kaplumbağayı serçe parmağımla masamın köşesine doğru itiyorum ve benden uzağa, odamın duvarına bakacak şekilde çeviriyorum. İşte bu daha iyi.

Neredeyse öğlen oldu ve Dawn hala işe gelmedi. Onu iki kez daha aradım. Bir mesaj daha gönderdim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Annesinin Beverly'de yaşadığını söyledi ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. İnsan kaynaklarından Steve'de muhtemelen numarası vardır. Verme yetkisi var mı bilmiyorum ama eminim onu ikna edebilirim. Ama aşırı tepki mi veriyorum? Dawn işe birkaç saat geç kaldı. Ama dün ondan gelen acil bir e-posta vardı - "çok önemli bir mesele" hakkında hem benimle hem de patronuyla iletişime geçecek kadar üzgündü. Ve sonra o garip telefon görüşmesi.

Bana yardım et.

O zaman, sesinin histerik olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi birkaç saat geçti, artık o kadar emin değilim. Belki Dawn iyidir. Belki de telefondaki sadece bir müşteriydi. Saat ikide Seth'le toplantısı var, eminim o zamana kadar döner.

Her neyse, şu anda bunu düşünemem. On beş dakika sonra tüm hafta boyunca hazırlandığım bir podcast röportajım var.

Carmen'le telefonu kapattıktan sonra, bu sabah işe gelirken yanımda getirdiğim kişisel dizüstü bilgisayarımı alıp konferans odasına gidiyorum. Tam odamdan çıkarken, beni görmeye gelen Caleb McCullough ile karşılaşıyorum.

"Hey, Nat. Öğle yemeği?"

Caleb her zamanki hafif buruşuk ama inanılmaz sevimli hali. Caleb asla kravat takmaz ve beyaz gömleğinin ütünün sıcak ucunu gördüğünü hiç sanmıyorum ama satış işinde olduğu ve insanlarla uğraşmak zorunda olduğu için değil. Seth, Caleb'i birkaç ay önce web sitemizi güncellemesi ve web sitesi üzerinden satışları artıracak şekilde ayarlaması için aldı. Haftada birkaç gün ofise geliyor ve genellikle boş bir bölmede çalışıyor.

Ayrıca, yaklaşık iki aydır çıkıyoruz.

"Biraz meşgulüm." Özür dileyerek gülümsüyorum. "On beş dakika sonra podcast röportajım var."

"Ah, doğru." Caleb başını sallar. " iyi şanslar. Harika olacaksın."

Bana iyi şanslar dilerken gülümsüyor. Caleb ortalamanın biraz üzerinde bir görünüşe sahip - uzun boylu, sırık gibi ve gözleri torbalı - ama gülümsediğinde bu onu değiştiriyor. Gülümsediğinde film yıldızı seviyesinde yakışıklı oluyor. Bana ilk kez gülümsediğinde, gitmiştim.

Ancak son (neredeyse) iki ay içinde Caleb'in göz kamaştırıcı gülümsemesinin yanı sıra bayıldığım pek çok başka özelliğini de keşfettim. Çok çalışkan, bilgisayar konusunda bir dahi, çok komik ve en önemlisi de iyi bir adam. Sahte yapabileceğiniz başka ne olursa olsun, gerçekten iyi bir insan olmanın sahtesini yapmak zordur. Ayrıca son derece nadirdir.

Gerçi Caleb'ın en sevdiğim yanı bana bakışı. Sanki şansına inanamıyormuş gibi.

Hayatım boyunca bir sürü erkekle çıktım. Muhtemelen çok fazla. Ve son ilişkim güvenliğim için beni ciddi şekilde endişelendiren tam bir felaketti. Ama otuz yıldır ilk kez "O" kişiyle tanışmış olabileceğimi hissediyorum. Sadece kısa bir süredir birlikteyiz ama bazen bunu anlamak için uzun süreye ihtiyaç duymazsınız. Büyükannem ve büyükbabam nişanlanmadan önce sadece bir ay çıkmışlar. Ve altmış yıl evli kaldılar.

Caleb ve ben yakın zamanda nişanlanmayacağız. Yani, henüz yatmadık bile. Ama bunun olacağını görebiliyorum. Hayatımı bu adamla geçirdiğimi görebiliyorum. Ve böyle bir bağlılık göstermeye hazırım. Caleb da hazır. Babası o gençken ölmüş ve bu onu bir aile kurmaya heveslendirmiş. Bana sadece doğru kadını beklediğini söyledi.

Bu yüzden Caleb'ın beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum ve titreyen floresan ışıklarının altında dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Bu bir ofis öpücüğü ama ayak parmaklarıma kadar karıncalanmama yetiyor. Bazen en iffetli öpücükler en seksi olanlardır.

"Dün gece harika vakit geçirdim," diye mırıldanıyorum.

Bana gülümsüyor. "Ben de öyle. Hiçbir fikrin yok..."

Caleb dün akşam benim evime yemeğe geldi. Çin yemeği sipariş ettim ve sonra oldukça ateşli bir öpüşme seansı yaşadık. Ama tam bir centilmendi ve beni daha ileri gitmem ya da geceyi geçirmem için zorlamadı. Ki zorlasaydı kesinlikle evet diyeceğimi düşünürsek bu oldukça şıktı. Caleb *saygılı* biri. Bu da başka bir nadir özellik.

Saat 9:30'da eve gittiğinde *biraz* üzülmüş olsam da. "Hey," dedim

ona. "Bugün Dawn'ı görmedin, değil mi?" "Kimi?"

"Benimkinin yanındaki kabindeki kadın." Hâlâ bana boş boş bakıyor, ben de ekliyorum: "Şu gerçekten kısa saçlı olan, askeri kesim gibi mi? Gerçekten kaplumbağalarla ilgileniyor mu?"

"Ah." Parmaklarını şıklatıyor-herkes Dawn ve kaplumbağalarını biliyor. "Doğru ya. Hayır, öğrenmedim. Neden?"

Ona Dawn'ın bu sabah geç kaldığını ve garip telefon konuşmasını anlatmayı düşünüyorum. Ama ilişkimizin bu noktasında ona en iyi tarafımı göstermeye çalışıyorum ve endişeli biri olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ayrıca podcast röportajıma geç kalacağım.

"Hiçbir şey," diyorum. "Boş ."

Elime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Sonra beni sıktı. "Onları podcast'te öldür, Nat."

"Elimden geleni yapacağım." Unutmadan, tişört kutusuna uzanıyorum ve onun için ayırdığım ekstra büyük bir tişörtü çıkarıyorum. "Bu arada, Cumartesi günü için tişörtün burada."

Doğru beden olduğundan emin olmak için göğsüne doğru tutuyorum. Caleb'in boyu uzun ama gömlek ona çok kısa gelecek gibi görünmüyor. Mükemmel görünüyor.

"Minnettarım," diyor. "Etrafında daireler çizmek için sabırsızlanıyorum."

Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum. "Çok . Antrenman yapıyorum."

"Ben de *doğuştan* koşma konusunda harikayım."

Gülüyorum ve tişörtü elimden çekip alırken bana göz kırpıyor ve sonra çalışma masasına dönüyor. Bugün onunla öğle yemeğine çıkabilmeyi gerçekten çok isterdim. O tuhaf telefon görüşmesinden sonra bütün sabah kendimi gergin hissettim ve biraz dışarı çıkıp dertlerimi unutmak güzel olurdu. Ama bu röportajı yapmalıyım. Gerçekten çok önemli.

Konferans salonuna gittiğimde çantamdan pudra kâğıdımı çıkarıyorum ve röportaja başlamadan önce kendime bir göz atıyorum. Bir podcast röportajı için nasıl göründüğüm konusunda endişelenmenin saçma olduğunun farkındayım, ancak iyi göründüğümü bildiğimde her zaman daha özgüvenli hissederim. Elbette rujum bu sabahtan beri bozulmamış, rimelim gözümün köşesinde topaklanmamış ve cildim bu sabahtan daha pembe ve sağlıklı görünüyor.

Saçıma hızlıca bakmak için pudrayı açıyorum - köklerim görünmeye başlıyor. Tüm çocukluğum boyunca mükemmel altın sarısı saçlarım vardı, sonra yirmili yaşlarımın başında bir ara bu kirli sarı renge dönüştü. Ama kuaföre gitmekle düzelmeyecek bir şey değil-Magda harikalar yaratıyor. Umarım Cumartesi günkü yarıştan önce gidecek zamanım olur.

Tam pudra kutumu çantama geri koyarken, dizüstü bilgisayarımda bir çağrı beliriyor. Ekranda yanıp sönen isim Sherri Bell. Aramayı bağlıyorum ve Sherri beni göremese de yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Yine fark etmez. Gülümsediğinizde, insanlar bunu sesinizden duyabilir. Satış görüşmelerim sırasında her zaman gülümserim - *aramadan önce gülümseyin*.

"Natalie!" Sherri de gülümsüyor gibi. Harika bir sesi var.
Çok neşeli, kızı gibi. "Hazır mısın?" "Çok hazırım,"

diyorum.

Geçmişte birkaç podcast röportajı yaptım, bu yüzden bu konuda kendimi nispeten deneyimli hissediyorum. Genellikle, konferans salonu gibi sessiz bir yer buluyorum ve dinleyicilerin beni gerçekten duyabilmesi için iyi bir mikrofona yatırım yapıyorum. Bu, 5K'mı tanıtmak için yaptığım beşinci podcast röportajı, bu yüzden hiç gergin olmamalıyım.

Ama bu günle ilgili bir şey beni sinirlendiriyor.

"Bugün Natalie Farrell bize katılıyor," diye Sherri'nin sesi hoparlörlerden yükseliyor. "Natalie bu Cumartesi günü serebral palsi alanında araştırma yapan bir vakıf yararına 5K koşusu düzenliyor."

"Bu doğru, Sherri."

"Natalie, duyduğuma göre bu hayırseverlik koşusuna epeyce insan katılıyormuş?"

Boğazımı temizliyorum. Podcast'lerde konuşmanın anahtarı çok uzun konuşmamaktır. Bunun bir sohbet olmasını istersiniz, monolog değil. "Evet, doğru. Besin takviyeleri satan Vixed adlı muhteşem bir şirkette çalışıyorum ve neredeyse tüm iş arkadaşlarımın yanı sıra toplumdaki birçok insan da koşacak. Şu ana kadar çok para topladık ve hala bağış topluyoruz."

"Ve bunu ilk kez yapmıyorsun, değil mi?"

"Bu benim beşinci seferim. Ve bu yıl daha önceki tüm yıllardan daha fazla insan katılıyor."

"İnanılmaz." Sherri duraksıyor. "Şimdi bana biraz bu hayır kurumundan bahset. Sizin için çok anlamlı olduğunu duydum."

Sherri'nin bana bir soru sorduğunun ve bunu yanıtlamam gerektiğinin belli belirsiz farkındayım ama bir şey dikkatimi dağıttı. Podcast'e başlamadan önce telefonumu sessize aldım ve dizüstü bilgisayarımın yanındaki konferans masasına koydum. Şimdi telefonum gelen bir aramayla titriyor. Ekrana baktım, arama engellenmiş bir numaradan geliyordu.

Bu sabahki gibi.

Bana yardım et.

"Natalie?" Sherri'nin sesi beni dalgınlığımdan uyandırıyor. "İyi misin?"

"Evet, evet." Tanrıya şükür bunu yayından önce düzenleyebiliyor. Aramayı cevaplamak için yanıp tutuşuyorum ama bunun ne kadar kaba bir davranış olacağının farkındayım, bu yüzden sesli mesaja yönlendiriyorum. "Bunun için üzgünüm. Sorunuz neydi?"

"Sadece bu hayır işinin neden kalbinize bu kadar yakın olduğunu merak ediyordum." "Şey..." Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Her zaman boğuluyorum

ama en azından aklımı gizemli telefon görüşmesinden uzaklaştırıyor. "Büyürken en iyi arkadaşım serebral palsi hastasıydı. Bununla çok mücadele etti. Ne yazık ki artık aramızda değil. O yüzden bu Amelia'nın şerefine."

"Aman Tanrım. Onu ne kadar özlediğini duyabiliyorum. Eminim sana tepeden bakıyordur ve ne kadar iyi bir arkadaş olduğun ve olmaya devam ettiğin için sana minnettardır."

"Evet. Umarım öyledir."

Soğukkanlılığımı geri kazanmak için mücadele ederek derin bir nefes daha alıyorum. Amelia hakkında konuşmak zor ama bunu yapmamın sebebi o. Bunun her zaman söylenmesi gerekir.

Sonraki on beş dakikayı hayır kurumunun kendisi ve koşunun detayları hakkında konuşarak geçiriyoruz. Bu Cumartesi güzel bir gün olacağa benziyor ve koşunun başlangıç ve bitiş noktası olan Florian Hall'da harika bir gösteri yapacağız.

Bir aksilik çıkmayacağını umuyorum.

Beşinci Bölüm

İşimle ilgili sevdiğim TEK ŞEY, tüm gün ofiste tıkılıp kalmamam. Pazartesi'den Cuma'ya kadar dokuzdan beşe kadar o kabinde çalışmak zorunda kalsaydım aklımı kaçırırdım. Ama neyse ki Seth, Boston bölgesindeki vitamin ve sağlık mağazalarına gitmeme izin veriyor, çünkü kişisel dokunuşun satış yapmaya yardımcı olabileceğini biliyor.

Ofiste hızlıca bir sandviç yedikten kısa bir süre sonra Quincy'deki bir beslenme mağazasında satış görüşmesine gidiyorum. Quincy, transit sistemin Kırmızı Hattı üzerinde, büyük ölçüde şehre yakın yaşamak isteyen ancak Boston'daki yüksek konut fiyatlarını ödeyemeyen insanların eklektik bir karışımından oluşan bir banliyö kasabası. Ve gerçekten her akşam yemek yiyebileceğim muhteşem bir Çin Mahallesi var.

Ayrıca çok sayıda vitamin mağazası var ve şimdiye kadar neredeyse her birine ürün sattım. Kendimi Quincy'nin Resmi Vixed Kızı olarak görmeyi seviyorum. Bugün, geçmişte hiç satış yapmadığım mağazalardan birini ziyaret ettim, ancak üç kutu ürünümüz için bir siparişle ayrılmayı başardım. sahibi de eğer iyi satarlarsa daha fazlasını talep edeceğini söyledi.

Yeni siparişlerin evraklarıyla birlikte arabama geri dönerken telefonumu kontrol ediyorum. Annemden beni bekleyen bir mesaj vardı:

> Pazar yemeğe geliyor musun?

Annem neredeyse her hafta sonu beni çok önceden Pazar akşamı yemeğine davet eder. Bu bizim ailemizde bir gelenektir. Bir keresinde bana, bir gün ciddi bir erkek arkadaşımla gelmemi (pek de öyle değil) gizlice umduğunu söylemişti,

Ama ne yazık ki henüz Pazar akşamı yemeğine layık bir erkekle çıkmadım. Sonuçta kimi getirirsem getireyim bütün gece ızgara olacak.

Ama ilk kez bu Pazar bir misafir davet etmeyi düşünüyorum: Caleb. Gerçekten o adam olabilirmiş gibi hissediyorum. En azından annemin bitmek bilmeyen sorularına dayanabilir. Ve eğer onu davet edersem, evet diyecektir.

Telefona yazıyorum:

Ben getiriyorum.

Cümlenin geri kalanını yazamadan tekrar düşündüm. Caleb'la aramızdaki şey harika ama henüz çok erken. Onu annemle isteyip istemediğimi henüz bilmiyorum. Ve eğer işler yolunda gitmezse, bunun sonunu asla duyamayacağım. *O güzel Caleb'a ne oldu? Neden* bu *senin için yeterince iyi değildi?* Ben de mesajımı gözden geçirdim:

Salata getiriyorum.

Salata getirmek Caleb'i getirmekten çok daha akıllıca bir seçim. Ne de olsa annem sadece yağlı yemekler pişirir.

Telefonumdaki mesajlar arasında geziniyorum. Podcast yayınımdan hemen sonra sesli mesajlarımı kontrol ettim, ancak engellenen arayan mesaj bırakmamıştı. Saat neredeyse üç oldu ve Dawn'dan hâlâ haber yok. Kendisi kısa mesajlara her zaman beş saniye içinde yanıt veren biridir, bu yüzden tüm gün boyunca yanıt alamamak son derece garip. Seth'e hızlıca bir mesaj gönderdim:

Dawn saat 2'deki toplantınıza geldi mi?

Hemen ekranda o küçük baloncuklar beliriyor. Bir saniye sonra, cevabı beliriyor:

Hayır. Sanırım unuttu.

Dawn, toplantıyı unuttun mu? Bu pek mümkün görünmüyor. Gerçi şimdi düşünüyorum da, bir süre önce birkaç toplantıya tam toplantı biterken gelmiş ve bir saat geciktiğini fark ettiğinde kafası karışmış gibi görünmüştü. Ancak bu sorun kendiliğinden çözüldü ve son zamanlarda Dawn neredeyse korkutucu derecede hızlı haline geri döndü. Aslında, eğer Dawn

Bir toplantı için planlanan başlama saatinden bir milisaniye sonra bile ortaya çıksa, şoktan bayılırdım.

Ve tabii ki, "çok önemli bir konu" hakkında benimle de görüşme talebi vardı. Ve hiç de alışılmadık bir şekilde, erkenden çıktı ve beni başından savdı. Ve sonra bu sabahki telefon görüşmesi.

Bana yardım et.

Bu ona hiç benzemiyor. Yanlış bir şeyler var. Bunu *biliyorum*. Belki ofisteki diğer herkes görmezden geldi ama Dawn'ın o telefon konuşmasındaki sesini duymadılar. Dawn'ın başı dertte.

Dawn'ın Quincy'de yaşadığı aklıma geldi. Yanlış hatırlamıyorsam buradan çok uzakta değil. Bir keresinde arabası tamir edilirken onu almıştım. İşe nasıl gideceğini bilmediğinden bahsedip duruyordu, ben de birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimizi düşünerek ona şoförlük yapmaya gönüllü oldum ama öyle olmadı. Hayatıyla ilgili ayrıntılar onu sıkıştırmaya çalıştığımda bile çoğunlukla kaplumbağalar hakkında konuştu.

Her halükarda, adres hala beynimin bir yerlerinde saklı. Şurada yaşıyor.

Göl sokağı mı? mıydı?

Hayır. *Lark* sokağı. Kuş gibi.

GPS'ime Lark Sokağı'nı giriyorum ve Quincy Center'dan ve en sevdiğim hot pot suşi barından çok uzak olmayan küçük bir sokak. Buradan on dakikadan az uzaklıkta. Evinin numarasını hatırlamıyorum ama sokak o kadar küçük ki oraya gidersem muhtemelen tanırım. O zaman iyi olduğundan emin olabilirim.

Fikrimi değiştiremeden GPS'imde "start "a tıklıyorum ve kısık bir İngiliz kadın sesi bana bir sonraki ışıktan sağa dönmemi söylüyor. Evinin nerede olduğunu az çok bilsem de GPS'im olmadan hiçbir yere gitmeye cesaret edemiyorum. Boston bölgesindeki caddeler hiç mantıklı değil. Ülkenin bazı yerlerinde üç köşeyi dönüp başladığınız yere geri dönebilirsiniz. Buralarda, üç köşeyi döndüğünüzde umutsuzca kaybolursunuz.

Yedi dakika sonra GPS'im beni Lark Caddesi'nden sağa dönmeye yönlendirdi. *Gideceğiniz yer sağ tarafta.* Tabii ki, hangi ev olduğunu bilmiyorum. Ama yavaş sürersem bulabilirim. Açık mavi süslemeli, kirli sarı renkte, sadece bir kat yüksekliğinde, küçük ama bakımlı bir ön bahçeye sahipti.

Sokaktaki evlerin hepsi nispeten küçük, müstakil evler. Dorchester'da bir ev kiraladım - iki katlı olmasına rağmen yüksek kirası göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede küçük. Dawn şehir merkezinden o kadar uzakta ki muhtemelen benden daha az kira ödüyor.

Sokağın yarısına geldiğimde frene bastım. Garaj yolunda park etmiş, Dawn'ın günün sonunda bindiğini gördüğüm arabaya benzeyen bir araba var. Yeşil bir Honda Civic.

Kaplumbağa renginde.

Başımı sağa çevirdim ve o zaman onu gördüm. Mavi süslemeli açık sarı ev. Dawn'ın evi.

Evinin önünde kenara çektim. Evin önünde birkaç pencere var ve hepsi karanlık. Pencerede Dawn'ın siluetini ya da evde olabileceğine dair başka bir belirti göremiyorum. Ama kırık bir cam ya da korkunç bir şey olduğuna dair bir işaret de görmüyorum.

Motoru durdurdum ve bir süre arabamda oturup ne yapacağımı düşündüm. Dawn ve ben pek iyi arkadaş sayılmayız. Ama Dawn'ın hiç gerçek arkadaşı olmadığını hissediyorum. Sahip olduğu tek şey Boston'un kuzeyinde yaşayan yaşlı annesi. Eğer ona bir şey olduysa, yaralandıysa ya da hastalandıysa, birilerinin sorunun ne olduğunu anlaması günler sürebilir. Ve o kadar çok geç olabilir.

Bana yardım et.

Siktir et. Arabadan iniyorum.

Hyundai'mden çıkıyorum, krem rengi eteğimin kırışıklıklarını düzeltiyorum. Dawn bana her zaman giyim tarzımı ne kadar beğendiğini söyler. Bu komik, çünkü o her zaman çok abartısız giyinir. Çok narin yüz hatlarına sahip - düğme burnu ve yüzünün yarısını kaplayan kocaman kahverengi gözleri - ve düzgün bir vücudu var ve istese çok çekici olabilir. Ama bunun yerine, kendisine en az bir beden büyük gelen şekilsiz bluzlar ve pantolonlar giyiyor. Kahverengi saçlarını kafatasından yarım santim kadar kesiyor - şirin bir pixie kesimi bile denemeyecek kadar kısa. Ona bazı moda tavsiyelerinde bulundum ama hiç ilgilenmedi.

Dürüst olmak gerekirse, kaplumbağalar hakkında konuşmuyorsanız, Dawn'ın pek bir şey hakkında konuşmasını sağlamak zordu.

Ön kapıya doğru ilerlerken kırmızı topuklarım yürüme yolunda takırdıyor. Başparmağımı kapı ziline bastırıyorum ve çanlar evin içinde yankılanıyor. Ve sonra bekliyorum.

Cevap yok.

Kimse cevap vermediği gibi, evin içinden de bir şey duymuyorum. Ayak sesi yok. Kapı zilinin sesini bastıran bir elektrik süpürgesi yok. Hiçbir şey yok. Ölüm sessizliği.

Zili tekrar çalıyorum ama ikinci seferde de farklı bir şey olmuyor. Belli ki kimse kapıyı açmayacak.

Telefonumu bir kez daha çantamdan çıkarıp Dawn'ın benimle iletişime geçip geçmediğini kontrol ediyorum. Aramadı. Seth'ten bir mesaj daha var ama hepsi bu.

Ayaklarımın altındaki karşılama paspasında el ele tutuşmuş, yan yana yüzen iki kaplumbağa resmi var. Vücutlarının arasına "hoş geldiniz" kelimesi karalanmış. Paspastan iniyorum ve altında yedek bir anahtar olabileceğini umarak ters çeviriyorum. Şansım yok.

Beni izleyen biri olup olmadığını görmek için sokağın her iki tarafını da kontrol ediyorum. Dawn'ın mahallesi oldukça sessiz görünüyor. Burada bir şey olduysa, hiç tanık olmaz. Boynumu eğiyorum ve evin yan tarafında bir patika olduğunu fark ediyorum. Eminim bir arka kapı vardır.

Dawn'ın küçük arka bahçesine giden yolu takip ediyorum. Evinin arka tarafını ve paravan kapısını görebiliyorum. Biri beni izliyor olsaydı bu muhtemelen şüpheli görünürdü ama kimsenin izlediğini sanmıyorum. Her neyse, yanlış bir şey yapmıyorum. Sadece endişeli bir iş arkadaşıyım. Kısa eteğim ve kırmızı ayakkabılarımla pek de hırsıza benzemiyorum.

Paravan kapıyı deniyorum ve açılıyor. Sonra elimi arka kapının tokmağına koyuyorum. Avucumda soğuk hissediyorum ama kolayca dönüyor. Arka kapı kilitli değil.

Arka kapıyı dikkatlice iterek açarken tereddüt ettim. Dawn'ın evine gidip zilini çalmak bir şeydi. Onun izni olmadan evine girmek tamamen başka bir şeydi. Dawn'ın biraz tuhaf olduğunu herkes bilir. Ya oturma odasında elinde bir silahla oturuyorsa? Teknik olarak, izinsiz girmiş olurum. Beni vurabilir ve bu tamamen onun hakkı olur.

Öte yandan, zararsız küçük Dawn Schiff'i oturma odasında elinde testereli bir tüfekle otururken hayal edemiyorum. Ve başının belada olduğu hissinden kurtulamıyorum. Kontrol etmeliyim. Yardımıma ihtiyacı olabilir. Ve polisi arayabileceğim gibi değil. Yetişkin bir kadın kapısını açmıyor diye koşarak buraya gelmeyecekler.

Lütfen beni vurma, Dawn.

"Dawn?" Arka kapıdan mutfağına girerken seslendim. "Dawn, ben Natalie! İşten mi?"

Cevap yok.

Dawn'ın mutfağı son derece düzenli. Tam olarak şaşırmadım ama Dawn'ın kirli tabakları ve tavana kadar yığılmış eski gazeteleri olan bir tür istifçi olduğunu öğrenseydim tamamen şok olmazdım. İtiraf etmeliyim ki, Kim ve ben birkaç kez bu konuda varsayımda bulunduk. Ama bu mutfak oldukça normal görünüyor. Herkesin mutfağı olabilir. Kaplumbağa tuzluk ve biberlik hariç.

Mutfağın kendisi normal görünüyor ama rahatsız edici başka bir şey var.

Tezgahın üzerinde bir şişe şarap var. Kırmızı şarap, yarıya kadar dolu, hala tıpası açılmamış. Tezgahın üzerinde bir de şarap kadehi var, kadehin dibinde kırmızı bir sıvı kalıntısı var. Ve sonra ikinci bir bardak daha var. Ama bu bardak yerde paramparça.

Dawn'ın en iyi arkadaşı olmayabilirim ama onu mutfak tezgahının üzerinde bir şişe şarabı açıkta bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve kesinlikle yerde kırık cam bırakmazdı.

Haklıymışım. Burada korkunç bir şey oldu.

Mutfağa doğru yavaşça yürüyorum. Dawn'ı bulup ona yardım etmek istesem de evde davetsiz bir misafir olabileceğinden korkuyorum. *Başka bir* davetsiz misafir. Dawn'a her ne olduysa, bana da olmasını istemiyorum. Dikkatli olmalıyım.

Bu yüzden mutfak tezgahındaki bıçak bloğunun yanından geçerken birini çekip çıkarıyorum. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir.

Parmaklarım kansız, bıçağın sapına sarılmış. Karanlık oturma odasının kapısını iterek açıyorum ve burnuma gelen ilk şey tuhaf bir koku oluyor. Çürüyen bir şey ya da onun gibi bir şey değil. Neredeyse ıslak deniz yosunu gibi.

Garip kokuyu merak ederek bir saniye daha geçiremeden, suyla dolu dev tankı görüyorum. Bu bir akvaryum, içinden gelen bir parıltıyla aydınlatılmış, ama içinde balık göremiyorum. Suyun içine bakmak için başımı eğiyorum.

Bu bir kaplumbağa.

Sıradan bir kaplumbağa, yaklaşık elim büyüklüğünde, bu dev tankın içinde yüzüyor. Aslında yüzmekten çok bir kayanın üzerine tünemiş oturuyor, koyu yeşil kabuğu bana bakarken parlıyor. Daha önce hiç

Kaplumbağalara karşı öyle ya da böyle güçlü hislerim var ama bu kaplumbağa beni korkutuyor. Ona bakmayı kesmesi için bağırmak istiyorum. Bu çok *kaba*.

Görünüşe göre kaplumbağaların hiç terbiyesi yok. "Dawn?" Tekrar sesleniyorum.

Cevap yok. Nerede o, lanet olası?

Kaplumbağa tankının yanında büyük bir kitaplık var. Oda karanlık ama yine de içindekileri seçebiliyorum. Her zaman Dawn'ın iş yerindeki odasında çok fazla kaplumbağa olduğunu düşünmüşümdür ama yanılmışım. Bu kitaplığı görene kadar bir *sürü kaplumbağanın* ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Her raf kaplumbağa figürleriyle *dolu*. Kaplumbağalar, kaplumbağalar, kaplumbağalar. Cam, seramik, mermer, hatta doldurulmuş kaplumbağalar. En yüksek ikinci rafın ortasındaki boş bir alan dışında, kitaplığın her bir santimetrekaresi bir kaplumbağanın benzerini taşıyor.

O kitaplıkta tüylerimi diken eden bir şey var. Bir adım geri çekiliyorum ama az kalsın kötü yerleştirilmiş bir sedirin üzerine düşüyordum. Aşağı baktım, sedir devrilmişti.

Ama ben . Zaten o şekilde devrilmişti.

İşte o zaman sandalyenin devrilmiş olduğunu ve yerde yattığını fark ediyorum. Gözlerimi kısarak karanlığa doğru yaklaştım. Ve sonra halının üzerinde ne olduğunu gördüm.

Ve çığlık atıyorum.

Altıncı Bölüm

SEKIZ AY ÖNCE

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Hoş geldin partisi!

Umarım herkes en yeni çalışanımız Dawn Schiff'e harika bir hoş geldin der! Yeni muhasebecimiz olarak Edgar Hines'ın yerini alıyor, bu nedenle doldurması gereken büyük bir görev var, ancak harika bir iş çıkaracağını şimdiden söyleyebilirim. Vixed ailesinin en yeni üyesine hoş geldin demek için saat 3'te dinlenme odasında içmek üzere bazı ikramlar getirdim.

Lütfen bize

katılın! Natalie

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bu hafta odamı dekore ettim. Natalie'nin tarzına benzer bir şey yapmak istedim çünkü onun tarzını çok seviyorum. Odasında bir saksıda büyüyen bir bitki var,

Her gün suladığını fark ettiğim güzel mor çiçekleri vardı. Dün ona bunu sordum ve bunun bir iris bitkisi olduğunu söyledi.

Dün işten sonra markete gittim ve tıpkı Natalie'ninki gibi bir iris bitkisi aldım.

Ne düşündüğünü biliyorum. Her zaman diğer popüler kızlar gibi olmaya çalışmamam gerektiğini söylerdin. Sadece kendim olmalıymışım, yadda yadda . Ama ben Natalie'nin yaptığını yapmadım, kendime özgü bir dokunuş ekledim. Bitkiyi evdeki kaplumbağalarımla süsledim. Gerçek kaplumbağaları kastetmiyorum elbette. Biyolojik olarak doğru olmasa da, farklı şekil ve boyutlarda ve hatta renklerde bir sürü cam kaplumbağam var.

Kaplumbağalardan birini çiçek açan irisin yanındaki toprağa koydum. Sonra saksının etrafını birkaç kaplumbağa ile daha çevirdim. Ayrıca kendim için getirdiğim bir kaplumbağa mouse pad'im var - yeşil renkli okyanusta yüzen bir deniz kaplumbağasının fotoğrafı. Yeni bir yerde çalışmaktan hâlâ rahatsız olsam da kaplumbağalarımın yanımda olması beni daha iyi hissettirdi.

Natalie bana hoş karşılandığımı hissettirdi. Çok tatlıydı. İlk haftamın sonunda dinlenme odasında benim için küçük bir hoş geldin partisi düzenledi, ikramlar ve her şey vardı! İçecekler sadece bir paket Doritos ve bir şişe diyet kolaydı ama yine de çok nazikti. Hayatım boyunca daha önce kimse bana parti vermiş miydi bilmiyorum.

Bana her zaman çocukken neden hiç doğum günü partisi yapmadığımı ya da bana parti yapmana izin vermediğimi sordun ve ben de sana söylemeye korktum. İşte itirafım. Beş yaşıma bastığımda annem bana evimizde büyük bir doğum günü partisi düzenledi ve ana sınıfımızdaki tüm çocukları davet etti. Ama çocuklar eşyalarımla oynamayı bırakmadılar ve ben çığlık atmaya başladım, güzel vanilyalı pastamı yere fırlattım ve sonra kendimi yatak odama kilitledim ve dışarı çıkmayı reddettim. Bu olaydan sonra bir daha parti yapmak istemeyecek kadar travmatize olmuştum ve ailem de bana parti yapmak için heyecanlanmıyordu.

Her zaman sadece seninle ve benimle özel bir parti vermeyi tercih etmişimdir. Birlikte yaptığımız pastayı hatırlıyor musun?

kendi tereyağlı kremamızı tamamen sıfırdan mı yaptık? Ancak yanlışlıkla iki kat tereyağı kullandık ve kremanın tadı saf tereyağı gibi oldu ve kek az pişti. Yine de hepsini yedik ve okuldan bir grup çocukla yapılan herhangi bir partiden daha iyiydi.

Ama Natalie'nin partisi güzeldi. Doritos'u sevmesem de.
Ve diyet kola.

Alt katta birçok insanın öğle yemeklerini satın aldığı bir kafe var, ancak ben her gün öğle yemeğimi getiriyorum ve buzdolabında saklıyorum, ancak kimsenin düzenli olarak temizlemediğinden şüpheleniyorum. Seth'e, insanların temizlik günlerini değiştirmeleri için bir program oluşturabileceğimi ve programı buzdolabının kapısına asabileceğimi önerdim. Bana bunu düşüneceğini söyledi. Bu bir hafta önceydi ve bana henüz bir cevap vermedi. Belki bugün ona tekrar sorarım.

Bugün öğle yemeğim beyazdı. Evet, hala tek renkli yemekleri tercih ediyorum. Nedenini açıklayamıyorum. Çoğunlukla beyaz olan bir sandviç yerken içinde kocaman bir yeşil marul parçası olduğunda kendimi rahatsız hissediyorum. Yemeyeceğim anlamına gelmiyor ama sandviçin tek renk olmasını tercih ederdim. Bu dünyada beni bunun için yargılamayan tek kişi sensin. Okuldaki kafeteryada diğer çocukların öğle yemeğimin üzerine ketçap ya da hardal sıkarak renk bütünlüğünü bozmaya çalıştıkları bir oyun oynadıklarını hatırlıyor musun?

Öğle yemeğimi her gün yaklaşık 11:40'ta yiyorum, aşağı yukarı altmış saniye. Mola odasına yürüyorum, buzdolabından sandviçimi alıyorum ve ardından bardağıma filtreden soğuk su dolduruyorum. Tam yemeğe oturmuştum ki, Natalie ve Kim ellerinde aynı Tupperware kaplarındaki öğle yemekleriyle (salatalar) mola odasına geldiler.

Natalie ve Kim birlikte çok zaman geçiriyorlar. Natalie ile en iyi arkadaş olmam konusunda endişelenmene hiç gerek yok (sanki biri senin yerini alabilirmiş gibi!), çünkü Kim bu rolü doldurmuş gibi görünüyor. Kim yakın zamanda nişanlandı, bunu biliyorum çünkü Kim sürekli Natalie'nin odasına geliyor ve bir saat ya da daha uzun süre düğün planlaması hakkında konuşuyorlar. Bazen ben de sohbete katılmayı düşünüyorum,

ama düğün planlaması hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden önerecek çok az şeyim var. Keşke Kim'in Natalie'ye göstermek için getirdiği dergilerdeki elbiselerden biri hakkında fikrimi sorsalar ama şimdiye kadar sormadılar. Ama bugün bana katılıp katılamayacaklarını sordular ve ben de tabii ki evet dedim.

Genelde tek başıma yemeyi tercih ederim ama bu Natalie'yi daha yakından tanımak için iyi bir yoldu. Ve Kim'i de. Belki üçümüz birlikte arkadaş olabiliriz. Okuldayken sadece sen ve ben vardık ve tek ihtiyacımız olanın bu olduğunu söylediğini biliyorum ama üç kişi arkadaş olabilir. Buna izin var.

Kim bana burada çalışmayı sevip sevmediğimi sordu. Onlara iyi olduğunu söyledim. Onlara önceki muhasebecinin her şeyi anlaşılmaz bir karmaşa içinde bıraktığını söylemek istemedim. Her şeyi sıfırdan zorunda kaldım. Ama o adamı tanımıyorum bile, bu yüzden ne kadar berbat bir iş çıkardığından bahsetmek hoş olmazdı.

"Ben asla muhasebeci olamam," dedi Natalie. İpeksi sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu, sonra matematikte ne kadar kötü olduğundan, dersleri hep kıl payı geçtiğinden bahsetmeye başladı.

Natalie'nin kendini çok kötü hissetmesini istemedim, bu yüzden satış konusunda çok iyi olduğunu belirttim. Annem bana her zaman insanlara iltifat etmenin arkadaş edinmek için iyi bir yol olduğunu öğretti. Eskiden onu hiç dinlemezdim ama şimdi muhtemelen haklı olduğunu anlıyorum. Madem yeni bir başlangıç yapma şansım var, neden bunu değerlendirmeyeyim?

Her neyse, iltifat doğruydu. Buraya geleli çok olmadı ama Natalie'nin en iyi satış elemanlarından biri olduğunu biliyorum. Hesap çizelgelerine göre şirketin en iyisi. İnsanlarla konuşma konusunda son derece yetenekli. Bazen onu telefonda duyuyorum ve yaptığım işe ara verip onun step dansını dinliyorum.

Kim kıkırdamaya başladı ve "Nat kuzey kutbunda buz satabilir. Özellikle de bir *erkeğe*."

Bu yorum Natalie ve Kim'in kıkırdamalarına neden oldu. Sanırım Natalie'nin çok çekici olduğunu söylemek istediler. Yirmi beş bir satış stajyeri var.

Natalie'ye her zaman öğle yemeği için bir şeyler alıp alamayacağını soruyor, ama başka kimseye sormuyor ve bunun için ona para ödetmediğinden oldukça eminim. Kim de güzel sayılır ama Natalie kadar tarif edilemez bir niteliğe sahip değil.

Sonra Natalie *bana* iltifat etti. "Güzel kupa," dedi. Bil bakalım hangi kupadan ? Yıllar önce bana doğum günü hediyesi olarak verdiğin kupa. Pek çok insan bir mağazaya girdiğinde ilk gördüğü şeyi -genellikle bir mum- alır ama sen her hediye için çok düşünürsün. Bu, okyanus rengine boyanmış ve içinde üç boyutlu kaplumbağa yüzen seramik kupa. Bazen parmaklarımı kaplumbağa kabuğunun çıkıntılarında gezdirmeyi seviyorum. O kupayı ne kadar çok sevdiğimi anlatamam ve ondan her içtiğimde seni düşünüp mutlu oluyorum. hissediyorum.

Natalie'nin sözleri gerçek bir iltifat gibi geldi. Bazen insanlar bana güzel şeyler söylediğinde, bunu gerçekten kastetmedikleri açıktır. Bazen sanki benimle dalga geçiyorlarmış gibi geliyor. Ama Natalie ciddiydi. Bir an için lisedeki havalı masada oturuyordum.

Ben de ona teşekkür ettim. Sonra en önemli soruyu sordum: "Kaplumbağaları sever misin?"

Natalie bildiğini söyledi. Sonra kaplumbağanın kabuğunun aslında iskeletinin bir parçası olduğunu açıkladım. Göğüs kafesi gibi bir şey olduğunu, bu yüzden kaplumbağaların kabuklarından ayrılamayacağını anlattım. Onları öldürmeden olmaz. Bunu ona söylediğimde Natalie "Vay canına" dedi.

Natalie ve Kim'in kaplumbağalar hakkında daha fazla şey öğrenmek istemeleri beni çok heyecanlandırdı. Kaplumbağalarla ilgili gerçekleri duymak isteyen tanıdığım tek kişi sensin ve buna ailem de dahil. Ve dürüst olmak gerekirse, senin bile kaplumbağalar hakkında bir şeyler duymak istediğinden emin olmadığım zamanlar oldu. Ama ben, Natalie ve Kim sonraki yirmi dakika boyunca birlikte yemek yedik ve onlara kaplumbağalar hakkında başka birçok ilginç gerçek anlattım. İkisi de söylediğim her şeyi dinledi ve hatta kaplumbağalar hakkında çok şey bildiğim için kolayca cevaplayabildiğim bazı sorular sordular.

Onlara anlatabileceğim daha çok şey vardı ama Natalie bir satış görüşmesine gitmesi gerektiğini söyleyince ikisi de gitmek zorunda kaldı. Ben şimdiden yarın onlarla kaplumbağalar hakkında konuşabileceğim yeni ilginç şeyler planlıyorum. Nasıl gittiğini size haber veririm.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

Yaşasın yeni arkadaşlar! Kaplumbağalardan bahsetmişken, sana göndereceğim bir hediyem var! Kulağa tamamen uyum sağlamışsın gibi geliyor. Uyacağını biliyordum!

XXO

Mia

Yedinci Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

BIR DAKIKA KADAR ÇIĞLIK ATTIM.

Bu benim tahminim. Ne kadar uzun hissettiğime ve şu anda boğazımın ne kaşındığına bağlı olarak. Tam bir dakika boyunca çığlık attım, sonra ellerim titreyerek 911'i arayacak kadar kendimi toparlayabildim.

Söylemeye gerek yok, o evden defolup gittim.

Şimdi polis burada. Evin etrafını sarmışlar, parmak izi arıyorlar ya da polisler suç mahallinde ne yapıyorsa onu yapıyorlar. Bilmek istemiyorum. Geldiklerinden beri arabamda oturuyorum. Gitmemem gerekiyor ama bir daha o evin yakınına bile gitmek istemiyorum.

Neler olduğunu ve işe geri dönemeyeceğimi bildirmek için Seth'i aradım. Sesi sarsılmış gibiydi ama bu benim hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Genelde Kim'e her şeyi anlatırım ama bunu ona söylemek istemedim. Sadece ilginç bir dedikodu gibi davranacaktı ki bu da saygısızlık olurdu. Onun yerine Caleb'a mesaj attım. Doğru şeyi söyleyecektir, biliyorum.

Elbette, hemen bir mesaj aldım:

anasını! Sen iyi misin?

Pek sayılmaz.

Ölene kadar o oturma odasında gördüklerimi tekrar yaşayacağım. Bütün o kan.

Oraya gelmemi ister misin?

Yapışkan bir kız arkadaş olmamak için çok uğraşıyorum. Hiçbir şey bundan daha itici olamaz. Ama Caleb böyle bir şeyi takıntı haline getirecek birine benzemiyor. Ve *teklif etti*. Ayrıca, onu görmek istiyorum. Yüzümü göğsüne gömmek istiyorum. Ben de cevap verdim:

Evet, lütfen.

Tam ona adresi mesaj atarken, arabamın camına vurulma sesiyle bölünüyorum; sürücü tarafındaki camda bir adam var. Koyu gri bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı; arabaya saklanmaya gitmeden önce kendisini kısaca dedektif olarak tanıttığını hatırlıyorum. Pencereyi açtım.

"Bayan Farrell?" diyor.

"Evet..."

"Seninle konuşmam lazım. Arabadan iner misin lütfen?"

Üniformalı polis memurlarından biri buraya koşmadan önce bana birkaç soru sordu. Sanırım dedektifin daha bir sürü sorusu var. Ve belki de bazı cevaplar, umuyorum. Her neyse, fazla seçeneğim yok, bu yüzden arabamdan çıktım.

Dedektif kırklı yaşlarında, uzun boylu ve çekici bir yapıya sahip, koyu renk saçları dikkat çekecek kadar azalmış. "Dedektif Santoro," diyor.

Sözsüzce başımı sallıyorum.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm, Bayan Farrell," diyor.

Dedektifin ağır bir Boston aksanı var. Massachusetts'te büyümüş biri olarak, bunu duymak rahatlatıcı. Bana arabadan inmemi söylediğinde "caah" dedi. Ve eğer bir sebepten ıstakoz yiyorsak, "lobstah" derdi. Caleb duyduğunu iddia etse de benim pek aksanım yok. Sevimli olduğunu söylüyor.

" yok," diye idare ediyorum. "Dawn... onu... buldun mu?"

Başını yavaşça sallıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Halısının üzerindeki yoğun miktarda kanı gördüğümde, evin içinde bir yerde ölü olarak yattığından emindim. "Ondan bir iz yok. Sadece kan var."

"Belki." Alt dudağımı ısırıyorum. Çok sert, ben de bir parça kan tadı alıyorum. "Belki kendini yaralamıştır. Hastaneye götürdüler."

Santoro başını sallar. "Evet, bu olasılığı araştırıyoruz. Tüm ambulans şirketlerini ve hastaneleri arıyoruz. Ama şu ana kadar onu bulamadık."

Şaşırmadım ama yine de bir darbe oldu.

"Anlıyorum..." "Peki Bayan Schiff'in evine neden

geldiniz?"

"Şey, işe geç kaldı..." Bunu söylerken yüzündeki şüpheci ifadeyi görüyorum ve hemen ekliyorum: "Ayrıca dün bana garip bir e-posta gönderdi ve benimle önemli bir konuda konuşması gerektiğini söyledi." Hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyor, ben de son noktayı koyuyorum: "Ayrıca telefonu masasında çalmaya başladı ve açtığımda yardım istiyor gibiydi. Sanki başı dertteymiş gibi."

"Anlıyorum... hatta başka birini duydun mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece onun sesi."

"Telefon konuşmasını duyan başka biri var mı?"

Bu garip bir soru. Telefon konuşmasını başka birinin duymasının ne önemi var? "Hayır, sadece ben."

"Yani siz ve Bayan Schiff arkadaş mıydınız?"

Kasım rüzgârı bluzumu delip geçiyor ve titriyorum. "Evet.
İş arkadaşıydık ve... arkadaştık."

"Yakın arkadaş mı?"

"." Bu doğru değil ama Dawn'ın gerçekten hiç arkadaşı yoktu. Biri bana onun en yakın arkadaşının ben olduğumu söylese inanırdım.

"Onu tehdit eden biri olup olmadığını biliyor musunuz? Korktuğu biri?"

"Hayır. Öyle bir şey yok."

"Erkek arkadaşı var mı?"

Sorunun ne kadar saçma olduğuna neredeyse gülecektim ama tabii ki Dawn'ı tanımıyor. Onun bir erkek arkadaşı olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir erkeği öptüğünü bile hayal edemiyorum. Bakire olduğundan neredeyse yüzde yüz eminim ve artık bakire olmamakla hiç ilgilenmiyormuş gibi bir hava veriyor. Her zaman bir erkek için dikilmiş gibi görünen bu şekilsiz iş kıyafetlerini giymesi ve dar yüzü için çok büyük olan dev kaplumbağa kabuğu gözlükleri gibi. Bir parça bile makyaj yapmıyor.

Ama bunları bir dedektife asla söylemezdim. "Hayır. Erkek arkadaşı yoktu."

Dedektif Santoro bana tuhaf tuhaf baktı. Nedenini anlamam bir saniye sürdü. "Yani, erkek arkadaşı yok."

Tanrım, az önce ondan geçmiş zamanda bahsettim. Dawn iyileşecek. Onu bulacaklar ve iyi olacak. Geçmiş zaman yok. Şimdiki zaman, sonuna kadar.

Ama çok fazla kan vardı. Bu kadar kan varken nasıl iyi olabilirdi? Ve o telefon görüşmesi.

Bana yardım et.

"Bayan Schiff'i en son ne zaman gördünüz?" diye soruyor.

"Dün saat beş civarı," diyorum. "İşten çıktığımda."

"Ve bu sabah işe gelmedi mi?" Soruyu retorik olarak soruyor gibi görünse de başımı sallıyorum. Bunun doğru olduğunu zaten biliyor. "Yani dün saat beş ile bu sabah arasında ona bir şey oldu..."

"Dokuza çeyrek kala," diye arz ettim. "Her zaman işe o saatte gelir. Saat gibi."

"Fena halde güvenilir, ha?"

"Oh evet."

Dedektifin dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılır. "Bu hoşuma gitti. Ben de . Dakik olmak iyidir."

Bu dedektifin Dawn'a benzediğinden çok şüpheliyim ama bunu söylemeyeceğim. Onun nasıl biri olduğunu anlamayacaktır.

"O zaman size sormak zorundayım," diyor, "dün saat beş ile bu sabah arasında neredeydiniz?"

Kaşlarım öyle hızlı havaya kalkıyor ki alnım kırbaçlanıyor. "Ben mi?"

Gülümsemesi özür dileyici. "Sormak zorundayım."

Bu sorudan fazla alınmamaya çalışıyorum. Ama ne yaptığımı düşündüklerini bilmiyorum. Dawn'ı öldürdüğümü, yardım istediği sahte bir arama uydurduğumu, sonra evine geri döndüğümü ve yerdeki tüm o kanı bulmuş gibi "yaptığımı" mı düşünüyorlar?

"Erkek arkadaşımla birlikteydim," dedim sonunda. "Adı Caleb McCullough."

"Bütün gece mi?"

Bütün gece Caleb ile değildim. Gecenin bir kısmında birlikteydik, sonra o evimden ayrıldı. Bunu ona söylemek için ağzımı açıyorum, ama kafamın arkasındaki dırdırcı bir ses beni durduruyor. Dawn'ın evinin her yerinde parmak izlerim var.

Şimdi. Dedektif bana inanmıyormuş gibi tuhaf bakıyor.

Ve kafamı kurcalayan bir şey daha var.

"Doğru," diyorum. "Bütün gece Caleb'la birlikteydim." İşte. Bu

Santoro'nun yüzündeki şüpheci ifadeyi siler. "Peki bu Caleb,"

diyor, "Dawn'ı da tanıyor mu?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Biraz. Çalıştığımız bir şirket için yarı zamanlı bir iş yapıyor. Yani onu tanıyor ama çok az."

"Peki ya bu sabahki telefon görüşmesi... Masasının üzerindeki telefondan geldiğini söylemiştiniz?"

"Bu doğru." Dawn'ın o telefon konuşmasında sesinin ne kadar korkmuş olduğunu düşününce midem bulanıyor. Seth'in bana söylediği gibi görmezden gelmediğim için çok mutluyum.

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "O numaraya hangi aramaların yapıldığını göreceğiz. Aramanın nereden geldiğini öğreneceğiz."

Dawn her neredeyse, umarım o telefon görüşmesine dayanarak izini bulabilirler. Eğer esir tutuluyorsa, birkaç saniye idare etmiş olmalı.

Dedektif Santoro beni Dawn'ın nerede yaşadığını nasıl bildiğim, eve nasıl girdiğim ve mutfağın zeminindeki kırık camla ilgili birkaç soruyla daha sorguya çekiyor. Kendimi hâlâ berbat hissediyor olsam da, en azından soruşturmanın ehil ellerde olduğunu hissediyorum. Bu dedektif ne yaptığını biliyor - konuşurken gözlerinin yüzümün güneyinden ayrılmamasından ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Dawn her neredeyse onu bulacak.

Umarım iyidir.

Tam işini bitirip eve girmek üzereyken, ön kapıdan üniformalı bir polis memuru çıkar. Doğruca dedektife yönelir.

"Dedektif," diyor polis memuru. "Yatak odasındaki bilgisayara girdik."

Santoro çenesini ovuşturur. "Öyle mi?"

"Evet. Şifre korumalıydı ama şifreyi mouse pad'inin altındaki post-it notuna yazmıştı."

Her şeye rağmen, küçük bir homurtudan başka bir şey yapamıyorum. Bu *tam* Dawn'a göre. Her konuda inanılmaz dikkatli ama diğer konularda dikkatsiz. Bahse girerim şifresi "şifre1" gibi bir şeydi.

Ama burnundan çekmek muhtemelen yanlış bir şeydi. Dedektif Santoro bana uygunsuz davranıyormuşum gibi bir bakış attı ve muhtemelen haklıydı. Ama dediğim gibi, Dawn'ı benim kadar tanımıyor.

"," diyor. "Bakalım orada ne varmış." "Bana hâlâ

ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır, sen iyisin." Elini sallıyor. "Ama kartvizitin falan var mı?"

Çantama uzanıp kartvizitlerimden birini (ya da onun deyimiyle "cahds") çıkarıyorum. Dedektife uzatırken, sadece parmaklarının ucuyla aldığını fark ediyorum. Bu bana biraz tuhaf geliyor ama fazla paranoyaklaşmamaya çalışıyorum.

Dedektif ve polis beni yalnız bırakarak evin içinde kayboluyor. Güzel, sonunda buradan defolup gidebilirim. Arabama doğru yürümek için arkamı döndüğümde hafif hırpalanmış yeşil Ford yan evin önüne yanaşıyor.

Caleb. Tanrı'ya şükür.

Çok dar Louboutin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koşuyorum. Caleb arabasından iniyor ve o daha kapıyı kapatamadan kendimi kollarına atıyorum. Gözlerimde biriken yaşlarla yüzümü göğsüne gömüyorum. Bu hayatımın en kötü günü.

"Hey." İri eliyle başımın arkasını okşuyor. "Sorun yok, Nat. Ben buradayım."

"Ona korkunç bir şey oldu," diye mırıldanıyorum gömleğinin içine. Muhtemelen her tarafına gözyaşı lekeleri ve rimel bulaştırıyorum ama umursuyor gibi görünmüyor.

"Öyle ." Beni göğsüne . "Eminim ortaya çıkacaktır."

Yüzümü ondan çekip ona bakıyorum. Topuklu ayakkabılarımla bile benden neredeyse bir baş daha uzun. Uzun boylu erkeklerden hep hoşlanmışımdır. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Um..."

"Çünkü oturma odasında ne kadar kan olduğunu görseydiniz, bunu söylemezdiniz."

"Bak, bilmiyorum." Çaresiz bir omuz silkme öneriyor. "Bence yapabileceğimiz en iyi şey onun iyi olmasını ummak. Anlıyor musun?"

Onu terslediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Benim için buraya kadar koştuktan sonra bunu hak etmemişti. "Özür dilerim. Her şey beni çok sarstı."

"Evet," diye nefes alıyor. "Biliyorum. Korkunç bir şey."

Başımı göğsüne yaslıyorum. Kalbi kulağımda güven verici bir şekilde çarpıyor. İki dakika boyunca bu şekilde kaldık - ben ona yaslanmıştım, o da nazikçe saçlarımı okşuyordu. Caleb için daha fazla puan - trajik bir olay sırasında bana karşı nazik. Bu ilişkimizi bir üst seviyeye taşıyor.

"Hey," dedim.

"Öyle mi?"

"Bana bir iyilik yapmanı

istiyorum." "Eve bırakmamı ister

misin?"

Eve bırakılmayı çok isterdim. Ama arabam burada ve onu burada bırakmamın imkanı yok. Bu yüzden oraya geri dönmekten ve yoğun trafiğin içinden geçerek geri dönmekten başka çarem yok. "Hayır, sorun değil."

"Peki neye ihtiyacın var? Ne istersen."

Ondan uzaklaşırken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Dün gece bütün gece birlikte olduğumuzu polise söylemeni istiyorum."

Caleb sertleşir. "Ne?"

"Bu çok aptalca." Başımı sallıyorum. "Polis bana dün gece nerede olduğumu soruyordu. Sanki bir mazerete ihtiyacım varmış gibi... Sanki Dawn'a bir şey yapmış olabilirmişim gibi! Eminim bu sadece bir formalite. Ben oradaydım, o yüzden bana sormak zorundaydılar. Her neyse, onlara dün gece bütün gece birlikte olduğumuzu söyledim."

"Ama..." Çenesini kaşıyor. "Dün gece bütün gece birlikte değildik.
Saat 9:30 civarında ayrıldım."

"Ne olmuş yani? Gecenin çoğunda beraberdik. Bu yeterince iyi."

"Ben de onlara bunu söyleyeceğim. Gecenin çoğunda beraberdik ve ben 9:30'da ayrıldım."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu o kadar önemli mi? Yani, sen de Dawn'la çalışıyorsun. Bir mazeretin olması sana da yardımcı olur."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Ama bu bir yalan."

"Bu beyaz bir yalan. İkimiz de Dawn'a zarar verecek bir şey yapmadık. Eğer bir mazeretimiz yoksa bu sadece soruşturmayı karıştırır."

"Bilmiyorum, Nat." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Polise yalan söylemeyi doğru bulmuyorum. Mazeretimizin olması neden bu kadar önemli? İkimizin de ona zarar verecek bir şey yaptığımızı düşünmeyecekler."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Doğru, ama ona zaten birlikte olduğumuzu söyledim. Eğer kabul etmezsen, yalan söylüyormuş gibi görüneceğim."

"Ama yalan söylüyordun."

Çenesinde beni sinirlendiren inatçı bir eğim var. Caleb düzgün, dürüst bir adam. Bunun hep *iyi* bir özellik olduğunu düşünürdüm. Şimdi fark ediyorum ki bu pek de olumlu bir şey değil.

"Caleb..." Kurumaya başlayan gözyaşlarım yeniden gözlerime doldu. "Berbat bir gün geçirdim. Bak, muhtemelen sana sormayacaklar bile. Ama benim hikâyemle devam etmek gerçekten çok mu kötü olurdu?" Gözlerinde tereddüt vardı ve kolunu sıktım. "Lütfen?"

Bitmek bilmeyen bir duraksamadan sonra omuzları çöküyor. "İyi. Sanırım o kadar da büyük bir mesele değil."

Caleb hikayemi doğrulamayı kabul ettiğinde hissettiğim rahatlama beni şaşırttı. Yani, cinayet zanlısı falan olacak değildim ya. Ama her şey göz önüne alındığında, bir tanığımın olması daha iyi.

Sekizinci Bölüm

YEDI AY ÖNCE

Kime: Etsy Satıcısı
Kimden: Dawn
Schiff
Konu: Kaplumbağa heykelciği ile ilgili sorun

Sayın satıcı,

Yakın zamanda Etsy mağazanızdan cam deniz kaplumbağası heykelciği olarak tanıtılan bir ürün satın aldım. Maalesef ürün deniz kaplumbağası değildi ve paramın tamamını geri istiyorum.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Kimden:
Etsy Satıcısı
Konu: Re: Kaplumbağa heykelciği ile ilgili sorun

Bunu duyduğuma çok üzüldüm ve bunu sizin için doğru hale getirmeye çalışmak istiyoruz! Aldığınız ürün nedir?

Kime: Etsy Satıcısı
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Re: Kaplumbağa heykelciği ile ilgili sorun

Sayın satıcı,

Belirttiğim gibi, ürün camdan bir deniz kaplumbağası heykelciği olarak tanıtılmıştı. Ne yazık ki bana gelen kaplumbağa bariz bir şekilde kara kaplumbağasıydı! Deniz kaplumbağalarının bacakları yerine yüzgeçleri vardır ve iki ön yüzgeç genellikle iki arka yüzgeçten daha uzundur, ancak bana gelen kaplumbağanın dört uzantısı da yaklaşık olarak eşit uzunluktaydı ve bacakları hiçbir şekilde yüzgeçlere benzemiyordu. Ayrıca, bana teslim edilen kaplumbağanın kafası dikdörtgen yerine biraz daha daireseldi, bu da bir kara kaplumbağası olduğunu gösterir. Bir deniz kaplumbağası beklediğim ve açıkça bir kara kaplumbağası aldığım için büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn Schiff Kimden: Etsy Satıcısı
Konu: Re: Kaplumbağa heykelciği ile ilgili sorun

Bu bir şaka mı?

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Dün eve dönerken, çeşitli ufak tefek ve sıra dışı eşyalar satan bir dükkanda durdum. Normalde bu dükkânı kaplumbağalarla ilgili bir şey var mı diye bakmak için ziyaret ederim. Dükkânın sahibi olan yaşlı adam nelere dikkat ettiğimi bildiğinden, ne zaman uğrasam, hoşuma gidecek bir şey olup olmadığını hemen söyler. Geçen sefer kaplumbağa şeklinde menteşeli bir kutu satın almıştım; kabuğu açılıyor ve içine ıvır zıvır konulabiliyordu ama ben kutuyu boş olarak kitaplığıma koydum.

Dün Ernie sarı dişleriyle bana sırıttı ve el boyaması olduğunu söylediği küçük bir kaplumbağa heykeli çıkardı. Kabuğundaki desen altınla boyanmıştı ve gerçek bir kaplumbağanın gülümseme yeteneği olmamasına rağmen kaplumbağa gülümsüyordu. Biraz pahalıydı ama almak zorundaydım.

Ernie küçük beyaz bir kutu buldu ve kaplumbağayı kendim için almadığımdan kutunun içindeki kaplumbağayı hediye paketi yaptı. Bu sabah hediyeyi yanımda işe getirdim.

Neden bilmiyorum ama Natalie ve Kim yine öğle yemeği için benimle dinlenme odasında buluşmaya gelmediler. Son birkaç haftadır öğle yemeğine dışarı çıkıyorlar. Ve beni davet etmediler, belki de her zaman öğle yemeğimi yanımda getirdiğim içindir. Ama Natalie'den hâlâ çok hoşlanıyorum ve ikimizin arkadaş olabileceğimizi umuyorum. Düşünceli bir hediye işlerin ilerlemesine yardımcı olabilir.

Natalie'nin sabah gelmesini bekledim. Ben her zaman 8:45'te gelirim ama Natalie o saatten 10'a kadar herhangi bir saatte gelebilir. Bir keresinde öğlene kadar gelmemişti ama sanırım bir satış görüşmesindeydi. Saat 9:13'te geldiğinde Kim'in odasında durdu ve ikisi yaklaşık yirmi dakika konuştular. Sonunda onun odasına geldiğinde, onu karşılamak için yerimden fırladım. Beni görünce gülümsedi ve merhaba dedi.

Hemen hediye paketini ona doğru ittim çünkü ona vereceğim için çok heyecanlıydım. Hediyem onu çok şaşırttı. Bunu mavi gözlerinin ne kadar büyüdüğünden anlayabiliyordum. Ona neden hediye aldığımı anlamamış gibiydi, ben de sadece hediyeyi gördüğümü ve onu düşündüğümü açıkladım.

Natalie bir an tereddüt etti ama sonra kutuyu benden aldı. Oturdu ve ambalaj kâğıdıyla uğraşmak için öne doğru eğildiğinde şampuanının kokusunu aldım. Çiçek gibi kokuyordu. Güçlü kokulardan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin ama Natalie'nin kokusu beni rahatsız etmedi.

Kutuyu açtığında yavaşça kaplumbağayı çıkardı. Hiçbir şey söylemeden bir süre elinde tuttu. Sonunda bir şey söylediğinde, "Oh." dedi.

Ona bugün öğle yemeğimi getirmediğimden de bahsettim. Ona ve Kim'e öğle yemeğine gelebileceğimi, böylece onlara kaplumbağalar hakkında daha fazla şey anlatabileceğimi önerdim. Ancak Natalie, Kim ile sadece sıkıcı satış konularından konuşacakları konusunda ısrar etti.

Ona sorun etmediğimi söylemeye çalıştım. Şirketin satış yönünü ilginç buluyorum. Natalie ve Kim'in yaptıklarını yapabileceğimi söylemiyorum. Telefona sarılıp şirketleri ya da bireyleri arayarak onları ürünlerimizi almaya nasıl ikna ettiklerini hayal bile edemiyorum. Birini gözlerini daha sağlıklı hale getirmek için vitamin dolu bir kapsüle ihtiyacı olduğuna nasıl ikna edersiniz bilmiyorum, özellikle de ürünlerin herhangi birinin plasebodan daha iyi çalıştığını kanıtlayacak hiçbir veri yokken. Sanırım deneseydim, diğer hattaki kişi telefonu yüzüme kapatırdı.

"Ayrıca Kim'in konuşmamız gereken bir sürü düğün meselesi var," diye açıkladı.

Durmadan düğün planlaması hakkında konuşuyorlardı. Düğünün Eylül sonunda olduğunu duydum, Natalie bunun "mükemmel" olduğunu söyledi. Natalie'nin daha önce hiç evlenmemiş olmasına rağmen nasıl bu kadar yardımcı olabildiğini anlamadım. Bu tutarsızlığı Natalie'ye şimdi gösterdim.

Soruyu sorduğumda dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, öyle ki ruju neredeyse görünmüyordu. "Bir düğünü nasıl planlayacağınızı bilmek için gelin olmanıza gerek yok. Pek çok arkadaşıma düğünlerinde yardım ettim. Ben evlendiğimde de onlar bana yardım edecek."

"*Eğer* evlenirsen," diye düzelttim.

Bunu söylediğimde şaşırmış görünüyordu. Natalie'nin benim gibi bir muhasebeci olmadığını kendime her zaman hatırlatmak zorundayım. Kendi de kabul ediyor ki sayılarla arası pek iyi değil. Bu onu eğitmek ve dostluğunu kazanmak için harika bir fırsattı. Yaşlandıkça evlenme şansının nasıl önemli ölçüde azaldığını ayrıntılı olarak anlattım. Çünkü kendi yaş grubunuzda daha fazla insan evlendikçe, flört havuzu azalır, dolayısıyla evlenmek için uygun birini bulma şansınız düşmeye devam eder. Elbette, hala çok daha genç biriyle evlenebilirsiniz, ancak çoğu kadın ortalama olarak kendi yaşlarında veya daha büyük erkekleri arar. Ve tabii ki çoğu erkek de kendilerinden daha genç kadınları arıyor. Dolayısıyla, şu anki bekar statüsü göz önüne alındığında, Natalie'nin hiçbir zaman evlenmemesi muhtemeldir.

Her şeyi elimden geldiğince basit bir şekilde açıklamayı bitirdiğimde bana "Bu çok saçma," dedi.

Şu anda bir erkek arkadaşı ya da nişanlısı olmadığını belirttim. Yani bu yaşta evlenebileceğini düşünmek mantıksız görünüyordu. İşte o zaman Natalie bana işe dönmesi gerektiğini söyledi.

Natalie'yi üzdüğüm hissine kapıldım ki bu hiç mantıklı değildi çünkü ona sadece gerçekleri anlatıyordum. Orada olsaydın anlardın. Sen de benim gibi mantıklısın. Natalie bizim gibi düşünmüyor ama yine de onunla arkadaş olmak isterim.

Ona kaplumbağalar hakkında birkaç ilginç şey daha anlatmaya çalıştım. Örneğin, 2000 pound ağırlığında ve 8 feet uzunluğunda kaplumbağalar var. Tabii ki bunlar evcil hayvan dükkanlarında bulabileceğiniz türden değil. En büyük deniz kaplumbağası türü olan deri sırtlı kaplumbağa buna bir örnek olabilir. Ama ister inanın ister inanmayın, o kadar da ilgili görünmüyordu.

Sonunda kendi odama geri döndüm. Natalie'ye bir hediye verdiğim için memnundum ve çok hoşuna gitmiş gibi görünüyordu, ama davranışlarının bu kadar kötü olmasına şaşırmıştım. Ben bile biri size bir hediye verdiğinde teşekkür etmeniz gerektiğini biliyorum. Ayrıca kaplumbağanın bitkisinin yanında iyi duracağını söyledim ama onu yerinden oynatmadı.

Natalie için daha iyi bir hediye fikrin var mı? Ona seveceği bir şey vermek istiyorum ve sen her zaman en iyi hediye fikirlerini buluyorsun.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

Natalie'yi tanımıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, o hediye için size teşekkür etmesi gerektiğine katılıyorum! Herkesin iyi bir insan olmadığını unutmayın. Eğer zaman ayırmaya değmiyorsa, ondan uzak durmalısınız. Bu konuyu daha fazla tartışmak isterseniz beni aramaktan çekinmeyin.

XXO

Mia

Dokuzuncu Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

Sonunda Caleb'ın beni yemeğe çıkarmasına izin verdim. Yalnız kalmak ya da boş evime dönmek istemiyorum, bu yüzden bir zincir restorana gidip yemek yiyoruz. Ama pek konuşmuyoruz. Düşüncelerim sürekli Dawn'a ve ona ne olmuş olabileceğine dönüyor. En kötü korkularımı bile ifade edemiyorum.

Caleb ve ben restorandan çıktığımızda güneş gökyüzünde hızla alçalmıştı. On ya da on beş dakika sonra hava . Gözlerini kısarak ufka baktı. "Eve dönerken iyi olacak mısın? Hâlâ biraz titrek görünüyorsun."

"Evet," diyorum, ancak geçirdiğim öğleden sonra göz önüne alındığında bu beni geriyor.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "İkimizin de arabası olduğunu biliyorum ama istersen seni takip edebilirim. Eve sağ salim gittiğinden emin ol."

"Bu çok tatlı." Çenemi kaldırıyorum ve büzüşerek beni öpmesini istiyorum. Sırıtıyor ve dudaklarını benimkilerin üzerine indiriyor. "Çok tatlısın. Ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Tamam. Ama eve gidince bana mesaj at."

Elini sıktım. Keşke arabam olmasaydı da Caleb'in Ford'uyla eve gidebilseydim. Ama beni eve kadar takip etmesini istemek aptalca geliyor,

Özellikle de karşı yaşadığı için. Peki evime gittiğimizde ne yapacağız? Yiyişecek miyiz? Kesinlikle bunun için havamda değilim.

Yine de keşke o da benimle gelseydi. Belki de teklifini kabul etmeliydim.

Yolun yarısına geldiğimde telefonum çalmaya başladı. Arabamın telefon ekranında "Anne" yazısı yanıp sönüyordu. Sesli mesaja yönlendirmeyi düşünüyorum ama içimde neden aradığını bildiğime dair kötü bir his var. Eğer cevap vermezsem, tekrar arayacaktır.

"Natalie!" Annem diğer hatta hep bağırıyormuş gibi konuşur. Telefonda sesinin yüksekliğini ayarlamayı hiç öğrenemedi. "Az önce televizyonda haberleri duydum. Şirketinizde çalışan bir kadının kaybolduğunu söylediler!"

"Evet." Dawn'ın kaybolduğunu fark eden kişinin ben olduğum gerçeğinden bahsetmedim. Bu bilginin iyi karşılanacağını sanmıyorum.

"Onu tanıyor muydun?"

"Birazcık." Yine, Dawn'ın benimkinin hemen yanındaki odayı işgal ettiğini bilmesine gerek yok. Dokuz ay boyunca bir duvarı paylaştığımızı.

"Tanrım, ne kadar korkunç." Burnunu çekiyor. "Orada çalışmak güvenli mi? O mahalleyi sevmiyorum."

"İş yerinde bir şey olmadı. Quincy'deki evinde oldu." "*Ne* oldu?

Ortadan kaybolduğunu sanıyordum."

Yanağımın iç tarafını ısırıyorum. "Bak, iş güvenlidir. Güvenli olmayan hiçbir şey yapmıyorum."

"Biliyorum ama tatlım, baban ve ben senin yalnız yaşaman konusunda endişeleniyoruz. Tek başına bir evde kalmanın senin için güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Erkek olsaydım böyle düşünmezdin."

"Aynen öyle! Bekâr bir kadın için güvenli değil." Sesi tüylerimi diken diken eden mızmız bir tona bürünüyor. "Evlenmen gerek Natalie. Bu kadar yeter... her ne yapıyorsan artık. İyi bir adam bul ve yuva kur."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

"Çok fazla çabalamıyorsun! Sen güzel bir kızsın. İstediğin her erkeğe sahip olabilirsin. Sadece birini seç!"

O kadar basit olmadığını anlatmaya başladım. Ama bu konuşmayı onunla daha önce yüzlerce hatta binlerce kez yapmıştım. Muhtemelen milyonlarca. Asla anlamayacak. Sadece nefesimi boşa harcıyorum.

Tabii ki ona Caleb'den bahsedebilirim. Onunla işlerin çok iyi gittiğini ve bir gün damadı olabileceğini söyleyebilirim. Sevimli ve iyi bir adam ve travmatik bir durumda iyi davranıyor. Ama onu fazla umutlandırmak istemiyorum. Caleb için henüz erken ve doğrusu onun hakkında zilyon tane soru sormak istemiyorum.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum. "Şimdi neredesin?" "Eve gidiyorum."

"Eve gittiğinde beni arayacak mısın?"

Şakağımda bir damar atıyor. Caleb eve döndüğümde ona mesaj atmamı istediğinde bu çok tatlıydı. Annem de aynı şeyi isteyince sinir bozucu oluyor.

"Anne." Kendimi kaybetmenin eşiğindeyim. "Ben yetişkin bir kadınım. Her gün işten eve geldiğimde seni arayacak değilim. Ben iyiyim. Bana güvenmek zorundasın."

Bu bir tartışmaya dönüşmeden önce, aramayı kestim. Her neyse, evim bir sonraki blokta.

Dawn gibi ben de küçük bir ev kiralıyorum. İki katlı, iki küçük yatak odası ve bir banyosu var ve ne yazık ki garajı yok. Caleb gibi ben de bir daire tutabilirdim ama kendi evimin mahremiyetini seviyorum. Dorchester'da kiralar ucuz değil ama buna değer. Teknik olarak Dorchester Boston'ın bir parçası ama aslında ayrı bir kasaba ve çok büyük olduğu için bazen şehrin geri kalanından ayrı hissediliyor. Evimden arka körfeze ya da güney ucuna giderken, teknik olarak Boston'da olmama rağmen genellikle "Boston'a giriyorum" derim.

Mahallemdeki çoğu insan ev kiralıyor ve çoğu da benimki gibi küçük. Benim evim daha çok bir yazlık, 20. yüzyılın başlarında kahverengi tuğlalardan inşa edilmiş, şimdi hafifçe yıkılıyor, duvarların kenarlarında sarmaşıklar uzanıyor. Hiç tadilat görmemiş, belli oluyor. Ne zaman bir kapı tokmağını çevirsem, elimde kopacakmış gibi hissediyorum ve tüm evde toplamda yaklaşık üç elektrik prizi var. Yine de kirası küçük bir servete mal oluyor.

Gün boyunca evim şirin görünüyor. Ama sessiz sokağıma girdiğimde, daha önce evle karşılaştırmadan edemiyorum. Benimki gibi sessiz bir sokaktaki küçük evin içindeki tüm ışıklar sönüktü.

Midem bulanıyor. Eskiden çantamda taşıdığım bir kutu göz yaşartıcı spreyim vardı. Bir süreliğine ihtiyacım oldu, ancak bu durum çok şükür sona erdi ve bir noktada topuzu attım. Birkaç yıl önce bir kendini savunma kursu almıştım ama becerilerim kesinlikle paslanmış durumda ve ayrıca silah gibisi yok.

Keşke Caleb'ın benimle eve gelme teklifini kabul etseydim.

Çantamı karnıma bastırarak arabamdan çıkıyorum. Anahtarlığa basıyorum ve kapı kilitleri yerine otururken korna iki kez çalıyor. Ay bu gece gökyüzünde yok. Mahallem akşamları çok karanlık görünüyor, sadece birkaç loş sokak lambası kaldırımı süslüyor, özellikle de geçen hafta saatleri geri aldığımızdan beri.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yürüyüş yolumdan ön kapıya doğru koşuyorum. Anahtarlarım hâlâ elimde ve kapı anahtarını kilide takıyorum. Kapının kilidini açmak için sağa doğru çeviriyorum ama dönmüyor. İşte o zaman fark ettim:

Kapı kilitli değil.

Bir adım geri atıyorum. Ön kapım neden kilitli değil? Ne oluyor be?

Tamam, bu sabah kapıyı kilitlemeyi unutmuş olma ihtimalim var.

Annemin söylediklerine rağmen, iyi bir mahallede yaşıyorum. Buralarda hiç hırsızlık olayı olmaz. Yani evet, bazen sabahları kapıyı arkamdan kilitlemeyi unutuyorum.

Bu sabah unuttum mu? Tamamen mümkün.

Pencereye doğru yürüdüm. İçeri bakmak için ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Evimin içi tamamen karanlık görünüyor. Herhangi bir hareket görmüyorum. Hırsız yok. Katil yok.

Bu konuda polisi arayamam. *Hey, 911, evim kilitli değil.* Caleb'ı arayabilirim, ama beni iki dakikalığına evime götürmesi için evinden buraya kadar gelmesine neden olursam bir sürü kız arkadaş puanını kullanacağım.

Boş . Eminim iyidir.

Kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açıyorum ve evimin içinde bir hareket olup olmadığına bakıyorum. Hâlâ tamamen karanlık görünüyor. Sessiz.

"Alo?" Seslendim. Dawn'ın evindeyken de aynı şeyi yapmıştım. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Derin bir nefes alıp antreden içeri girdim. Işık basıyorum.

Bir yanım, oturma odamın ortasında duran siyah eşofmanlı ve yüz maskeli bir davetsiz misafir görmeyi bekliyor. Onun yerine, oturma odası boş. Tam olarak bu sabah bıraktığım gibi görünüyor.

Telefonum çantamın içinde vızıldıyor ve neredeyse yerimden sıçrıyorum. Bir paket selpakla pudra kâğıdımı karıştırıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ekranda bloke edilmiş bir numara var, tıpkı daha önce işte olduğu gibi. Cevap vermek için kaydırdım.

"Alo?"

Bir dizi yabancı dil duymayı ya da birinin bana otomobil sigortamı güncellemek isteyip istemediğimi sormasını bekliyorum, ama bunun yerine sadece sessizlik duyuyorum.

Ya da belki nefes alıyordur.

"Alo?" Tekrar söylüyorum.

Hiçbir şey yok.

Bağlantıyı kesmek için telefonu kulağımdan çekiyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Eskiden hep böyle telefonlar alırdım, bazen sadece sessizlik olurdu, bazen de karşı taraf tehditler savururdu. Ama o zamandan beri böyle bir telefon almadım... yani birkaç ay oldu. Aynı kişi olduğundan şüpheliyim, artık benden nefret etmek için bir sebepleri yok.

Yine de podcast yayınım sırasında başka bir engellenmiş arama aldım. Aynı numaradan mi?

Tam paniklemeye başlamışken ekranda bir mesaj beliriyor. Caleb'dan geliyor ve mesajın görüntüsü beni rahatlatıyor:

Eve varabildin mi?

Oturma odasına giriyorum. İkinci bir ışık yakıyorum. Evimin birinci katı tamamen sessiz. Burada kimse yok.

Ben iyiyim. Kontrol ettiğin için teşekkürler.

Anahtarlarımı ön kapının yanındaki masaya bırakıyorum ve ardından oturma odamdaki deri koltuğa . Sakinleşmem gerekiyor. Dawn'a olanlar korkunç ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Kimse beni yakalamaya çalışmıyor.

Onuncu Bölüm

Sabah yerel haberleri kontrol ediyorum, Dawn'ın Dunkin Donuts'ta buzlu Americano içerken nasıl ortaya çıktığıyla ilgili bir hikaye olacağını umuyorum. Belki de tüm o kan bacaklarını tıraş ederken oluşan kötü bir kesikti. Ama öyle bir şans yok. Haberler Dawn Schiff'in hala kayıp olduğunu bildiriyor.

Ama işe gittiğimde, tüm polis departmanının onu aradığından habersiz, odasında olacağını umuyorum. Ama hayır. Odası boştu.

Kendi odama ulaşmak için onun odasının önünden geçiyorum. Masamda ilk gördüğüm şey dün sabah ortaya çıkan kaplumbağa heykelciği oluyor. Kaplumbağalarla dolu o kocaman kitaplığı gördükten sonra, bir başka cam gözlü hayvanı görmek beni biraz hasta ediyor.

Ayrıca, o kaplumbağa heykelciğini alıp masamın uzak köşesine koyduğumu çok net hatırlıyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktım. Ama nasıl olduysa masamın ortasına kadar gelmiş. Tam klavyemin önüne.

Aptal hademeler yüzünden olmalı.

Dawn'ın evinde o kadar kan bulduktan sonra, dün kaplumbağanın üzerindeki koyu kırmızı maddenin ne olduğunu tekrar düşündüm. Kan olabilir mi? Biri masama *kanlı bir kaplumbağa figürü* mü koydu?

Kaplumbağayı masamdan alıp ona bakıyorum. Bu sefer en azından temizdi. Kan, boya ya da her neyse o yok. Ama yine de onu masamda ya da yakınımda istemiyorum. Onu bir daha asla görmek istemiyorum.

Ben de çöp kutuma attım. İşte. En azından başa çıkabileceğim bir sorun var.

"Aman Tanrım, Natalie!" Kim'in tiz sesi kulağımda çınlıyor. "Buna inanabiliyor ?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. Şakaklarım hafifçe zonkluyor. Kim'le konuşacak gibi hissetmiyorum. "Berbat bir şey."

Kim'in gözleri fincan tabağı gibi. "Oraya gittiğinde onun evinde ne gördün?"

"Yerde kan vardı." Gözlerimi indiriyorum. "Çok fazla kan vardı."

Bir eliyle ağzını kapatıyor. "Vay canına. Bu çok korkunç. Umarım iyidir."

Başımı sallıyorum, onu bulamadıkları her geçen dakika iyi olma ihtimalinin daha da azaldığını biliyorum.

Kim, üzerinde dev bir elmas bulunan sol dördüncü parmağıyla burnunu kaşıyor. Bu alışkanlığı nişanlandıktan kısa bir süre sonra geliştirdi. Belki evlendikten sonra devasa taşını yüzüme vurmaktan vazgeçer diye düşünmüştüm ama bu alışkanlık çok kökleşmiş. Artık kendine engel olamıyor. "Cumartesi günkü yarışa katılacak mısın?"

Her şey olup biterken, bu hafta sonu yapılacak 5K'yı neredeyse tamamen unutmuştum. Cumartesi gününe kadar formumu korumak için neredeyse her gün koşmaya çalışmama rağmen bu sabah koşmadım bile.

Ama yine de yarışı iptal etmem söz konusu değil. Serebral palsi vakfı için çok para topladım ve Dawn kayboldu diye tüm bunlardan vazgeçemem.

"Cumartesi gününe kadar daha fazla bilgiye sahip olacağımıza eminim," diyorum. "Yine de iptal edemem. Eğer hâlâ kayıpsa, onun onuruna koşabiliriz. Bu iyi bir şey bile olabilir."

Kim kaşlarını çattı. "İyi bir şey mi?"

Boğazımı temizliyorum. "Demek istediğim, yarışla ilgili çok fazla tanıtım olacak ve eğer Dawn hala kayıpsa, belki bu onu bulmamıza yardımcı olur. Anlarsın ya?"

"Ah. Doğru."

"Her neyse." Bilgisayarıma bir göz attım. "Çalışmaya başlasam iyi olacak. Tabii odaklanabilirsem."

"Bu arada," diyor Kim, "Seth birkaç dakika önce seni arıyordu.
İçeri girdiğinde seninle konuşmak istediğini söylememi istedi."

Harika. Patronum benden ne istiyor? Bilmek istediğimden emin değilim.

Kim gittikten sonra sandalyeme oturdum.
Seth. Çantamdan pudra kâğıdımı çıkarıp yansımamı kontrol ediyorum. Bakıyorum

Dünden bile daha kötü. Gözlerim hafif kan çanağı ve altlarında mor halkalar var. Bu sabah kapatıcıyla kapatmaya çalıştım ama belli ki yeterince kullanmamışım. Dün gece uyumakta çok zorlandım ve uykuya daldığımda da dönüp durdum.

Bilgisayarıma girmeye başlıyorum ama daha açamadan telefonum çalıyor. Çantamdan çıkarıp ekrana bakıyorum. Seth'ten bir mesaj vardı:

Lütfen gelir gelmez ofisime gelin.

İç çektim. Görünüşe göre patronumun ofisine bir yolculuk yapacağım.

On Birinci Bölüm

SETH daha iyi görünmüyor.

Koyu renk saçları dağınık ve gömleği biraz buruşuk, ki bu onun için alışılmadık bir durum. Seth gıcır gıcır beyaz gömlekleri sever. Gömleklerini kuru temizlemeye mi götürüyor yoksa karısı onun için ütülüyor mu hiç emin olamadım. Alyansının sürekli yokluğu göz önüne alındığında, ikincisi gömleğinin neden buruşuk olduğunu açıklayabilir.

"Hey, Nat." Beni gördüğünde kahverengi gözleri endişe doluydu. "İyi misin?"

"Peki," diye mırıldanıyorum masasının önündeki sandalyeye yerleşirken.

"Tanrım, ne dağınıklık." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, bu da saçlarını daha da dağınık hale getiriyor. "Dün seni ciddiye almadığım için özür dilerim."

" değil. Seni suçlayamam."

"Bugün aramadığına şaşırdım doğrusu," diyor. "İzne ihtiyacın varsa..."

Başımı salladım. "Hayır, çalışmayı tercih

ederim." "Emin misin?"

"Kesinlikle. Aklımda daha iyi."

"Evet, evet. Evet, bu mantıklı." Gözlerini kapatıyor ve parmak uçlarıyla ovuşturuyor. "Umarım Dawn iyidir."

Eminim öyledir gibi bir şey söylemek istiyorum. Ama bu gerçekten düşündüğüm şey olmazdı. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

"Bu sabah telefonda bir dedektifle konuştum," diye ekliyor Seth. "Dedektif... Santoro mu? Gelip herkesle görüşeceğini söyledi."

"Oh." Koltuğumda kıpırdandım. İsteyeceğim son şey o dedektif tarafından ikinci kez sorguya çekilmek. Yeterince nazikti ama onunla tekrar konuşma düşüncesi ensemde soğuk terler dökülmesine neden oluyor. "Biliyor musunuz? Sanırım artık eve gidebilirim. Sadece... Başım dönüyor gibi hissediyorum. Ve dün gece neredeyse hiç uyumadım."

"Elbette." Seth'in gözleri yumuşar. "Bugün izinlisin. İstersen tüm aramalarını ofisime yönlendirebilirsin."

Omuzlarım gevşedi. "Teşekkürler, Seth."

"Dedektif gelene kadar burada kal, sonra eve gidebilirsin."

Soğuk ter geri döndü. "Ne?"

Seth Rolex'ine bakar. "Önemli bir şey değil. Otuz dakika içinde burada olur. Belki daha az. Ondan önce demişti."

"Evet, ama..." Parmaklarımı sol şakağıma bastırıyorum. "Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Ve o dedektifle dün zaten konuştum. O yüzden benimle tekrar konuşmasına gerek olmadığına eminim."

"Aslında bana özellikle sizin orada olup olmayacağınızı sordu ve sizinle konuşması gerektiğini söyledi."

"Oh." Harika. "Sanırım kalacağım o zaman."

Dedektifin bana başka ne sormak isteyebileceğini merak ederek koltuğumda kayıyorum. Bildiğim her şeyi ona zaten anlattım. Zaman kaybı gibi görünüyor ama Seth bana kalmam gerektiğini söylediğine göre başka seçeneğim yok. Çekip gidemem ve cahil olduğumu iddia edemem.

Seth masasının üzerinde tükenmez kalemle oynuyor. Gözlerim bir kez daha kayıp alyansının bronz çizgisine takılıyor. Bakışlarımı yüzük parmağına kadar takip ediyor. Başka tarafa bakıyorum ama çok geç.

"Melinda ve ben ayrıldık," diyor.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Sağ kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Boğazıma bir şey takılıyor. Ses tonundan ne bilemiyorum. Sesi kızgın gelmiyor. Daha çok... meraklı gibi.

"Öyleyim," diyorum.

Kaşları kalıyor. "Caleb'la hâlâ görüşüyor musun?"

"Evet."

Başını sallıyor. "İyi benziyor." "Öyle."

"Güzel."

Hâlâ boğazım düğümleniyor. Boğulacakmışım hissediyorum. "Masama dönsem iyi olacak."

Seth başını sallıyor ve bilgisayar ekranına geri dönüyor. Ama ben odadan çıkarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

On İkinci Bölüm

ALTI AY ÖNCE

Kime: Seth
Hoffman'dan: Dawn
Schiff
Konu Buzdolabı Temizleme Takvimi

Seth'e,

Dinlenme odasındaki buzdolabının haftada iki kez temizlenmesi için bir program oluşturdum ve her çalışana temizlik için belirlenmiş bir tarih verdim. İzninizle, bu programı buzdolabının üzerine asmak istiyorum. Ayrıca, soğuk havalarda üreyen yaygın bakteriler hakkında bir bilgi formu da ekledim.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Seth
Hoffman'dan: Dawn
Schiff
Konu Buzdolabı Temizlik Takvimi Takibi

Seth'e,

Buzdolabı temizlik programı hakkındaki e-postamı aldınız mı? Lütfen en kısa zamanda bana haber verin!

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bugün harika bir gün geçirdim. Şirkete tonlarca para kazandıracak bir fikir buldum. Benimle gurur duyacaksın.

Bu konuyu Seth'le özel olarak konuşmayı düşündüm ama benimle görüşmekle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor. Onu ancak Natalie'nin odasına konuşmak için geldiğinde yakalayabiliyorum. Geçen hafta onunla konuşmaya çalıştım ama telefondaydı. Kapısında inmesini bekledim ama sonra telefonu kulağından çekti ve "Tanrım, Dawn, karımla konuşuyorum. Başka zaman gelebilir misin?"

Bu yüzden toplantı için uygun bir zaman gibi görünüyordu. Toplantıda Vixed tarafından yeni piyasaya sürülen bir ürünle ilgili satışların nasıl gittiği konuşulacaktı. Ürünün adı Collahealth. Anladığım kadarıyla, saçınıza, cildinize, tırnaklarınıza ve eklemlerinize yardımcı olması beklenen bir tür kolajen ürünü. En azından satış broşüründe böyle yazıyor, ancak bir kez daha araştırma çalışmaları gözle görülür şekilde eksik. Ayrıca, bu gelişmiş bir formül. Ne olduğunu bilmiyorum

gelişmiş olmayan formüldür, çünkü sahip oldukları tek formül budur.

Hepimiz konferans odasında toplandık -Seth, sekreteri, satış ekibimiz, pazarlama ekibimiz ve ben. O konferans masasının bir ucuna oturdu ve Natalie de her zaman yaptığı gibi onun yanına oturdu. Bu mantıklıydı, çünkü Natalie her zaman bu toplantıların büyük bir parçası gibi görünüyordu.

Herkes Seth'in her zaman getirdiği kruvasanları yerken gözlerini ondan ayırmıyordu. Ya da en azından sekreteri getirir. Bu toplantılar büyük ölçüde faydasız olsa da, çünkü hiçbir şeye gerçekten karar vermiyor ya da hiçbir şeyi çözemiyoruz, o her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. İnsanlar Seth'i çoğunlukla sevilebilir buluyor. Her ne kadar şimdi onu tanıdığım kadar çekici olmasa , sanırım onda sakıncalı şey yok.

Bazı kadın satış elemanlarının onu seksi bulduklarını söylediklerini duydum. Evli olduğu için neden bu konuda konuştuklarından emin değilim.

Seth, Natalie'nin satışlarıyla nasıl "ortalığı kasıp kavurduğundan" bahsediyordu ki bu doğruydu. Natalie'yi seviyor ama objektif olarak, satış rakamları şirketteki diğer herkesten daha üstün. Onunla şakalaştı ve sırrını sordu. O da gülümseyerek bunun harika bir ürün olduğunu söyledi.

Natalie'nin kolajen takviyesi kullanıp kullanmadığını merak ediyorum. Saçları çok sağlıklı ve parlak ve cildi her zaman kusursuz bir ışıltıya sahip, sanki bir melek gibi. Ve tırnakları her zaman mükemmeldir. Bugün koyu mora boyanmışlardı, üzerlerinde ne bir çizik ne de bir kusur vardı. Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel tırnaklardı.

Annemin beni manikür sürüklediği zamanı hatırlıyor musunuz? Beş dakika sonra panik içinde oradan ayrılmıştım çünkü dumanlar o kadar zehirliydi ki nefes almaktan korkuyordum. İkimizi de küçük düşürdüğümü söyleyerek bana çok kızmıştı. Bugünlerde tırnaklarımı da saçlarım gibi son derece kısa tutuyorum.

"Geri kalanınıza gelince," diye devam etti Seth, "çoğunuz kotaları karşılayamıyorsunuz. Parmakla göstermeyeceğim ama çok daha iyisini yapabiliriz. *Çok* daha iyi. Syracuse şubesi

bu çeyrekte bizim iki katımız kâr elde etti ve onlar *Syracuse*'da. Bu konuda ne yapacağız?"

Masanın etrafındaki insanlar ona fikirlerini söylerken neredeyse ellerimin üzerinde oturuyordum. Benim fikrim çok basitti. Ama biraz beklemek istedim, çünkü ilk toplantıda Seth bana çok sık konuştuğumu söyledi. Bana "kendini kontrol et Dawn" dedi. Tanrım."

Fikirler hemen hemen beklediğiniz gibiydi. Hepsi de büyük miktarda harcama içeriyordu. Benim fikrim bunun tam tersiydi. Kimsenin söyleyecek parlak bir fikri olmadığından emin olduğumda elimi kaldırdım ve Seth'in beni çağırmasını bekledim. (Tabii sonra elimi kaldırmama sinirlendi. "Burası okul değil" şeklinde bir yorum yaptı ve herkes kıs kıs güldü).

İşte o zaman bombayı patlattım.

Son iki haftadır rakamların üzerinden detaylıca geçiyordum. Satışlarımız gayet iyi. Çok daha kârlı bir şube olan Syracuse'un gider raporunu alma cüretini gösterdim ve işte burada işler gerçekten değişiyor. Toplantıda herkese söylediğim gibi giderlerimiz *çok* daha yüksek.

"Dorchester Syracuse değil," diye söze girdi Natalie. "Elbette masraflarımız daha yüksek olacak."

Ben de herkese tüm rakamlarımın olduğu dosyayı gösterdim. En büyük gider, müşterilere verdiğimiz tüm ikramiyeler. Yemek de büyük bir gider. Sadece öğle yemekleri için gider bütçemizin yarısını harcadık. Yirmi beş kutu Collahealth'ten pahalıya mal olan bir öğle yemeği fişi buldum! Yirmi beş. Saçma değil mi?

Natalie telaşlıydı, bunu uzun kirpiklerinin dalgalanmasından anlayabiliyordum. Onun kirpikleri benimkilerin neredeyse iki katı uzunluğunda ve çok daha koyu renkli. Ayrıca benim gibi onları gözlüklerin arkasına saklamıyor. O parayı nasıl kolayca geri kazanabileceğinden ve bunun bir yatırım olduğundan bahsetmeye başladı.

Ama bu doğru değil ve ben de bunu söyledim. Dikkatle topladığım veriler var. Sayıları severim çünkü sayılar yalan söylemez.

Rakamlar, bu öğle yemeklerinin çoğunun yirmi beş veya daha fazla satışla sonuçlanmadığını gösteriyor. Mağazalar genellikle ürünün satılıp satılmadığını görmek için az miktarda stoklamayı kabul ediyor. Ortalama olarak, on altı şişe olan bir kasa satın aldılar. Yani her öğle yemeği bizim için para kaybettiriyor.

Konuşmamı bitirdiğimde Seth çenesini okşuyordu. Günün başında her zaman sinekkaydı tıraş olur, ama öğleden sonra çenesinde her zaman biraz kıl olur. Çenesini okşarken sürekli "İlginç, ilginç." diyordu.

Natalie yine de ikna olmamıştı. Kısa vadede satışların masrafı karşılamayabileceğinden ama uzun vadede karşılayacağından başladı. Ama bu yanlış. Ben de ona söyledim.

"Şey," dedi, "belki bir kez satış yaptıktan sonra daha iyi bir konumda olursun."

Bununla ne demek istediğini anlamadım. Şirketin parasını kurtarmak için iyi bir fikrim vardı. Seth'in de öyle düşündüğünü söyleyebilirim. Hem nasıl satış yapabilirdim ki? Ben bir muhasebeciyim.

Sanırım tam bir başarı değildi. Natalie benimle aynı fikirde görünmüyordu ama bunun tek nedeni rakamlara bakmamış olmasıydı. Daha sonra ona göstermeye çalıştım ama beni başından savdı. Seth bana bu konuyu düşüneceğini söyledi. Ona şirkete on binlerce dolar kazandırabileceğini hatırlattım.

Elbette, ne kadar harika bir iş çıkardığımı anlatmak istediğim ilk kişi sensin! Bunu anlayan tek kişi sensin. Ailem bile başarılarımla pek ilgilenmezdi. Evlerinden ilk taşındığımda bazen onları arayıp işlerimin nasıl gittiğini anlatıyordum ama artık bunu pek yapmıyorum. Sonra tabii ki babam kalp krizi geçirdi ve o öldükten sonra annem yaptığım her şeyi daha da eleştirir oldu. Önceden kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi çok daha kötü.

Örneğin, ona toplantıdan bahsetsem, muhtemelen Natalie ile aynı fikirde olurdu. Natalie'nin ne hakkında konuştuğunu benden daha iyi söylerdi. Bu yüzden

Çenemi kapalı tutacağım çünkü zaten kimse beni dinlemek istemiyor.

Beni eleştirmeyen tek kişi sensin. Lisedeyken annem her gün benimle uğraşırdı. Neden yaşlı bir kadına aitmiş gibi görünen kıyafetler giyiyordum? Neden saçlarımı hep bu kadar kısa kestirirdim? Neden hiç gülümsemezdim? Ama ne zaman okula gitsem ve sizi görsem, hakkımda söyleyecek güzel bir şeyleriniz olurdu. Örneğin, sırt çantam için kaplumbağa tılsımı aldığımda, onu fark eden ve ne kadar beğendiğini söyleyen ilk kişi sendin. Bana neden hiç gülümsemediğimi hiç sormadın, çünkü birlikte olduğumuzda gerçekten gülümsediğimi hissederdim.

Keşke yakında ziyaretime gelsen. Seni özledim.

Genelde geceleri evde olmayı severim. Yalnız yaşıyorum ama beni bilirsiniz, sessizliğin kıymetini bilirim. Çok fazla gürültüden daha kötü bir şey yoktur. Quincy'de sakin bir mahallede iki yatak odalı, tek banyolu, tek katlı küçük bir evde yaşıyorum. Çocukken annemin odamdan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyor musunuz? Seçmeyi sevdiği başka bir şey daha. Kaplumbağa figürlerimden ve kaplumbağa posterlerimden nefret ederdi. "Normal çocuklar gibi" erkek gruplarının posterlerini asmam gerektiğini düşünürdü. Ama kendi evimde istediğimi yapabilirim. Buraya geldiğinde, sana evi gezdireceğim.

Çoğunlukla mobilyalarım basittir - indirimli mobilya mağazasından alınmış bir kanepe, bir sehpa, bir televizyon. İki kitaplığım var, biri kitaplarla dolu, diğeri ise kaplumbağalarla dolu. Kaplumbağa figürleri, doldurulmuş kaplumbağalar, aklınıza ne gelirse. En önemli parça, birkaç yıl önce satın aldığım, yaklaşık bir basketbol topu büyüklüğünde seramik bir kaplumbağa. Hırsızlığa uğramam konusunda endişelenmenize gerek yok çünkü evimde davetsiz bir misafir olsaydı, o kaplumbağayla kafasına vurup ciddi bir hasar verebilirdim.

Ayrıca, *tamamen* yalnız yaşamıyorum. Junior var. Tam adı Mia Junior. Evet, doğru, ona senin adını verdim! O bir Mississippi Map kaplumbağası. Kaplumbağalardan harika evcil hayvanlar olur ve biliyorsun hep bir tane istemişimdir.

Her gece Junior'ı kaplumbağa peletlerinden birkaçıyla besliyorum. Beslenmesinin çoğunu bu oluşturuyor, ancak bazen ona biraz çeşitlilik sağlamak için biraz kurutulmuş cırcır böceği satın alıyorum. Haftada üç ya da dört kez de biraz yeşillik ekliyorum. Junior çok yiyen biri değil ama çok yönlü beslenmesini istiyorum. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum. Bence ikiniz çok iyi anlaşacaksınız.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

O toplantıda kıç tekmelediğin için seninle gurur duyuyorum. George da senin için çok heyecanlı! Gözünün korkmasına izin verme... sen bundan çok daha iyisin!

Merak etmeyin, siz farkına bile varmadan sizi ziyarete . Takvimimi kontrol edeyim ve olası tarihler hakkında size geri döneyim.

XXO

Mia

On Üçüncü Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

Odama döndüğümde telefonum çalıyor. Kimseyle konuşacak havada değilim, ama yapacak bir işim var ve belki bu, olan biten her şeyi aklımdan çıkarır. Carmen Salinas'ın numarasını tanıdığımda, bunun tatsız bir arama olmayacağını biliyorum. Bugün bir satış yapmak bana moral verecek.

"Natalie!" Carmen sesimi duyunca sevinçten havalara uçtu. "Şirketinde olanları duydum! Kaybolan kadın hakkında. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sadece uzun bir gün oldu." "Hayal bile edemiyorum! Ona ne olduğu hakkında bir fikirleri var mı?"

Her şeye rağmen neredeyse gülecektim. Dedikodu için aramak Carmen'e kalmış. Ama benden hiçbir şey duymayacak. "Korkarım duymayacak."

"Aman..." Carmen uzun bir iç geçiriyor ve ben onun boynuna her zaman taktığı çok sayıdaki ip ve boncukla oynadığını hayal edebiliyorum. Bu kadının bir seferde beşten az kolye taktığını hiç görmemiştim. "Orada çalışmıyorum bile ama tüm bu olanlar beni strese sokuyor. Nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum!"

"Birkaç kapsül LoStress almalısın," diyorum ona. "Bu ürün anksiyete için mucizeler yaratıyor. Harika geri bildirimlerden başka bir şey almadık."

"Biliyor musun tatlım? Sanırım yeni bitti. Bugün daha sonra bir kasa getirebilir misin?"

Carmen'in aklından geçenleri okuyabiliyorum. Bugün ilerleyen saatlerde Dawn'ın kayboluşuyla ilgili daha fazla bilgi almak için bana baskı yapmayı umuyor, daha fazlasını bilmeyi beklediğimden değil. Ne yazık ki şu anda stoklarımız az ve LoStress her zaman çok satar. Ben şahsen şirketteki herkesten daha fazla sattım. İnsanların streslerini azaltmalarına yardımcı olmak beni iyi hissettiriyor. Kaç kişi işinde başkalarına gerçekten yardım ettiğini söyleyebilir ki?

Carmen'e üzülerek "Korkarım bir sipariş vermem gerekecek," diyorum.

Hayal kırıklığına uğradı ve bana bunu unutmamı söyleyeceğinden endişelendim, ama sonra iki kutu isteyerek beni şaşırttı. Telefonu kapattıktan sonra bilgileri bilgisayara giriyorum, ancak tam siparişi gönderirken ofisin ön tarafındaki bir kargaşa dikkatimi çekiyor. Ayağa kalkıyorum ve kabinlerin kenarından Dedektif Santoro'nun Seth'le konuştuğunu görüyorum. El sıkışıyorlar. Söyledikleri hiçbir şeyi duyamıyorum, bu da beni tedirgin ediyor. Özellikle de Seth benim odamın olduğu yönü işaret ettiğinde.

Dedektif bana el sallıyor. Ben de el sallıyorum.

Sonra bana doğru geliyor. Saçlarımı düzeltiyorum ve gevşek bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Gergin olmak için bir neden yok. Yanlış bir şey yapmadım. Eminim dedektif dünkü soruların aynısını soracak ve sonra başka birine geçecek.

Birkaç saniye sonra Dedektif Santoro odama yaklaşıyor. Bana gülümsüyor ve itiraf etmeliyim ki gülümsemesi beni silahsızlandırıyor. Üzgün ya da benden şüpheleniyor gibi görünmüyor ve ayrıca her iki yanağındaki gamzeleri de ortaya çıkarıyor. Dedektif esmer bir şekilde seksi.

"Bayan Farrell, değil mi?" diyor.

Başımı salladım. "Evet. Dedektif Santoro?"

Bana gülümsüyor. "İyi bir hafızan var."

"Satış alanında çalışıyorsanız iyi bir hafızaya sahip olmalısınız." Bu doğru. Müşteriler, hayatları ve işleri hakkında size anlattıkları her ayrıntıyı hatırlamanıza bayılırlar. Bu yüzden not tutuyorum. "Dawn hakkında bir şey öğrendin mi?"

Yüzündeki gülümseme anında kaybolur. "Korkarım öyle değil. Arkadaşınızı bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Size söz veriyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Annesiyle konuştunuz mu?"

Suratsızca başını sallıyor ama detay vermiyor. "Size birkaç soru daha sorabileceğimi umuyorum Bayan Farrell. Onu bulmak için elimden geldiğince çok bilgi toplamaya çalışıyorum."

"Elbette. Yardım edebileceğim her şeyi yaparım."

"Bu harika." Başını sola doğru salladı. "Patronun konferans odasını kullanabileceğimizi söyledi. Sakıncası var mı?"

Başka seçeneğim yok gibi. Dedektifi konferans odasına kadar takip ettim, bir yandan da midemdeki bulantı hissini bastırmaya çalışıyordum.

Bölüm On Dört

"Bayan FARRELL, Bayan Schiff ile ne kadar yakındınız?"

Soruyu sorarken Dedektif Santoro'nun gözleri üzerimdeydi. Gözleri gerçekten çok koyu. O kadar koyu ki gözbebeği ile irisi ayırt edilemiyor. Bir şekilde bana ruhumu görebildiği yanılsamasını veriyor. Ve eğer yalan söyleseydim, bunu bilirdi.

"Çok yakın değil," diye itiraf ediyorum. "Hayır mı?"

Omuz silkiyorum. "Benim yan odamda çalışıyor. Bazen konuşuyoruz ve arkadaş canlısıyız ama çok iyi arkadaş olduğumuzu söyleyemem."

"Elbette." Dedektif bunu anlamış gibi başını sallıyor. "Herkesle arkadaş olamazsın, değil mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Ama nerede yaşadığını biliyordun."

Konferans koltuğumda kıpırdanıyorum. "Bir keresinde onu evine bırakmıştım, bu yüzden adresini hatırlıyorum. Dediğim gibi, iyi bir hafızam var."

"Peki neden yine onun evine gittin?"

Çenemdeki bir kas seğiriyor. "Sana söylemiştim. Bu sabah işe gelmedi ve o telefon geldi..."

"Doğru. Ofiste Dawn'ın hattına bir telefon geldiğini ve onun sesini duyduğunu söyledin."

"Bu doğru. Dün sabah onun numarasına gelen aramaları takip ettiniz mi?"

"Yaptım," diye onaylıyor. "Ve her biri içseldi." "İçeriden mi?"

"Hepsi bu ofis binasından geldi."

Santoro bu ifşaattan etkilenmemiş görünüyor, ama bu midemin çukurunda hasta bir his uyandırmaya yetiyor. Dawn dün burayı aradı, yardım için yalvardı. Ve arama *ofisin içinden* geldi.

Aman Tanrım.

Bir an için konuşamayacak kadar korktum. Ama Santoro hiç endişeli görünmüyor. Çünkü Dawn'ın sesinin nasıl çıktığını duymadı.

"Peki daha önce hiç Bayan Schiff'in evine miydiniz?" diye sorar.

"Hayır. Onu sadece bir kez bıraktım. Hiç içeri girmedim." Terli avuçlarımı eteğime siliyorum. "Bütün bunları bana neden soruyorsun? Neden bu kadar önemli?"

"Bayan Farrell, ben sadece Bayan Schiff'in evinde bulduğumuz bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Ben... Ben anlamıyorum."

Dedektif Santoro bana bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğiliyor. "Olay şu ki, Bayan Schiff'in evinde bir bıçağın üzerinde parmak izlerinizi bulduk."

Donup kaldım. Parmak izlerim mi? "Parmak izlerim sende nasıl

var?" "Bana verdiğin kartvizitin üzerindeydi."

Tecavüze uğramış hissediyorum. O kartviziti ona kendi özgür irademle verdim ve o da bunu parmak izlerimi almak için kullandı.

Ama her neyse, boşuna. Parmak izlerini açıklamak çok kolay. "Davetsiz bir misafirden korktuğum için mutfaktan bir bıçak aldım. Sonra kanı görünce yere düşürdüm. Bunu polis memurlarından birine anlattım."

"Doğru." Başını sallıyor. "Bunu zaten biliyorduk. Ama parmak izlerini başka bir bıçağın üzerinde bulduk. Hâlâ bıçak bloğunda olan bir bıçakta."

Bir an için nutkum tutuldu. Parmak izlerim *iki* bıçağın üzerinde miydi? Ama mantıklı geliyor. "Bloktaki ilk bıçağı almadım. Sanırım doğru boyutta bir tane bulmak için birkaç tanesini kontrol ettim."

Yaptım, değil mi? Yapmış olmalıyım. Çünkü başka nasıl parmak izlerim ikinci bir bıçağın üzerinde olabilir?

"Tamam, bu her şeyi açıklıyor." Dudaklarının bir köşesi orantısız bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Ama mutfaktaki tezgahın üzerinde duran şarap bardağına parmak izlerin nasıl bulaştı?"

Bu soru nefesimi kesiyor. Mutfaktaki şarap bardağında benim parmak izlerim mi vardı? Bu nasıl olabilir?

Şarap bardağını tezgahın üzerinde gördüğümü hatırlıyorum. Ve sonra yerdeki kırık olanı. Ama onlara dokunduğumu hatırlamıyorum. Bıçağı tuttum, belki birkaç bıçak sapına bile dokundum ama şarap bardağına hiç dokunmadım.

Öyle mi yaptım?

Yaptığımı hatırlamıyorum ama camda parmak izlerimi bulmuşlarsa, yapmış olmalıyım. Tek açıklaması bu. Şimdi düşündüm de.

Evet, kesinlikle o bardağa dokunmuş olmalıyım.

"Mutfaktayken bardağa dokundum," diyorum. "Yan tarafa doğru hareket ettirdim. O... o da diğeri gibi düşecek gibi görünüyordu. Özür dilerim. O sırada buranın bir suç mahalli olduğunu fark etmemiştim."

Dedektif Santoro sandalyesinde tekrar geriye yaslandı ve açıklamamı değerlendirdi. "Yani Bayan Schiff ile hiç bir kadeh şarabı paylaşmadınız mı?"

"Hayır." Dudaklarımı yaladım. "Bak, Dawn iyi bir insandı ama iyi arkadaş değildik."

"Neden olmasın?"

"O... garip biriydi. Bunu tam olarak açıklamak zor ama çok tuhaf bir insandı. Onunla tanışsaydınız ne demek istediğimi anlardınız."

"Evet." Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Biliyor musun, bu ilginç..."

"İlginç olan ne?"

"Bayan Schiff'ten sürekli geçmiş zaman kipiyle bahsediyorsun."

Ağzım açık kaldı. Bana dikkatle bakıyor, belli ki benden bir tepki almaya çalışıyor. "İki gece öncesi için bir mazeretim var," diye hatırlatıyorum ona.

"Bir mazeret," diye tekrarlıyor.

O kelimeyi asla kullanmamalıydım. Beni suçlu gibi gösteriyor. Masum insanların mazerete ihtiyacı yoktur. "Yani, biriyle birlikteydim."

"Doğru. Erkek arkadaşınla birlikteydin. Hatırlıyorum."

Caleb'la birlikte olmamam dışında. Beni kurtaracağına güveniyorum, sanırım kurtaracak. O zamanlar, bir mazeret uydurmak saçma gelmişti. Ama şimdi iyi ki yapmışım diyorum.

"Size bir sorum daha var, Bayan Farrell." Santoro ceketinin cebine uzanıyor ve bir çift kelepçe çıkarmasını bekleyerek irkiliyorum. Tabii ki bu çok saçma. Beni neden tutuklasın ki? Yeterince eminim, bir fotoğraf çıkardı. "Şuna bir bakabilir misiniz?"

Fotoğrafı konferans masasına doğru kaydırıyor. Elime alıyorum ve tanıdık görüntüye bakıyorum. Dawn'ın evindeki kitaplık, kaplumbağa figürleriyle dolu olan. Görmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Bunu tanıdın mı?" diye sordu bana.

. "Evet. Dawn'ın oturma odasındaydı." "Garip

bir şey fark ettin mi?"

Benimle dalga geçiyor olmalı. *Kaplumbağa heykelleriyle* dolu bir kitaplıkta garip bir şey mi görüyorum? Bunda garip *olmayan* bir şey var mı? "Um..."

Dedektif fotoğrafın ortasına dokunur. "Tam şurası. Eksik bir şey var."

Dawn'ın evindeyken kitaplıkta gördüğümü hatırladığım boşluğu işaret ediyor. Kitaplık çok doluydu ama tam ortasında bir boşluk vardı. Bunun bir dekorasyon tercihi olduğunu düşünmüştüm.

"Oraya gittiğimde de böyleydi," diyorum. "Sence orada bir şey mi vardı?"

"Toz deseni, yakın zamanda bir şey kaldırılmış gibi görünmesine neden oldu."

Başımı salladım. "Üzgünüm, size yardım

edemem." "Emin misin?"

Koyu, karanlık gözlerini bana dikiyor. Buraya geldiğimden beri iki kez eteğime silmiş olmama rağmen ellerim yine terli. "Eminim."

Gözlerini ayırmıyor. Sanki kırılmamı ve ona her şeyi anlatmamı bekliyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. Ama ona her şeyi anlattım.

"Bir şey daha var," diyor alçak, neredeyse komplocu bir sesle. "Dawn'ın iki gün önce sana gönderdiği ve önemli bir konuda buluşmak istediği bir e-posta bulduk." Anlamlı bir şekilde duraklıyor. "Ne hakkında buluşmak istiyordu?"

"Bilmiyorum. Hiç konuşma fırsatımız olmadı."

"Hayır mı? Bundan emin misin?"

Bu ana kadar Santoro'nun benim bir şüpheli olabileceğimi düşündüğüne hiç inanmamıştım. Ama gözlerim sonunda onun bakışlarıyla buluştuğunda, bir şey bildiğini anladım. Lanetleyici bir şey.

"Keşke konuşsaydık." Sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum. "Belki bu onu hayatta tutabilirdi."

Buna verecek bir cevabı yok. Ellerimi masanın altında tutuyorum çünkü ne kadar titrediklerini görmesini istemiyorum.

Konferans odasının kapısına bakıyorum. "Burada işimiz bitti mi?"

"Evet." Dedektifin gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "İşimiz bitti. Şimdilik."

On Beşinci Bölüm

ALTI AY ÖNCE

Kime: Seth
Hoffman'dan: Dawn
Schiff
Konu: Faydalı Öneri Fikrim

Seth'e,

İş yemeklerinin kaldırılmasına ilişkin önerimi uygulamak için daha fazla düşünüp düşünmediğinizi merak ediyorum.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Seth
Hoffman'dan: Dawn
Schiff
Konu Faydalı Öneri Fikir Takibi

Seth'e,

Daha önce işletme giderleri hakkında sorular sormuştum. Giderlerin sınırlandırılmasının şirketimize nasıl büyük miktarda para tasarrufu sağlayacağını gösteren bir teklif ekliyorum. Natalie tek başına gider bütçesinin en az yarısını oluşturuyor.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Seth
Hoffman'dan: Dawn
Schiff
Konu Faydalı Öneri Fikri İkinci Takip

Seth'e,

Daha önce e-posta ile gönderdiğim teklifimi aldınız

mı? Saygılarımla,

Dawn Schiff

Kime: Seth
Hoffman'dan: Dawn
Schiff
Konu Yararlı Öneri Fikri Üçüncü Takip

Seth'e,

Daha önce e-posta ile gönderdiğim teklifimi alıp almadığınıza ilişkin e-postamı aldınız mı?

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn Schiff
Gönderen: Seth
Hoffman
Konu: Re: Yararlı Öneri Fikri Üçüncü Takip

Evet, anladım. Başka bir yöne gitmeye karar verdim.

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bugün muhtemelen yapmamam gereken bir şey yaptım.

Bu sabah Seth'in ofisinin kapısını çaldım. Bilgisayarında bir şeyler yapıyordu ve kapısına geldiğimde gülümsemedi.

Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim. Çoğu zaman yüz ifadelerini okumakta zorlanıyorum. Diğer insanlar bir başkasının kızgın, üzgün ya da mutlu olduğunu sadece yüzüne bakarak anlayabiliyor. Bunu nasıl yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok. Biri gülümsüyorsa, mutlu olduğunu varsayıyorum, ama bunun ötesinde bir kaybım var. İfadesini okuyabildiğim tek kişi sensin. Bir de annem ama o kolay çünkü bana hep kızıyor.

Bu yüzden Seth'in benden memnun olmama ihtimali olduğunu düşündüm. Son zamanlarda ona şirkete para kazandıracak fikirlerimle ilgili birkaç e-posta göndermiştim ve o sadece bir cümleyle cevap verdi ya da hiç cevap vermedi. Bu yüzden onunla konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm.

onunla yüz yüze. İçeri girdiğimde söylediği ilk şey "Şimdi ne var?" oldu.

Bunu neden söyledi bilmiyorum. Onu rahatsız ettiğim falan yok. çok.

Masasının önündeki tahta sandalyelerden birine oturdum. Şimdi bana bakıyordu, ben de öne çıktım ve planımı uygulamanın neden akıllıca olacağını bir kez daha açıkladım. Ben konuşurken elini tepesinde biraz seyrelmiş olan saçlarında gezdirmeye devam etti. Yine de onun yaşındaki bir adam için çok kötü değil. Masasının üzerinde ailesinin bir fotoğrafını tutuyor ve ofisine her gittiğimde ona bakıyorum. Seth ve bir kadın.

-Sanırım karısı. Karısı onun yaşlarında, kahverengi saçlı ve yuvarlak yüzlü, sade görünümlü bir kadın ama iyi bir insana benziyor. Arkadaş olabileceğimiz türden birine benziyor.

Sonunda konuşmamı bitirdiğimde omuz silkti. E-posta yanıtlarıyla aynıydı. Bana bir *sebep* bile söylemedi. Ben de ona sordum. Neden? Neden harcamaları sınırlayamıyoruz?

Yine iyi bir cevabı yoktu. "Neden bu konuda endişelenmeme izin vermiyorsun, Dawn?" Bana söylediği buydu.

Ben de cevaben, "Bu çok kötü bir yönetimsel karar" dedim.

Belki de bunu söylememeliydim. Ama bana hep kendimi savunmamı söylersin. Bir kereliğine, bunu yapmaya karar verdim.

Seth bunu söylememden hoşlanmadı. Gülümsemiyordu. Aslında kesinlikle kaşlarını çatıyordu. "İyi ki müdür değilsin o zaman," dedi sonunda.

Söylediğim yanlış bir şeydi. Ona kötü bir karar verdiğini söylememeliydim. Kötü bir karar verdi ama bunu duymak istemedi. Bazı insanlar sadece kendilerine haklı olduklarının söylenmesini isterler.

Seth'in ofisinden çıkarken bacaklarımın biraz titrediğini hissettim. Bana kızgın olduğunu anlamak için yüz ifadesini incelememe gerek yoktu. Ve daha da kötüsü, önerimi kabul etmeyecekti. Ona şirketi kurtarabilecek bir tavsiyede bulunmuştum ve o bunu görmezden gelmişti. Sebepsiz yere.

Her neyse, işte o zaman günüm kötüden daha kötüye gitti.

İşe dönmeden önce bir fincan kahve içmeye karar verdim. Sabahları fazla zaman kaybetmeyi sevmiyorum ama herkes yapıyor, neden olmasın? Dinlenme odasında bir kahve makinesi ve şu küçük kahve kapsülleriyle dolu bir küvet var. Seth muhtemelen bunlara bir servet harcıyordur ama eminim bu konudaki tavsiyemi duymak istemez.

Bir Fransız kavurması seçtim ve kahve makinesine koydum. Kaplumbağa kupamı almak için dolaba uzandım ama sonra büyük bir sürprizle karşılaştım.

Kupam lavabonun üstündeki rafta beş parça halinde duruyordu.

Gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Kendimi tutamadım. O kupayı bana sen almıştın! O benim en değerli eşyalarımdan biri. Girdiğim her işe yanımda götürdüm!

Parçaları raftan aldım. İlk başta onları yeniden birleştirmeyi deneyebileceğimi düşündüm ama çok kötü bir şekilde kırılmıştı. Parçalandığı beş parçaya ek olarak, diğer parçalar da eksikti. Kupa kullanılamaz haldeydi.

İşte o zaman Natalie'nin dinlenme odasının girişinde durduğunu fark ettim. Beni izliyordu. Kupamı kısmen yeniden birleştirmiştim ama bıraktığımda hemen dağıldı. Parçalardan biri yere düştü ve üçe bölündü.

"!" Natalie ağladı. "Kupan! Ne kadar korkunç."

Boğazımda bir yumru vardı ama onu yuttum. Natalie'nin beni kırık bir fincan için ağlarken görmesini istemiyordum. Bir fincan için ağlayan bir ezik olduğumu düşünmesini istemiyordum. Kaplumbağanın olduğu kabarık kısım bile ikiye bölünmüştü.

"Ne yazık," diye iç geçirdi. "Bahse girerim ne olmuştur biliyor musun? Bahse girerim onu rafın kenarına bırakmışsındır ve sonra biri kendi kupasına uzanırken o da hemen devrilmiştir."

Bu doğru gelmedi. Tam da bu nedenle kupamı asla rafın kenarına yakın bırakmamaya dikkat ederim. Aslında Natalie'ye kupasını kenara çok yaklaştırdığında bunu söylediğimi hatırlıyorum. Böyle bir şeyin olabileceği konusunda onu uyarmıştım. Ona bu kadar dikkatsiz olmamaya çalışması gerektiğini söyledim.

Ama sanırım haklıydı. Belli ki kupam düşmüş ve kırılmıştı, bu yüzden biri onu devirmiş olmalıydı.

"Bir dahaki sefere," dedi, "bu kadar dikkatsiz olmamaya çalışmalısın."

Bu sözlerle birlikte kırmızı topuklu ayakkabılarını giydi ve dinlenme odasından çıktı. Kupamın parçalarını topladım ve eve götürmek üzere çantama koydum. Bu gece onları tekrar bir araya getirmeye çalıştım ama aynı şey değildi. Sonunda onları atmak zorunda kaldım.

İmkânsız olduğunu biliyorum ama kupayı nereden aldığınızı bana söylemenizin bir yolu var mı? Yıllar yıllar önce olduğunu biliyorum ama onsuz kendimi kaybolmuş hissediyorum. Size güveniyorum.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

Oh hayır, bu korkunç! En kısa zamanda sana başka bir kupa bulacağım. Kardeşim şu anda ziyarette ve beni her turistik yere sürüklüyor. Belki başka bir kupa bulmama yardım edebilir. Bu arada sevgilerini yolladı. Ona her zaman biraz aşık olduğunu biliyorum, göz kırp.

XXO

Mia

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Kardeşinizi pek hatırlamıyorum ve sizi temin ederim ki ona karşı herhangi bir romantik aşk . Ama başka bir kaplumbağa kupası bulmakta yardımcı olacağını düşünüyorsanız, onu yanınıza almaktan çekinmeyin.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

On Altıncı Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

işten ayrılmayacağım. *Çıkamam*. Evde oturup burada neler olduğunu merak etmek daha kötü olurdu. Herkesin o dedektife ne söylediğini merak ederek.

Odamda ayağa kalkarsam konferans odasını görebiliyorum. Santoro şirkette çalışan herkesle görüşüyor gibi görünüyor. Ben sadece ilk olma onuruna eriştim. Ve Dawn'ın evinde parmak izi olan tek kişi.

Seth ikinci sıradaydı. Benim gibi o da polis tarafından sorgulanma fikrinden pek hoşlanmamış gibiydi. Onlarla uzun zaman geçirdi. Kesinlikle yarım saatten fazla. Acaba Santoro ona beni sordu mu?

Santoro'nun benden neden bu kadar şüphelendiğini anlamıyorum. Ben sadece iyi bir iş arkadaşı olarak Dawn için endişelendiğimde onu kontrol ediyordum. Ona bir şey yapmış olsaydım, evinden çok uzaklara giderdim. Benden nasıl şüphelenebilir? Ve benimle ne hakkında konuşmak istediğini düşünüyor?

biliyor olamaz... Hayır, paranoyaklaşıyorum.

Genelde öğle yemeğini Kim'le yerim ama bugün çok endişeliyim. Alt kattaki otomattan bir paket cips alıp yiyorum.

Kafamı dağıtmak için birkaç satış görüşmesi yapıyorum, ancak her yirmi dakikada bir konferans odasında neler olup bittiğini görmek için ayağa kalkıyorum.

Caleb dedektifle oturduğunda öğle yemeğinden hemen sonraydı.

Caleb'in bugün ofiste olacağını bile bilmiyordum. Genelde çarşamba günleri gelmez. Ama işte orada, Dedektif Santoro'nun karşısında oturuyor. Gergin görünüyor, sol bacağı sürekli yerde zıplıyor. İki kez saçları yukarı çıkana kadar kafasını kaşıdı.

Caleb Dawn'ı pek tanımıyordu. Bu yüzden dedektifin ona Dawn'ı sormak için çok zaman harcaması pek olası değil. Ona yöneltilen tüm soruların benimle ilgili olduğunu varsayıyorum.

Dün, dedektife dün bütün gece birlikte olduğumuzu söylemeyi kabul etti. Ama bu konuda mutlu değildi. Bugün sorgulanacağını bilseydim, onunla tekrar görüşür ve hala aynı fikirde olduğumuzdan emin olurdum. Caleb çok dürüst. Çatladığını ve dedektife gerçeği söylediğini hayal edebiliyorum - dün gece birlikteydik ama *bütün* gece değil.

Saatimi kontrol ediyorum. Ne zamandır orada? Tanrı aşkına, bu kadar uzun süre ne konuşuyor olabilirler?

Sonunda (nihayet!) Caleb konferans odasından çıktı. Dışarı çıkar çıkmaz gözleri odanın diğer ucundaki benimkilerle buluşuyor. Başka tarafa bakmıyor ki bu iyiye işaret. Ona kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana doğru geliyor. Neredeyse kolundan tutup odama çekecektim.

"Bunca ne konuşuyordunuz?" Sıradan görünmeye çalışıyorum ama sesim cırtlak çıkıyor.

"Aslında," diyor, "bana *senin* hakkında çok şey sordu."

Bacaklarım altımda sallanıyor. Böyle bir şeyden endişelenmiştim ama kendimi sadece paranoyak olduğuma ikna etmeye çalışmıştım. Görünüşe göre değilmişim. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bir sürü soru."

Caleb tam bir *erkek*. Çok sinir bozucu. "*Ne* gibi?"

Omuz silkiyor. "Sadece Dawn'la arkadaş olsaydınız ve Dawn bana senden bahsetseydi. Garipti."

"Sana Pazartesi gecesini sordu mu?"

"Evet..."

Göğsüm ağırlaşıyor. "Peki ona ne söyledin?" "Ben... Ben

ona bütün gece birlikte olduğumuzu söyledim."

Kendime engel olamıyorum, kollarımı omuzlarına atıyorum. "Teşekkür ederim."

"Evet, ama..." Yanakları pembeleşmiş bir halde geri çekiliyor. "Bu konuda pek iyi hissetmiyorum Nat."

"Bu beyaz bir yalan."

Sesini birkaç kademe düşürüyor. "Nerede olduğumuz konusunda polise yalan söylemek tam olarak nasıl 'beyaz yalan' oluyor?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yani... ne? Dawn'ı öldürdüğümü falan mı düşünüyorsun?" "Hayır, tabii ki !" Sonra tereddüt eder. "Ama... biz olduğumuzu söylediğimizde buluşacaktık, o gece başka bir şey yapman gerektiğini söylemiştin. Hatırladın mı?"

Ona boş boş bakıyorum. "Ne?"

"Bunu söylediğini hatırlıyorum. Sana gelmen gerektiğini söylediğimde, o gece yapman gereken başka bir şey olduğunu söylemiştin. Neydi o?"

Yanaklarım o kadar ısınıyor ki yüzümün kıpkırmızı olduğuna eminim. "Vitamin dükkanına birkaç kutu Collahealth bırakmam gerekti. Ciddi misin sen? Gerçekten ona olanlarla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Üzgünüm, ben sadece..."

"Bak, ikimizi de biraz kederden kurtarıyorsun. Yani, ikimizin arasında, Dawn'a zarar verme konusunda fiziksel olarak çok daha yeteneklisin ve bundan bir mazeret de elde ediyorsun. Yani *rica ederim*."

Caleb bir adım geri çekilir, yüzü kararmıştır. "Ama *benim* bir nedenim yok." "Peki benim var mı?"

Gözlerini kaçırıyor. "İyi. Her neyse. neyse, bitti."

Bu konuda yanlış yapıyorum. Erkek arkadaşımı kışkırtmaya başlıyorum, ki kendisi zaten bu konuda kararsızlık yaşıyor. Biraz yumuşatmalıyım. Ve birlikte ne kadar güzel vakit geçirdiğimizi hatırlamasını sağlamalıyım.

"Dinle..." Gömleğinin ince kumaşında bir parmağımı gezdiriyorum. "Neden bu akşam yine evime gelmiyorsun? Sana pişiririm."

Saatine bakar. "Gelemem. Buraya çünkü Seth bana dedektifle konuşmam gerektiğini söyledi ama hemen Newton'a gitmem gerekiyor ve geç saate kadar orada kalacağım. Bu iş düşündüğümden çok daha uzun sürdü."

"Oh. Belki yarın o zaman?"

"Evet, belki." Dikkati dağılmış gibi. "Sana mesaj atarım, tamam mı?"

Hayal kırıklığımı gizlemek zor. Caleb'ın artık bana, benimle birlikte olduğu için şanslıymış gibi bakmadığını fark etmemek zor. Gitmek istiyormuş gibi bakıyor. Caleb'in gerçekten de uzun vadede yanımda kalabilecek biri olabileceğini düşünmüştüm. Harika bir adam bulduğumu sanmıştım. Ve şimdi o harika adam parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Ama ben daha fazla sinirlenemeden omuzlarımdan tutup dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Gitmem gerek," diyor. "Sonra görüşürüz, Nat."

Omuzları çökmüş bir halde uzaklaşmasını izliyorum. Hâlâ batırıp batırmadığımı anlayamıyorum.

On Yedinci Bölüm

Bu sabah evden çıkarken, ön kapımı kilitlediğimden emin olmak için iki ve üç kez kontrol ettim. Ve eminim ki eve geldiğimde hala kilitliydi.

Ön kapıdan içeri girdiğimde yaptığım ilk şey tüm ışıkları yakmak oluyor. Dışarısı fena halde karanlık. Sanki gecenin bir yarısı gibi, oysa saat daha beş buçuk.

Oda arkadaşım olmasından nefret ediyorum ama bu hafta yalnız yaşamaktan giderek daha fazla rahatsızlık duymaya başladım. Ne de olsa Dawn yalnız yaşıyordu ve bakın ona ne oldu. Aslında ona ne olduğunu bilmiyoruz. Ama iyi bir şey değil. Yerde bir sürü kan buldum ve kimse onu hiçbir yerde bulamıyor. Sonuç ne olursa olsun, Dawn için iyi görünmüyor. Hâlâ o telefon konuşması sırasında sesinin nasıl çıktığını düşünmeden edemiyorum.

Bana yardım et.

Telefonum çantamın içinde çalıyor. Elimi cebime atıyorum, arayanın akşam yemeği konusunda fikrini değiştirmiş olan Caleb olması için dua ediyorum. Ya da belki Kim'dir. Ama onun yerine, engellenmiş bir numaraydı.

Tıpkı dün eve geldiğimde olduğu gibi.

Aylar önce, buna benzer bir sürü arama alıyordum. Engellenmiş numaralar, yüzüme kapatmalar ya da kulağıma tıslayarak tehditler savurmalar. Tek fark, o zamanlar aramalardan kimin sorumlu olduğunu biliyordum ve o kişinin artık beni rahatsız etmek için bir nedeni yok. Dawn'ın kaybolmasıyla ilgili olma ihtimali daha da düşük görünüyor - muhtemelen o aptal spam aramalardan biri daha. Cevap bile vermemeliydim ama kendimi durduramadan aramayı cevaplamak için ekranı kaydırdım.

"Alo?"

Dünkü gibi. Satış konuşması yok. Garip yabancı diller yok.
Sadece sessizlik.

Parmak uçlarım telefonu sıkıyor. "?" Cevap yok.

Bir süre daha bekledikten sonra aramayı sonlandırmak için kırmızı düğmeye basıyorum. Boş evime bakıyorum, o kadar sessiz ki nefes alış verişlerimi duyabiliyorum. Kırmızı topuklu ayakkabılarımı tekmeleyip sehpaya doğru yürüyorum. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyorum.

Şurada. Şimdi o kadar sessiz değil.

Farkında olmadan akşam haberlerini açmış olmam dışında. En önemli yerel haber Dawn Schiff'in kaybolmasıyla ilgiliydi. Kamera onun küçük sarı evine doğru kayıyor, sonra çalıştığımız dört katlı binanın bir görüntüsü geliyor. Sonra Dedektif Santoro'nun görüntüsüne geçiyor.

"Dawn Schiff'in yerini henüz tespit edemedik." Koyu renk gözleri kameranın ışıkları altında parlıyor. "Ama kayboluşuyla ilgili bir şüphelinin kimliğini tespit ettik."

İlgili bir kişi mi? *Bu* da ne demek oluyor? Ama ayrıntı vermiyor.

"Kendimize güveniyoruz.
Schiff," diye devam ediyor Santoro.

İlgili kişi ben miyim? Şüpheli kişi olsaydım bilir miydim? Sana böyle şeyler söylüyorlar mı?

Kumandayı aldım ve kanalı değiştirdim. *Çarkıfelek*.
Birisi sesli harf alıyor.

Telefonumu yanımdaki kanepenin üzerine düşürdüğüm yerden alıyorum. Siyah olan ekrana bakıyorum. Gerçek şu ki, şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi var.

Ama yapmamalıyım. Gerçekten, gerçekten yapmamalıyım.

Yine de aptalca kararlar vermek benim uzmanlık alanım.

Hey. Buraya gelebilir misin?

Fazla düşünmeden mesajı gönderiyorum. Bu bir hata. Hata olduğunu biliyorum. Ama zaten yapmıştım.

Neredeyse otuz saniye sonra ekranımda bir metin belirdi:

Ne zaman?

Peki ya şimdi?

Ekranda gezinen üç baloncuğu izliyorum. Birkaç saniye sonra cevap geliyor:

On beş dakika içinde orada olacağım.

On Sekizinci Bölüm

BEŞ AY ÖNCE

Kime: Melinda Hoffman Kimden: Seth Hoffman Konu: Bu gece

Bu gece eve geç geleceğim. Bensiz ye. Eve dönerken kendime yemek alırım.

Kime: Seth Hoffman Kimden: Melinda Hoffman Konu: Re: Bu gece

Yine mi? Ne kadar geç saatten bahsediyoruz? Geç saatlerde yemeyi umursamam.

Kime: Melinda Hoffman Kimden: Seth Hoffman Konu: Re: Bu gece

Burası gerçekten çok yoğun. Tamamen dolu. Muhtemelen 10'u geçecek. Bensiz ye. Gerçekten üzgünüm, telafi edeceğim.

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Melinda
Hoffman Konu: Re: Bu
gece

Ama yarın zamanında evde olacağına söz ver, tamam mı?

Kime: Melinda
Hoffman Kimden:
Seth Hoffman Konu:
Re: Bu gece

Söz veriyorum. Seni seviyorum.

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bu sabah çok korkunç bir deneyim yaşadım.

Bu sabah saat 8:45'te odama geldiğimde, küçük kare alanın ortasında bir kadın duruyordu. Üzerinde siyah bir trençkot vardı ve tel tel kahverengi saçları kısmen çözülmüş bir topuzun içine toplanmıştı. Natalie bazen dağınık topuzlar yapar ama onunki

şık bir şekilde dağınık. Bu kadın darmadağınık görünüyor. Sanki sokakta uyumuş gibi.

En korkutucu şey ise gözlerindeki parıltıydı. Yüz ifadelerini okuma konusunda yetenekli olmayabilirim ama bu kadının öfkeli olduğu açıktı. O kadar korkutucu görünüyordu ki bir adım geri çekildim. Bana yaklaştı ve kimin odası olduğuna dair sorular sormaya başladı, Natalie'yi arıyor gibiydi, ben de ona Natalie'nin odasını işaret ettim.

Tabii ki hemen ardından bu kadının Natalie'ye zarar vermek isteyebileceği ve belki de Natalie'nin odasının yerini ona söylemenin akıllıca olmayacağı aklıma geldi. Ama artık çok geçti.

Kadın omzumu iterek yanımdan geçti. Başımı çevirip Natalie'nin hâlâ boş olan küçük odasına doğru ilerleyişini izledim. Ben yüz hatlarını incelerken kadın çantasından bir şey çıkardı; tanıdık geliyordu. Bu kadını daha önce bir yerde görmüştüm. Bundan emindim.

Sonunda kadın çantasından katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bir süre tereddüt ettikten sonra kâğıdı Natalie'nin masasının üzerine koydu ve kaplumbağa heykelciğini uçup gitmesin diye üzerine bıraktı.

"Natalie'nin o notu aldığından emin ol," diye talimat verdi.

Kadını reddetmekten korkarak başımı salladım. Ve tam uzaklaşırken, neden tanıdık geldiğini anladım. Onu bir fotoğraftan tanımıştım. Seth'in masasındaki fotoğraftan.

Seth'in karısıydı.

Ofisin etrafına bakındım. Natalie görünürde yoktu. Dokuzdan önce nadiren gelirdi, bu yüzden içeri girmesi ve Seth'in karısından gelen notu bulması biraz zaman alacaktı. Ne yazdığını merak ettim.

Bilirsiniz, ben genelde meraklı bir insan değilimdir. Dürüst olmak gerekirse bunu iğrenç bulurum. Ama notta ne yazdığını araştırmamın önemli olduğunu düşündüm. Ya binada bir bomba olduğunu söylüyorsa? O nota bakmazsam herkes ölebilirdi. Nota bakmamak benim için sorumsuzluk olurdu.

Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafa son bir kez baktım. Sonra benimkinin hemen Natalie'nin odasına girdim. Notu kaplumbağanın altından çıkardım ve dikkatlice açtım.

Not kırmızı mürekkeple yazılmıştı. Karalanmış, gerçekten. El yazısı dağınıktı ama ne yazdığını okumayı kolaylaştıracak kadar büyüktü:

Kocama bir daha dokunursan, seni öldürürüm.

Bir an orada durdum, mesajı okudum ve tekrar okudum. *Eğer kocama bir daha dokunursan, seni öldürürüm.* Mesaj Seth'in karısı tarafından yazılmıştı. Yani kocası Seth'ti. Yani Natalie'ye, Seth'e dokunursa onu öldüreceğini söylüyordu.

Hayır, aslında, Natalie Seth'e *bir daha* dokunursa onu öldürecekti.

Hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyordum ki yakıcı bir bakışın beni delip geçtiğini hissettim. Gözlerimi nottan ayırdım. Natalie odasının girişinde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dudaklarının kenarlarının aşağı doğru dönmesinden benden memnun olmadığını anlayabiliyordum.

Beni yakaladığı için çok utandım. Genelde burnumu sokmam ama böyle bir şeyden sonra... kendime engel olamadım. Kekeleyerek bir özür dilemeye başladım, olası bir bomba tehdidiyle ilgili endişelerimi açıkladım, ama kendi kulaklarıma bile inanılmaz derecede yetersiz geliyordu. Notu okumamalıydım. Bu onun mahremiyetinin affedilemez bir ihlaliydi.

Neyse ki Natalie konuyu daha fazla uzatmadı. Notu elimden aldı ve o on kelimeyi okurken yüzündeki tüm rengin nasıl akıp gittiğini izledim.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altından, bu koşullar altında çok makul bir yanıt gibi görünüyordu.

Ama en azından şimdi öfkesi bana değil diğer kadına yönelmişti. Bunun barışmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.

Bu yüzden yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum.

"Şu andan itibaren kendi lanet işine bakabilirsin, tamam mı?" dedi.

Söyleyeceğimi söyledim ama beni sıkıştırmaya devam etti. Bundan kimseye bahsedemeyeceğimi söyledi. Ve eğer anlatırsam, üzgün olduğumdan emin olacağını söyledi. Gerçekten ve gerçekten üzgün.

O kadar korkmuştum ki bir adım geri attım ve masasına çarptım. Parmaklarım kaplumbağa heykelciğine çarptı ve heykelcik yere devrildi. Tıpkı kupam gibi o da yerde birkaç parçaya ayrıldı.

Tabii ki daha sonra bana ne kadar sakar olduğum için bağırdı ve hediye olarak özenle satın aldığım heykelciğin parçalarını temizlemem gerektiğini söyledi - şimdi tamir edilemeyecek kadar tahrip olmuş durumda. Adil olmak gerekirse, ona çarpan bendim, bu yüzden temizlemem makuldü. Temizlerken, parçalardan biri parmağımı kesti, ama bir damla kan damlasa bile görmezden geldim. Kaplumbağanın parçalarını onun çöp kovasına attım.

Ona başka bir tane almayı teklif ettim ama bana zahmet etmememi söyledi.

Günün geri kalanında Natalie'ye verdiğim sözü tuttum. Masasındaki nottan kimseye bahsetmedim. Söyleyebileceğim kimse de yoktu. Dedikoduları paylaştığım bir arkadaşım yoktu. Birine söylemek için yolumdan sapmam gerekirdi.

Ama çenemi kapalı tutmuş olsam da bu düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Bütün gün bunu düşünmeden duramadım.

Natalie ve Seth.

Artık gerçeği bildiğime göre, çok mantıklı geliyor. Her zaman ona gülümsüyor ve ne kadar harika olduğundan bahsediyor. Ve *her zaman* elini onun koluna ya da omzuna koyuyor. Sadece arkadaşça davrandığını sanıyordum ama bana hiç öyle dokunmadı. Ya da başka birine. Sadece Natalie'ye. Ve neden Natalie'den hoşlanmasın *ki*? O güzel, hoş, akıllı ve herkes onu seviyor.

Öğle yemeklerinden kurtulma fikrimi beğenmemesine şaşmamalı. Natalie onu parmağında oynatıyor. Ona hayır diyemiyor.

Ama bütün gün bunu düşündükten sonra kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum. Seth fikrimi beğenmedi diye üzülmüştüm ama meğer fikri reddetmesinin beğenip beğenmemesiyle bir ilgisi yokmuş. Ve şimdi Natalie ve ben bir sırrı paylaşıyoruz.

Belki de her şeye rağmen arkadaş olabiliriz. Ne de olsa iki insanı ortak bir sır kadar birbirine bağlayan başka bir şey yoktur.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

On Dokuzuncu Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

Ön penceremde farlar beliriyor. Tam zamanında dışarı bakıyorum ve gümüş Audi'nin kendi arabamın hemen arkasına yanaştığını görüyorum. Çantamdan pudra kâğıdımı çıkarıp son bir kez kontrol ediyorum. Çok önemli olduğundan değil, ama bu noktada neredeyse bir içgüdü.

Ve sonra kapı çaldı.

Çoraplı ayaklarımla kapıya doğru koşuyorum. Gözetleme deliğini kontrol etmiyorum ya da kim olduğunu sormuyorum. Kim olduğunu biliyorum. Kilidimi ve sürgümü açıp kapıyı fırlatıyorum.

Seth Hoffman, patronum, kapımın eşiğinde duruyor. Gömleği bu sabah olduğundan daha da kırışmış ve çenesinde saat beş yönünde bir gölge var. Sabahları hep sinekkaydı tıraş olur ama saçları çabuk uzar.

"Hey," diyor.

"Hey," dedim.

Artık havadan sudan konuşmayı bıraktığımıza göre, Seth bir adım öne çıkıp beni yakalıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve bir saniye sonra birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz.

Tanrım, bunu gerçekten çok özlemişim. Caleb için çıldırıyorum ama kimsenin beni evli patronum kadar sanmıyorum. Hatta

Yapabileceğim en aptalca şey olduğunu bilsem de kendimi ona fena halde aşık olmuş buldum. Ama ilişkiyi bitiren bendim, çünkü böyle devam ederse Melinda'nın boğazımı keseceğinden emindim ve ayrıca onu asla ama asla terk etmeyeceğine giderek daha fazla ikna oluyordum.

Bu konuda yanılmışım.

Seth'le birlikte kanepeye yığılırken, dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde, heyecandan neredeyse başımın döndüğünü hissediyorum. Bu, bir uyuşturucu bağımlısının dört ay boyunca kokainden uzak kaldıktan sonra kokain çektiğinde hissettiği gibi bir şey olmalı.

Seth dudaklarını bir an için çeker. "Caleb'e ne oldu, ha?"

"Hâlâ resmin içinde."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu tek seferlik bir şey. Tamam mı?"

Bunu düşünmesine bile gerek yok. "Tamam."

Sonra beni öpmeye devam etti. Bunu çok özlemiştim.

Bir saatten fazla bir süre sonra, ikimiz de kanepedeydik, vücutlarımız hala iç içe geçmişti, çıplak, terli ve *mutluyduk*. Buna *gerçekten* ihtiyacım vardı. Ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim bile. Tam olarak aldatma sayılmazdı. Caleb ve ben henüz yatmadık bile. Eğer biriyle yatmıyorsan onu aldatamazsın. Ve her neyse, bu eski bir aşkla tek seferlik bir şeydi. Sayılmaz bile.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Seth saçlarıma doğru. "İnanılmazsın

Natalie." "Sen de o kadar kötü değilsin."

Gülüyor. "Sorun . dışarı çıkarıyorsun." "Elbette

çıkarıyorum."

"Bu doğru." Bana bakmak için başını kaldırdı. "Melinda ve ben bu yüzden ayrıldık, biliyorsun. Senin yüzünden."

"Bunu ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır," diyor ona tam olarak inanmamamı sağlayacak bir şekilde.

Melinda'nın evliliğinin dağılmasının benim suçum olduğunu düşünmesi fikri hoşuma gitmiyor. Ben ve Seth'i öğrendiğinde, kocasının on beş yaş küçük olan çalışanıyla yatmasını hiç hoş karşılamadı. Tehdit telefonları ve notları vardı.

-Aramalar beni sabahın ikisinde uykudan uyandırırdı, bir kadın sesi kulağıma "koca çalan bir fahişe" olduğumu tıslardı. Numarasını engellediğimde bile, aramanın bir yolunu bulurdu. Bir keresinde onun ten rengi Lexus'unu gördüm.

Akşam geç saatlerde evimin karşısına park etmişti ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

İşte o zaman biber gazı kutusunu aldım ve her zaman çantamda taşımaya başladım. Uzaklaştırma emri çıkarmayı düşündüm ama Seth'ten ayrılmamın tacizi neredeyse anında sona erdirdiği ortaya çıktı.

"Seni seviyorum, Nat." Bu sözleri söylerken bedenimi sıkıca kavrıyor. "Sen ayrılana kadar ne kadar çok sevdiğimi fark ettiğimi bile sanmıyorum."

"Hmm. Bu konuda zamanlaman biraz kötü."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Her şeyi berbat ettim. Doğru şeyi yapmak istedim ama doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Melinda'yı yıllardır sevmedim. Sen gelmeden önce bile aynı evde yaşayan iki yabancı gibiydik. Çocuklarımız olsaydı belki farklı olurdu ama o yapamadı ve... Bilmiyorum."

Seth bana Melinda'nın yürek parçalayan kısırlık sorunlarından bahsetti. Ve evlat edinmeyi reddettiği için onu nasıl asla affetmediğini.

"Her neyse," diyor. "Sonunda, onun etrafında olmaya zar zor dayanabildim. Ve bu ikimiz için de adil değildi."

Ondan uzaklaşıyorum ve dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "Artık başka biriyle çıktığımı biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve sen Melindadan ayrılalı...?" "İki haftadır."

"Tanrım," diye inliyorum. "Cidden, Seth. Bence arkadaş kalsak daha iyi olur."

Gözleri çıplak göğüslerime kayıyor ve kaşlarını sallıyor. "Arkadaş mı?"

"Sana söyledim, bu bir kerelikti!"

Bana sırıtırken elini kalçamdan aşağı kaydırıyor. "İki kere boşalmaya ne dersin?"

Ona hayır demek istiyorum. Ona kesinlikle hayır demeliyim. Çok sevdiğim bir erkek arkadaşım var. Ve on iki yıllık karısından iki haftadır ayrı. O hâlâ *evli*. Bunu yapmamak için o kadar çok neden var ki.

Ama yine de, o zaten burada. O zaman neden olmasın?

Yirminci Bölüm

DÖRT AY ÖNCE

Kime? Natalie Farrell
Kimden: Kimberly
Healey Konu: DS

Bakire olduğunu mu düşünüyorsun?

Kime: Kimberly
Healey Kimden:
Natalie Farrell Konu:
Re: DS

Kesinlikle! Bu kadının seks yaptığını hayal edebiliyor musun?

Kime? Natalie Farrell
Kimden: Kimberly
Healey Konu: Re: DS

Asla bilemezsin.

Kime: Kimberly Healey Kimden: Natalie Farrell Konu: Re: DS

Dawn'ın seks yapmasının tek yolu bir kaplumbağayla yapmaktı.

Kime? Natalie Farrell
Kimden: Kimberly Healey Konu: Re: DS

Çok komiksin. Hayal edebiliyor musun?????

Kime: Kimberly Healey Kimden: Natalie Farrell Konu: Re: DS

Kesinlikle. Onu o sert kabuğu okşarken hayal edemiyor musun? Ne kadar büyük ve yeşil olduğundan ve kara kaplumbağası yerine deniz kaplumbağası olduğu için kaplumbağanın ne kadar seksi olduğundan bahsederken.

Kime? Natalie Farrell
Kimden: Kimberly Healey Konu: Re: DS

Ona hiç seks yapıp yapmadığını sorman için sana meydan okuyorum!

Kime: Kimberly Healey Kimden: Natalie Farrell Konu: Re: DS

Bir kaplumbağa ile mi yoksa genel olarak mı?

Kime? Natalie Farrell
Kimden: Kimberly Healey Konu: Re: DS

ROFL!!!!!

Kime? Natalie Farrell'dan: Zelda Morris
Konu: Berbat ürününüz

Natalie,

Vixed'e ve korkunç ürünlerinize olan öfkemi ifade etmek için yazıyorum. Collahealth'i iki ay önce enerji seviyemi yükseltmek için ve cildimi ve saçlarımı daha parlak yapacağını söylediğiniz için almaya başladım. Bu, uyanmak istediğim bir kabusun başlangıcıydı.

Günlük Collahealth rejimime başladıktan üç hafta sonra, odanın dönmesiyle uyandım. Banyoya gitmeyi başardım ama duvara tutunmak zorunda kaldım. Ayrıca parmaklarım ve ayaklarım karıncalanıyordu. Bir sorunum olduğunu düşündüm.

Grip oldum ve hastalığımı daha hızlı atlatmama yardımcı olacağını umarak aptalca ürününüzü almaya devam ettim.

Ne yazık ki tam tersi oldu. Araba kullanamayacak kadar başım dönmeye başladı. Ellerim ve ayaklarım karıncalanıyor ve yanıyor, bu da geceleri beni uyutmuyordu. Ve semptomlar başladıktan birkaç gün sonra saçlarım kafa derimden büyük kümeler halinde dökülmeye başladı.

Bana kartınızı verdiniz, ben de sizi arayıp semptomlarımdan bahsettim. Bana semptomlarımdan sadece Collahealth'in sorumlu olmadığını, soruna muhtemelen vitamin eksikliğinin neden olduğunu ve dozumu iki katına çıkarmam gerektiğini söylediniz. Aptalca bir şekilde sizi dinledim.

Sonraki birkaç hafta boyunca semptomlarım giderek kötüleşti. Artık ayaklarımı hissedemiyordum ve düşmeye başladım. Oturma odamda dolaşmak için bile bir bastona ihtiyacım vardı. Her zaman mükemmel bir görüşüm vardı ama artık gözlerim bulanıklaştı ve çift görmeye başladım.

Doktorum başlangıçta şaşırdı, ancak ona bir şişe içerik gösterdiğimde dehşete düştü. Tüm semptomlarımdan sizin ürününüzün sorumlu olduğunu söyledi. Neredeyse bir aydır almadım ve hala daha iyi değilim. Collahealth ve ürününüz hakkında bana söylediğiniz yalanlar yüzünden hayatım mahvoldu. Gerçekten geceleri nasıl uyuyabildiğinizi bilmiyorum!

Avukatımdan haber bekleyin.

Saygılarımla,

Zelda Morris

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bu sabah yapmamam gereken bir şey yaptım. Natalie'nin telefonuna cevap verdim.

Bu hafife aldığım bir karar değildi. Natalie o sırada çoktan ofise gelmişti. Saat 9:15 civarında içeri girdiğini gördüm ama kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Saat 10 civarında telefonu çaldı. Sonunda telesekretere düştü. Ama sonra tekrar çaldı. Ve tekrar. İşime odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Önce onu aradım. Gerçekten aradım. Kalktım ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Ama onu bulamayınca başka çarem kalmadı. Karışıklık olmasın diye telefona cevap verdim: "Natalie Farrell'ın masası."

Diğer hattaki kadın bana şimdiye kadarki en çılgın hikayeyi anlatmaya başladı. Natalie'nin ona bir A Vitamini kremi sattığını ve bu kremin cildini soyduğunu söyledi. Soyulma! Yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve yanmış gibi göründüğünü söyledi. Sonra zombiye benzediğini söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Tekrar tekrar söylemeye devam etti. "Zombi gibi görünüyorum! Zombi gibi görünüyorum!" Korkunçtu.

Natalie ile hemen konuşmak istedi ama müsait olmadığını söyledim. Natalie'nin masasındaki bir yığın not kağıdına bir mesaj yazdım ve kadının telefon numarasını karaladım, her ne kadar zaten yarım düzine telefon mesajı bıraktığından şüphelensem de.

Kadın bana birkaç dakika daha zombi derisi hakkında ağladı, sonra sonunda onu telefondan çıkarmayı başardım. Telefonu kapattıktan sonra ellerim titriyordu. Böyle gergin durumlarla uğraşmaktan nasıl nefret ettiğimi bilirsiniz. Müşteri hizmetlerinde iyi değilim. Bu yüzden muhasebeci oldum.

Üzerinde kadının bilgilerinin yazılı olduğu yapışkan notu aldım ve Natalie'yi aramaya başladım. Onu dinlenme odasında Kim'le birlikte bir gelin dergisinin sayfalarını karıştırırken ve bir yandan da kahvesini yudumlarken bulduğumda hiç şaşırmadım. Çok sevdiğim kaplumbağa kupamı eczaneden aldığım düz beyaz bir kupayla değiştirdim. Altına kalıcı kalemle adımı yazdım.

Natalie beni gördüğünde gelin dergisinin sayfalarından başını kaldırıp baktı. Natalie'nin hiç A vitamini kremi kullanıp kullanmadığını merak ediyorum, çünkü cildi çok parlak ve ışıl ışıl. Cilt bakım ürünleri için kolayca modellik işi bulabilir. Belki de bu yüzden onları satmakta bu kadar iyidir.

"Dawn!" dedi. "Ben de senin geleceğini umuyordum."

Natalie'nin Seth'le yattığını öğrendiğimden beri bana pek iyi davranmadı. Bu garip, çünkü sessizliğimi sağlamak için bana yağ çekmek isteyeceğini düşünürsünüz. Ama sırrını ifşa edeceğimden pek endişeli görünmüyor. Ya da her halükarda ağzımı kapalı tutacağımı biliyor.

Küpelerinden biriyle oynuyordu ve o zaman küpenin nasıl parladığını fark ettim. Pırlanta. Sahte olmalıydı. Burada bize o kadar para vermiyorlar. "Kim ve ben merak ediyorduk..." Kim onu dürttü ve Natalie de onu dürttü. "Bakire misin Dawn?"

Kim kıkırdamaya başladı ama Natalie yanaklarımdaki derinin yanmaya başladığını hissetmeme rağmen yüzünü asmadı. İşin üzücü yanı, birinin bana bu soruyu ilk kez sormuyor olmasıydı. Bir şeyler mırıldandım ve ikisi de kıkırdamaya devam etti. Sonunda Kim, Natalie'nin koluna bir şaplak attı ve "Kes şunu. Çok kabasın." Natalie omuz silkti ve eğer istemiyorsam cevap vermek zorunda olmadığımı söyledi.

Bunun uzun zamandır konuşmadığımız bir konu olduğunu biliyorum. George ile bu kadar mutlu olduğun için kendini suçlu hissetmeni istemedim ve gerçekten ikinizin hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğinizi düşünüyorum. Ama asla ve asla öyle bir ilişkim olmayacak. Gerçek şu ki, evet, ben bakireyim. Hala bir erkek arkadaşım bile olmadı. Bilgim ya da rızam olmadan annem tarafından bana dayatılmayan bir randevuya bile çıkmadım. Ve bunların hiçbiri ikinci randevularla sonuçlanmadı.

Gerçek şu ki, ben bir erkekle bile öpüşmedim.

En çok yaklaştığım şey, beşinci sınıfta Jenny Horan'ın evinde gittiğimiz o korkunç doğum günü partisindeki şişe çevirme oyunuydu. O kadar şaşırmış ve sevinmiştim ki

Jenny bizi davet etti - annesinin onu tüm sınıfı davet etmeye zorlaması nedeniyle olduğunu anlayan sendin. Jenny'nin bodrumundaki bir grup çocuk oyun oynamak için daire şeklinde toplandığında katılmayı reddettin, ben de aynısını yapmalıydım.

Ned O'Keefe şişeyi bana doğru çevirdiğinde yüzündeki iğrenme ifadesini gördüm. Beni öpmek istemediğini söyleyemeden kaçtım ve partinin geri kalanında dolaba saklandım. Kapıyı çalıp bana yalvardığında bile dışarı çıkmayı reddettim. Annem beni almaya gelene kadar dolapta kaldım.

Sonunda Kim beni bırakmasını, böyle şeylerle ilgilenmediğimi söyledi. Artık konuyu değiştirmek istiyordum, bu yüzden Natalie'ye telefon mesajından bahsettim. Yapışkan notu ona uzattım ve notu gördüğünde gözlerini devirip notu ufaladı. Zombi derisi hakkında açıklama yapmaya çalıştım ama Natalie sadece başını salladı.

"Sadece aşırı tepki veriyor," dedi bana. "Bu kadın deli. Bu ürünleri sadece deliler kullanır."

Bunu söylediğinde şaşırmıştım çünkü ürünleri kendisinin kullanması gerektiğini düşünmüştüm. Ancak ona Vixed ürünlerini kullanıp kullanmadığını sorduğumda, o ve Kim aynı anda kahkahayı patlattı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Şaka yapmıyordum.

Sonra Natalie ayağa kalktı ve Kim'e derginin on altıncı sayfasından ve elbisenin onun için nasıl mükemmel olacağından bahsetti. Bunun etkileşimimizin sonu olduğunu düşünmüştüm ama sonra dönüp bana baktı. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama ne zaman bana ilgi gösterse, bu kendimi özel hissetmeme neden oluyor. Bunu arzuluyorum.

"Dawn," dedi Natalie, "bir daha telefonuma cevap verme. *Asla*. Anladın mı?"

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Bu, hayatımda içine girip kaybolabileceğim bir kabuğum olmasını umutsuzca dilediğim bir başka andı. Kaplumbağaların durumu çok iyi. Onları sevmeme rağmen, bazen kıskandığım da oluyor. Ama tabii ki ona bir daha telefonuna dokunmayacağımı söyledim. *Asla*.

Natalie yanımdan geçip dinlenme odasından çıktı ve arkasında parfümünün hafif çiçekli kokusunu bıraktı. Her şeye rağmen onun parfümünü hâlâ seviyorum. Acaba bir şişesini bulabilir miyim? Sence aynı kokuyu sürmeye başlarsam benden daha çok hoşlanabilir mi?

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

Aman Tanrım, o kadını etkilemek için parfüm almayın! O senin zamanına değmez! Ondan uzak durun! Tekrar ediyorum: Natalie'den uzak durun!

Ayrıca, aşk hayatınızla ilgili duygularınızı bana anlatamayacağınızı düşündüğünüz için üzgünüm. Dawn, sen harika bir insansın. Bir gün senin ne kadar şaşırtıcı, zeki ve güzel olduğunu anlayacak bir erkek olacağından %100 eminim. Ve her gün, sadece seninle birlikte olduğu için şanslı yıldızlarına şükredecek. Size söz veriyorum, böyle hisseden birini bulacaksınız. Umarım bana inanırsınız.

XXO

Mia

Bölüm Yirmi Bir

MEVCUT GÜN

Natalie

BU SABAH KENDIMI *IYI* HISSEDIYORUM.

Seth ve ben birlikte gerçekten güzel bir gece geçirdik. İkinci raunttan sonra Çin yemeği sipariş ettik, sonra da kanepede birlikte televizyon izledik. Melinda'yla birlikteyken hep bir aciliyet hissi vardı. Asla geç saate kadar kalamazdı, çünkü Melinda şüphelenirdi. Ben daha rahat Seth'i seviyordum, benimle kanepede sonsuza kadar kucaklaşmaktan mutluluk duyuyordu.

Gece yarısından önce onu gönderdim. Zaten birlikte uyumuş rağmen, geceyi Caleb'la geçirmesinin ona ihanet olacağını düşündüm. *Daha çok* ihanet. Dün gece yaptığım şeyin beni yılın kız arkadaşı yapmadığının farkındayım. Ama birkaç gündür stresliydi ve Caleb dün ona en çok ihtiyacım olduğu anda mesafeli davrandı. Dünkü davranışıyla bir sürü erkek arkadaş puanı kaybetti.

Her neyse, akşamki aktivitelerden sonra harika bir uyku çektim. Bu sabah erkenden uyandım, bir fincan kahve içtim ve şimdi sabah koşumu yapıyorum. Sarı saçlarımı at kuyruğu yapmışım, Spotify çalma listem kulaklığımda pop şarkıları çalıyor ve üzerimde bir tişört ve tayt var. Evden çıktığımda kırk derecelik bir Kasım sabahıydı ve ayaklarım kaldırıma ilk değdiğinde donuyordum ama şimdi mükemmel hissediyorum.

Birkaç gün ara vermenin dayanıklılığımı etkilemediğini görmekten memnunum. 5K sadece iki gün sonra ve bunu organize eden kişi olduğumu düşünürsek, en önde koşanlardan biri olmasaydım utanç verici olurdu.

Endorfinler kan dolaşımıma karışıyor. Bir ağaca, hatta bir dağa tırmanabilirim. Günlerdir hissettiğimin en iyisini hissediyorum.

Ta ki Dedektif Santoro'nun evimin önüne park etmiş gri bir Volvo'ya yaslandığını görene kadar.

Dün gece yatmadan önce telefonumdan yerel bir haber sitesine girerek Şafak hakkında herhangi bir gelişme olup olmadığını kontrol ettim. En son haberde polisin hala onu aradığı yazıyordu. Polis pek bir ilerleme kaydetmiş gibi görünmüyordu. Dün gece itibariyle Şafak hâlâ umutsuzca kayıptı.

Ve eğer dedektif beni görmeye geldiyse, Dawn'ın canlı ve iyi bir şekilde ortaya çıkması pek mümkün görünmüyor.

Ne yapacağımı bilemeden duruyorum. Bir an için geri dönüp bir ya da iki mil daha gitmeyi düşünüyorum. Ama bunun bana pek faydası olmayacak. Dedektif benimle konuşana kadar bir yere gitmeyi planlıyor gibi görünmüyor. Ve işe tişörtüm ve tozluğumla, ter içinde gidebileceğimi sanmıyorum.

Ve her neyse, sanırım beni görüyor.

Dedektif doğruldu ve bana el salladı. Yüzümü buruşturuyorum, keşke onunla terli koşu kıyafetlerimle konuşmak zorunda olmasaydım diyorum. Aslında keşke onunla hiç konuşmak zorunda olmasaydım ama kıyafetim durumu daha iyi hale getirmiyor.

"Bayan Farrell!" Tekrar el sallıyor. "Bir dakikanız var mı?"

Boston aksanını artık sevecen bile bulmuyorum.

Evime giden son yarım bloğu yürüyorum. Dedektif Santoro kurnaz kara gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İyi koştun mu?"

"Evet..."

Gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyor. "Bunun için güzel bir hava. Cumartesi günü yarış olduğunda da güzel bir gün olması gerekiyor."

Elbette bu haftaki tüm programımı biliyor. "Bu tam olarak bir yarış değil. Daha çok hayır için eğlenceli bir koşu gibi."

Hiç umurunda değilmiş gibi başını sallıyor. "İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"Dawn'ı bulabildin mi?"

Bana cevap vermiyor, onun yerine başını ön kapıya doğru çeviriyor. "Sakıncası yoksa birkaç sorum daha var."

Kabul etmeliyim. Saklayacak bir şeyim yok. Yine de çenemi sıkıyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım ama sanki bu dedektif benimle uğraşıyor. Bu hiç *adil* değil. "Korkarım size bildiğim her şeyi anlattım."

"O zaman çok çabuk olmalı."

Santoro'nun siyah gözleri bana dikilmişti ve bu sinir bozucuydu. Spor ayakkabılarımın içinde kıpırdanıyorum, keşke onunla konuşmadan önce duşa girebilseydim. Ne de olsa çukur lekelerim var. Ama görünüşe göre bu konuda fazla seçeneğim .

"Peki," dedim. "Ama hemen işe gitmem gerekiyor."

"Bu uzun sürmez," diyor. "İstersen sana bir not yazabilirim."

Bu adamın bana not yazması fikrine sinirleniyorum, sanki ben bir ergenmişim ve o da beni okuldan alan babammış gibi. Teklifine bir yanıt vermeye tenezzül etmiyorum. Bunun yerine, ön kapıma doğru yürümeye başladım. Kapının kilidini açtım ve o da arkamdan geldi.

Santoro fuayemde oyalanıyor. "sakıncası var mı?"

"Aslında, umursuyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Dediğim gibi, çok fazla zamanım yok. Peki ne bilmek istiyorsun?"

Cesaretim karşısında şaşırmış gibi bir bakış atıyor ama ben geri adım atmıyorum. Bu dedektifin beni itip kakmasına izin vermeyeceğim.

"Bu yüzden Dawn'la ilişkiniz hakkında daha fazla fikir edinmek istiyorum" diyor.

Sağ göz kapağım seğiriyor. "Sana söyledim, biz iş arkadaşıydık. Arkadaş canlısıydık ama gerçek arkadaş değildik. Hepsi bu mu?"

"'Dostça' derken neyi kastediyorsun?"

Ona bakıyorum. "Yani, her gün birbirimize merhaba derdik. Bir keresinde ihtiyacı olduğunda onu evine bırakmıştım. Ara sıra birlikte öğle yemeği yedik. Ama hepsi bu kadar."

"Tamam, anladım." Başını sallıyor. "Dawn'la kavga ettiğiniz bir durum oldu mu hiç?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla.

"Asla." "Onunla hiç dalga geçtin

mi?"

"Onunla dalga geçmek mi?" Tekrar ediyorum. "Neyim ben, ilkokulda mı?"

"Şey," diyor düşünceli bir şekilde, "duyduğuma göre Dawn biraz tuhafmış. İnsanlar farklı olduğunda, onlarla dalga geçmek doğal olabilir." "Ama ben

hiç yapmadım."

"Asla mı?"

"Hayır!"

"Yani Dawn'ın bekaretini bir kaplumbağayla kaybettiğini düşündüğünüzü hiç kimseye söylemediniz mi?"

Çenem düştü. "Ben... bunu... sana kim *söyledi*?"

Kara kaşlarından birini kaldırıyor. "Aslında birkaç kişi."

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında. "Tamam, bak... Yani, evet, bunu söylemiş olabilirim. Şaka olarak. *Dawn'*a söylemedim. Sadece... şaka yapıyordum. Bilirsiniz, çünkü kaplumbağaları çok severdi. Bunu onun duygularını incitmek için yapmadım." Tırnaklarımı avucumun içine batırıyorum. "Bir şaka yaptım diye bu beni kötü bir insan yapmaz."

"Tabii ki hayır." Ama sesinde aksini düşündüğünü hissettiren bir şey var. "Dawn hakkında yaptığın başka şakalar da var mı?"

"Hayır. Yani, hiç hatırlamıyorum."

"Onu ofis partilerine davet ettiniz mi?"

Ona göz kırpıyorum. "Evet, tabii ki

davet ettim."

"Çünkü birkaç kişi onun iş günü partilerine gitmesini kasten engellediğinizi söyledi..."

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Ben patladım. "Ben her zaman tüm ofise bir e-posta gönderdim. Dawn'ı bilerek dışlamazdım."

"Partilere geldi mi?"

"Hayır, ama bu benim suçum değil, değil mi?" Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Ona oymalı bir davetiye mi vermem gerekiyordu?" Ona ters ters bakıyorum. "Beni tam olarak neyle suçluyorsun?"

Başını yana eğiyor. "İş arkadaşlarınızdan bazıları Dawn Schiff'e zorbalık yaptığınızı düşünüyor."

Bu sefer çenem yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. "Dawn'a zorbalık mı? Ciddi misin sen? Kim söyledi bunu?"

"Bunu söylemeye yetkim yok. Ama sadece bir kişi değildi."

"Yalan söylüyorlar." Kelimeleri tükürürken ağzımdan bir parça tükürüğün uçtuğunu hissedebiliyorum. "Dawn'a asla zorbalık yapmadım. Biz *okulda* değiliz. Bu da ne demek oluyor?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu, ona karşı sizin tarafınızdan işlenmiş bir zalimlik örüntüsü olduğu anlamına geliyor."

"Bir zalimlik modeli mi?" Kulaklarıma inanamıyorum. "Çünkü bir *şaka* yaptım

onun hakkında?"

"Çünkü onu şirket etkinliklerinden dışladınız. Onu toplantılardan uzak tuttunuz. Kişisel eşyalarına zarar verdiniz..."

"Ben... *ne*?" Başım dönüyor. "Ben asla öyle bir şey yapmadım. Ona iyi davrandım. Hak ettiğinden daha iyiydim."

"Hak ettiğinden daha mı iyi? Bu da ne demek oluyor?"

Seçtiğim kelimelerden hemen pişman oldum. "Demek istediğim Dawn tuhaf biriydi. İnsanlar onu sevmezdi. Ama ben ona iyi davranmaya çalıştım, tamam mı? Belki arkasından birkaç şaka yaptım ama herkes de yaptı. Ona asla *zorbalık* yapmadım."

Santoro bana öyle bir bakıyor ki söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını düşünüyorum. Hakkımdaki bu korkunç şeyleri ona kimin söylediğini merak ediyorum. Muhtemelen satış rekorumu kıskanan biri.

"Dawn farklı diye," diyor, "ona karşı acımasız olmak zorunda değildiniz."

"Değildim!" Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve yüzeye çıkmalarını engellemek için mücadele ediyorum. "Patronuma sor. Seth Hoffman. Ona iyi davrandığımı söyleyecektir."

Santoro'nun kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Seth Hoffman mı? Yattığın evli patronunu mu kastediyorsun?"

Tamam, şimdi kalp krizinden bayılacakmışım gibi hissediyorum. Bunu nereden biliyor? Onun bir dedektif olduğunu anlıyorum, ama bu tamamen alakasız bir kişinin kaybolmasıyla ilgili soruşturmanın kapsamı dışında görünüyor. "Bunu sana Seth mi söyledi?"

"Hayır. Sadece senin hakkında güzel şeyler söyledi." "Peki onunla yattığımı sana kim söyledi?"

Bir an tereddüt ediyor. "Dawn bilgisayarında bulduğumuz e-postalarda bir arkadaşına bu konuda yazmış."

Aman Tanrım.

Evet, Dawn beni ve Seth'i biliyordu. Ona sır verdiğimden değil. Seth'in karısının bana tehdit notu bıraktığına şahit oldu. Ama bu konuda nazikti. Kimseye söylemeyeceğine söz verdi. Benim maceralarımı anlattığı bu "arkadaş "ın kim olduğunu Tanrı bilir. Boşboğazlık edecek bir arkadaşı olduğunu bile bilmiyordum.

Bu da benim hakkımda başka neler yazdığını merak etmeme neden oluyor.

Ama ne fark eder ki? Dawn birkaç aptal e-postada benim hakkımda birkaç şey yazdıysa ne olmuş yani? O kesinlikle eşsiz bir görüşe sahipti

ve bu söylediği hiçbir şeyin doğru olduğu anlamına gelmez. Bunların hiçbiri gerçek değil.
herhangi bir şeyin kanıtı.

"Bu tacizdir, Dedektif." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İşe gitmem gerekiyor. Dawn'ın başına gerçekten kötü bir şey geldiğini bile bilmiyoruz. Muhtemelen kimseye haber vermeden bir seyahate çıkmıştır."

Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluşuyor. "Hayır. O ."

"Peki, nereden biliyorsun?"

"Çünkü" diyor, "Dawn'ın cesedini bu sabah erkenden bulduk."

Yirmi İkinci Bölüm

Bacaklarım neredeyse altımdan çekiliyordu. Merdiven boşluğumun tırabzanına uzanıyorum ama yetmiyor. İlk basamağa batıyorum. Başım dönüyor ve bir an için onu bacaklarımın arasına almak zorunda kalıyorum.

Dawn'ın cesedini bu sabah erkenden bulduk.

Hayır. .

"O..." Yutkunuyorum. "Öldü mü?"

"Evet."

O ana kadar Dawn'ın hâlâ hayatta olduğuna inandığımı fark etmemiştim. Evinde yerde o kanı görmeme rağmen, yine de gerçekten iyi olması gerektiğini düşündüm.

Ama o iyi değil. Bir daha asla iyi olamayacak. Şimdi sonsuzluğun geri kalanını toprağa gömülü olarak geçirecek. Cenaze töreni olacak ve Dawn'ı ne kadar özlediğimizi konuşacağız. Ne kadar harika bir insan olduğundan, aramızdan çok ama çok erken alındığından bahsedeceğiz.

"Ona ne oldu?" İdare ediyorum.

Bir an tereddüt ediyor, sanki bana söylemek istediğinden emin değilmiş gibi. "Künt bir cisimle ölene kadar dövülmüş. Kafa travmasından ölmüş."

Acı dolu bir çığlık attım. Bu kesinlikle korkunç bir ölüm şekli gibi geliyor. Dövülerek öldürülmek. Zavallı Dawn. Tuhaf biri olmasına rağmen, bazen onu neredeyse bir çocuk gibi gösteren bir masumiyeti vardı. Kim ona böyle bir şey yapar ki?

Gözlerimi tekrar kaldırıp dedektife bakıyorum. Ona bunu yapanın *ben* olduğumu düşünüyor. Onu bir şekilde kör bir cisimle döverek öldürdüğümü düşünüyor. Sanki böyle bir şey yapabilirmişim gibi.

Yani, fiziksel olarak sanırım yapabilirdim. Dawn çok küçük bir insandı. Sırılsıklam halde en fazla 100 pound ağırlığındaydı. Ve fiziksel olarak oldukça iyi durumda olduğumu kabul ediyorum. Beni koşarken yakaladı. Yani *teorik olarak* bunu ona yapmış olmam ihtimal dışı değil.

Ama *neden*? Neden benim yaptığımı düşünsün ki?

"Bu korkunç bir şey." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken sesim titriyor. "Ben... Ben buna inanamıyorum."

"Bu korkunç bir şey," diye katılıyor. "Bu yüzden ona bunu yapan kişinin neden adalete teslim edilmesini istediğimizi anlıyorsunuz."

Elimin tersiyle gözlerimi yokluyorum. "Evet. Evet, tabii ki." "Peki

evinize bir göz atmamın sakıncası var mı?"

Ona bakıyorum. "Evimin etrafında mı? Neden-"

"Dediğim gibi. Biz sadece ona bunu yapan kişinin adalete teslim edilmesini istiyoruz."

"I..." Ağzım neredeyse kelimeleri çıkaramayacak kadar kuru. Boğazımı temizlemem gerekiyor. "O gece için bir mazeretim var. Bunu sana zaten söylemiştim."

"Doğru." Başını sallıyor. "Doğru, erkek arkadaş.

Unutmuşum." "Doğru," diyorum sıkıca.

"Tabii..."

"*Neye* kadar? Benim bir mazeretim var."

Omuz silkiyor. "Tabii onu ikiniz birlikte öldürmediyseniz."

Buna cevap verecek kelimelerim bile yok. Ama kafamın arkasında bir şey beni çekiştiriyor. Bir avukat tutmalıyım. Bu iş kontrolden çıkmadan önce bir avukat tutmalıyım. Geri alamayacağım bir şey olmadan önce bir avukata ihtiyacım var.

Ama bu suçlu görünmüyor mu? Neden bir avukata bir sürü para vereyim ki? Ben bir şey yapmadım, Tanrı aşkına!

"Şimdi işe gitmem gerekiyor, Dedektif." Soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyorum. "Eğer başka sorunuz yoksa, gerçekten gitmem gerekiyor."

Ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. "Tamam, sonra konuşuruz o zaman."

Hayır. Asla olmaz. "Umarım Dawn'a bunu yapanı bulursunuz,"

diyorum. "İnanın bana, Bayan Farrell," diyor. "Bulacağız."

Yirmi Üçüncü Bölüm

DÖRT AY ÖNCE

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Öncelikle gönderdiğiniz o güzel çiçekler için teşekkür etmek istiyorum. Dünyada sinüslerimi tahriş etmeyen tek çiçeğin lale olduğunu hatırlayan tek kişi sizsiniz. Gelmeleri günümü aydınlattı. Özellikle de geçirdiğim berbat haftadan sonra.

Yani dakik olmakla ne kadar gurur duyduğumu biliyorsunuz. Okuldayken bir tane bile geç kalma kâğıdım olmadı, siz hep alırdınız! Üzgünüm, geç kaldığınız için kendinizi kötü hissetmenizi istemem ama bu bir gerçek. Biri bana belirli bir saatte bir yerde olmamı söylediğinde, oraya zamanında gideceğime emin olabilirsiniz. Mazeret yok. Aslında, genellikle birkaç dakika erken gelirim.

Geç kalmaktan daha kötü bir şey yoktur.

Dolayısıyla bu öğleden sonra konferans salonundaki toplantıya girdiğimde ve toplantının çoktan başladığını gördüğümde ne kadar utandığımı tahmin edebilirsiniz. Saatime baktım ama geç kalmamıştım. Toplantının saat ikide başlaması gerekiyordu ve saat ikiye birkaç dakika vardı. Yine de

Herkes konferans masasına oturmuştu, kruvasanların çoğu yenmişti ve Seth cümlesinin ortasındaydı.

"Bize katıldığın için teşekkürler Dawn," dedi Seth.

"Rica ederim" diye cevap verdiğimde birkaç kişi kıs kıs güldü. Neyin bu kadar komik olduğunu anlamamıştım. Biri size teşekkür ettiğinde yapılması gereken en kibar şey "rica ederim" demektir. Bunu anaokulunda öğrenirsin. Ama Seth'in bana neden teşekkür ettiğinden emin değildim, çünkü yaklaşık altmış saniye sonra toplantıyı bitirdi ve herkes gitti. Saatime tekrar baktım ve kafamın daha da karıştığını hissettim. Özellikle de Seth bana sinirli bir ses tonuyla toplantıya neden bir saat geç kaldığımı sorduğunda.

Geç kalmadığımı anlatmaya çalıştım. Toplantının saat ikide başladığını ve şu anda iki olduğunu. Ancak Seth toplantının saat birde başladığı konusunda ısrar etmeye çalıştı ki bunun doğru olmadığını biliyorum, ancak herkes benden önce odadayken ve toplantı açıkça sona ermişken tartışmak zordu.

Sonra Seth, toplantı iptal edilmiş olmasına rağmen dünkü toplantıya gelmediğim gerçeğini gündeme getirdi. Seth'in iptal edilmediğini ve benim dışımda herkesin orada olduğunu söylemesi dışında.

Ne diyeceğimi bilemedim. Orada öylece durdum, dizlerim titriyordu. Bu bana göre değildi. Toplantılara her zaman zamanında gelirim. Ve gitmem gerektiğinde de asla gitmemezlik etmem. Dünkü toplantının iptal edildiğini söyleyen bir e-posta kesinlikle vardı. Sabah ilk iş gelen kutuma düştü.

Natalie'den.

Natalie, kıdemli satış elemanı olarak, genellikle satış toplantılarıyla ilgili e-postaları gönderen kişidir. Dün toplantının iptal edildiğini bildiren e-postayı gönderen de oydu. Ve bana e-posta göndererek toplantının bugün saat 14:00'te olduğunu söyleyen de oydu.

Tüm bunları Seth'e açıkladım. Bana inanmış gibi görünmüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını sallamaya devam etti. Onun gözünde Natalie yanlış yapamazdı.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu sonunda.

Keşke buna bir cevabım olsaydı. Şu anda bile beynimi zorluyorum. Natalie'nin benden bu kadar nefret etmesi için ne yaptım? Bazen insanlara onları üzecek şeyler yaptığımı ve bunu yaptığımın farkında bile olmadığımı biliyorum. Belli ki Natalie'ye de böyle bir şey yapmışım. Keşke yaptığım şeyi geri alabilseydim. Sadece onun arkadaşı olmak istiyorum.

Sonra Seth bana Natalie ile aramda her ne oluyorsa, bunu çözmenin bir yolunu bulmam gerektiğini söyledi. Bunlar bana söylediği sözlerdi. *Hallet Dawn.*

Ama nasıl? Natalie benden hoşlanmıyor. Bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Benden neden hoşlanmadığını bile anlamıyorum. Sırrını kimseye söylemedim ki. Sana söyledim ama kimseye söylemeyeceksin.

Belki de kaplumbağa heykelciğine çarpıp kırdığım için bana kızgındır. Belki de ona yeni bir tane almalıyım. Ama nedense öyle olduğunu sanmıyorum. Bu olaydan önce de bana kızgın görünüyordu.

Bazen çok sinirleniyorum. Arkadaş edinmek benim için neden bu kadar zor? Diğer insanlar için çok kolay. Natalie ve Kim'i birlikte sohbet ederken izlediğimde, harika bir uyumları var ve çok kıskanıyorum. Sürekli deniyorum ama olmuyor. Biliyorsun bu, birinin sebepsiz yere benden nefret ettiği ilk sefer değil. Sayamayacağım kadar çok kez oldu.

Düzeltmek istiyorum. Düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım. Ben zekiyim. Yeterince düşünürsem bunu bir şekilde çözebilirim. Fikriniz varsa duymak isterim.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Yirmi Dördüncü Bölüm

NATALIE

Dedektif Santoro gider gitmez Dawn hakkında bilgi bulmak için interneti taradım.

Son dakika haberi. Sadece birkaç hikaye ortaya çıktı ve onlarda da çok az bilgi var. Cohasset'teki bir ormanda bulundu - Güney Sahili'nden arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki başka bir kasaba

-Kısmen toprağa gömülmüş. Elde çok az bilgi var, ancak gün geçtikçe daha fazlasının ortaya çıkacağına eminim.

İşten izin almayı düşünüyorum ama sonunda içeri girmenin daha iyi olacağına karar veriyorum. Ne de olsa iş yerindeki insanlar benden daha fazla bilgiye sahip olabilir. Ve gerçek şu ki, bazı cevaplar istiyorum.

O dedektif Dawn'a zorbalık yaptığımı nasıl düşünebilir? Kim böyle düşünebilir ki? Ben öyle biri değilim. Ona karşı *iyiydim*. Onunla arkadaş olmaya bile çalıştım.

Ama belli ki, insanların ona zorbalık yaptığımı düşünmelerini sağlayacak bir şey yapmış olmalıyım. Bunu ona *birçok* kişi söyledi. Dawn da bir arkadaşına gönderdiği e-postalarda bunu yazmış. Bu da beni onun cinayetinde şüpheli yaptı.

Benim hakkımda böyle düşündüğüne inanamıyorum. Ve benim hakkımda başka kimin böyle söylediğini bilmek istiyorum. Peki kimdi bu *arkadaş*? Şok oldum.

Dawn'ın mahrem sırlarını anlatacak kadar yakın hissettiği bir arkadaşı olduğunu keşfetti.

Görünüşe göre, onun en kötü sorunu ben değilmişim. Başka biri ondan nefret ediyormuş. Başka biri onu kör bir cisimle öldüresiye dövecek kadar nefret ediyormuş.

Ya sözde arkadaşıysa? Benim hakkımda e-posta gönderdiği kişi. Tanrı biliyor ya, Dawn'ın insanları sinirlendirme gibi bir eğilimi vardı. Belki de arkadaşı daha fazla dayanamadı ve...

Tanrım, birinin ona ne yaptığını düşünmeden edemiyorum.

Ofise geldiğimde doğruca odama gidiyorum. Bunu düşünmeyi bırakmalı ve kendimi işime vermeliyim. Dawn'a olanlar korkunç ama benim suçum değil. Ve şu andan itibaren tamamen özel olacağım harika erkek arkadaşım sayesinde bir mazeretim var. Yani Dedektif Santoro ne isterse düşünebilir, ben dokunulmazım.

Ama odama geldiğimde duruyorum.

İki gün önce işe geldiğimde masamın üzerinde bir kaplumbağa heykelciği vardı. Dün onu çöpe attım. Bunu yaptığımı hatırlıyorum. O şeye bir daha bakmak istemedim.

Ama şimdi bir şekilde masama geri döndü.

Üç inç uzunluğundaki bir kaplumbağa heykelciğinden herkesin korkabileceği kadar korkuyorum. O lanet şeyi çöpe attım ama yine de bir şekilde, her şeye rağmen *geri geldi*. Siyah cam gibi gözleri ve parlak yeşil kabuğuyla ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ne. Ne. Cehennem.

Tamam, sakinleşmem lazım. Belki de temizlikçiler yapmıştır. Belki de çöpümü boşaltırken kaplumbağayı gördüler ve yanlışlıkla oraya düştüğünü düşündüler. Ve onu benim için sakladıklarını düşündüler.

Bu mümkün.

Her neyse, bu şeyden sonsuza dek kurtuluyorum. Bu sefer kapıcı kazası olmayacak.

Kaplumbağayı masamdan kaptım. Küçük kolları ve bacakları avucumun içine girerken onu sağ elimle kavradım. Ve dinlenme odasına doğru yürüyüp onu doğrudan ortak çöp kutusuna atıyorum. "Atmak" derken, çöp varilinin dibine çarptığında yüksek bir gümbürtü çıkarması için tüm gücümle oraya fırlattığımı kastediyorum. Öğle yemeğine kadar o kaplumbağa çöpe gömülmüş olur.

Bir daha asla göremeyeceğim.

Masamdaki telefon çalmaya başladığında neredeyse odama dönmek üzereydim. Genelde aramalara cevap veririm. Ama şu anda kendimi kaybetmiş durumdayım, o yüzden hiç düşünmeden telefonu açıyorum. Derinden gelen bir ses kulağımda yankılanıyor: "Natalie Farrell ile mi görüşüyorum?"

"Evet..." Aramaya başladığımda kiminle konuştuğumu bilmeden telefonda konuşmaktan nefret ediyorum. Arayanın kimliği engellenmiş bir numara gösteriyor. Kalbim sıkışıyor, yine mi? "Kimsiniz?"

"Ben Dave Fulton. Vitamin Hut'tan."

"Ah, doğru." Rahat bir nefes aldım. Yaklaşık bir ay önce Fulton'a bir satış yapmıştım. Ürünlerimizi küçük dükkânında denemek konusunda biraz isteksizdi ama birlikte uzun bir öğle yemeği yedikten sonra fikrini değiştirmeyi başardım ve beş kutu satın aldı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Fulton?"

"Bak, Natalie." Sesinde sert bir ton var. Dedektif gibi onun da Boston aksanı ağır. "Kimse Collahealth'i satın almıyor. Kimse istemiyor. Ve yaptığım birkaç satışı da iade ettiler. İşe yaramadığını söylediler. Bir kadın hariç, o da ayaklarının karıncalanması gibi garip yan etkileri söyledi."

"Evet, ama bir yanıt almak iki ila üç ay sürüyor," diye açıklıyorum. "Bunu onlara söyledin mi?"

"İki ila üç hafta demiştiniz."

"Hayır, iki ila üç *ay*. Kolajen seviyelerinin oluşması bu kadar uzun sürer."

"Her neyse," diye homurdanıyor. "Mesele şu ki, bu saçmalığı taşıyamıyorum. Ve insanların gelip yan etkilerden şikayet etmesiyle uğraşamam."

"Hiçbir yan etkisi yoktur. Çalışmalar Collahealth'in tamamen güvenli olduğunu göstermiştir."

"Mesele bu değil. Paramı geri istiyorum. Daha açmadığım üç kutu var."

"Çok üzgünüm Bay Fulton. Vixed para iadesine izin vermiyor."

Diğer hatta uzun bir sessizlik olur. "Sen neden bahsediyorsun Natalie? Ürün satılmazsa paramı geri alabileceğimi söylemiştin."

"Yanlış anlamış olmalısınız," diyorum en özür dileyen sesimle. "Vixed Ürünleri sınırlı bir raf ömrüne sahiptir ve geri ödemeye izin vermemiz mümkün değildir."

"Ciddi misin sen? Bu bok çok pahalı. Satamayacağım iki kutu saçmalığınla sıkışıp kalacağımı mı söylüyorsun?"

Fulton'un sesi gittikçe yükseliyor. Kalın boynundaki damarların şiştiğini, gözlerinin yuvalarında patladığını hayal ediyorum.

"*Çok* özür dilerim," diyorum. Tanrım, bunun için çok erken. "Şirket politikası böyle. Kuralları ben koymuyorum. Onlar koyuyor. Bana kalsa paranızı iade ederdim."

"Ama bana para iadesi alabileceğimi söylemiştiniz! Onları almamın tek nedeni buydu!"

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum.... Çok özür dilerim."

Fulton diğer hatta zor nefes alıyor. Şimdi onun kıllı kulaklarından duman çıktığını hayal ediyorum. "Müdürünüzle konuşmak istiyorum."

"Elbette," diyorum. "Sadece bir dakika bekle."

Bekletme tuşuna basıp telefonu bırakıyorum. Tırnaklarıma baktım.
-Sol işaret parmağımda düzensiz bir kenar var. Tırnak törpümü bulana kadar çantamı karıştırıyorum. Düzensiz kenarı törpüledim. Tırnağımdaki tozu üfleyerek temizliyorum. Tırnaklarımı düzeltmek beni her zaman daha iyi hissettirir.

Yeni törpülenmiş tırnağımı bekletme düğmesine bastırıyorum ve telefonu açıyorum. "Bay Fulton?"

"Öyle mi?"

"Çok özür dilerim." İçimi çektim. "Az önce müdürümle görüştüm, şu anda başka bir telefon görüşmesi yapıyor ama politikamızda herhangi bir istisna yapamayacağımızı size bildirmemi istedi. Korkarım size para iadesi yapamayız."

Diğer hatta yine sessizlik var. "Bana yalan söyledin."

"Pardon?"

"Bana yalan söyledin," diye tükürdü. "Berbat ürününüzü iade alabileceğimi söylediniz ve sırf bu yüzden aldım. Bir de memelerini yüzüme soktuğun için."

"Bay Fulton-"

"Sen yalancı bir kaltaksın," diye tıslıyor. "Ve umarım senin boktan şirketin iflas eder."

Bu sözlerle birlikte, diğer hattan yüksek sesli bir klik sesi geldi. Dave Fulton telefonu yüzüme kapattı.

Elimdeki ölü çizgiye bakıyorum, tüm bu karşılaşmadan biraz sarsılmış durumdayım. Ama cidden, bu bir iş. Ve para iadesi yaparak şirketin en iyi satış elemanı olamazsınız.

Normalde bir çağrıyı duymazdan gelirdim. Çoğu insan ürünlerimizi beğeniyor, ancak beğenmeyenler de her zaman olacaktır. Ve bu

Cambridge'de sıkışmış küçük bir dükkân umurumda değil. Bizden önce o iflas eder.

Ama bugün, onun sözleri beni sarstı.

Sen yalancı bir kaltaksın.

Bu doğru değil. Ona iade politikamızı söyledim. Dikkatle dinleyemeyecek kadar göğüslerime dalmış olması benim suçum değil. Ben yalancı bir sürtük değilim. Ürünümüzü satmak için yapmam gerekeni yapıyorum. *İşimi* yapıyorum.

Bu benim hatam değil.

Yirmi Beşinci Bölüm

Birkaç derin nefes aldıktan sonra kahve almak için mola odasına geri dönüyorum. Kim de gelmiş, elinde bir fincan kahve, diğer eliyle telefonunun ekranında geziniyor. Genellikle iş gününün ilk bir saatini dinlenme odasında geçirir. Ayrıca gün içinde üç ya da dört kez daha oraya gidiyor. Kim'in haftada sadece bir ya da iki saat gerçek iş yaptığını tahmin ediyorum.

Kim'e satışlarını artırması için bazı ipuçları vermeye çalıştım ama pek ilgilenmedi. Dürüst olmak gerekirse, bazen kovulmaya çalıştığını düşünüyorum. Böylece evde kalıp zengin kocasının onu şımartmasına izin vermek için bir bahanesi olacak.

"Hey, Nat!" Gözleri bana doğru kayıyor. Alnındaki derinin balayında geçirdiği güneş yanığı yüzünden biraz soyulmaya başladığını fark ediyorum. "Dawn'ı bulduklarını duydun mu? Ya da en azından ondan geriye kalanları..."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturuyorum. Tam olarak bir şaka sayılmaz ama çok uygunsuz hissettiriyor. "Duydum."

Kim bana göz kırpıyor. "Bunu ona kim yapmış olabilir? Yani hepimiz bazen onu boğmak istedik ama kim gerçekten böyle bir şey yapar ki? Bu çok korkunç."

"Evet..." Onun yanındaki koltuğa kaydım. "Dinle Kim, dün o dedektifle konuştun mu?"

"Ah doğru." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Biraz ateşliydi, değil mi?"

Burnumu kırıştırıyorum. Santoro'yu bir zamanlar çekici bulmuş olsam da artık kesinlikle bulmuyorum. "Pek sayılmaz."

"Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor." Küçük bir fincan daha krema açıyor ve kahvesine döküyor. Kim kahvesini açık kahverengi seviyor. "I

Eminim bunu yapanı yakalayacaktır. Hayatlarının geri kalanını hapiste geçirmelerini sağlayacaktır."

Nedense onun sözleri beni çok tedirgin ediyor. "Doğru..."

"Tanrım, sence bunu kim yapmış olabilir?"

Bu sabah Dawn'ın öldürüldüğü gibi genç bir kadın öldürüldüğünde genellikle ne olduğunu okuyordum. Bu tür vakalarda suçlu genellikle kocası ya da erkek arkadaşı olur. Ama Dawn'ın hayatında önemli biri yoktu. Tabii onu kaplumbağası öldürmediyse.

"Belki de hırsızdır," diyorum.

Ama bu pek doğru gelmiyor. Kitaplığındaki boşlukta ne varsa onun dışında Dawn'ın evinden hiçbir şey kaybolmamış gibi görünüyor. Ve eğer bir hırsızı korkuttuysa ve o da onu öldürdüyse, neden cesedi saklasın ki? Hiç mantıklı gelmiyor.

Bunun hiçbir anlamı yok.

"Yani." Boğazımı temizliyorum. "Dün dedektifle ne hakkında konuştun?"

Omuz silkiyor ve telefonundaki bir şeye bakıyor. "Bilmiyorum. Onun hakkında bir sürü sorusu vardı."

"Dedektife ona zorbalık yaptığımı söyledin mi?"

Eskiden Kim'in yalan söylediğini anlardım çünkü yüzü pembeleşirdi. Ne yazık ki yeni bronzluğu bunu zorlaştırdı. "Bilmiyorum. Neden?"

Onu sarsmak istiyorum. "Kim, *Dawn'a zorbalık yaptığımı ona söyledin* mi?" Sonunda iç geçirdi. "Yani, biraz öyleydin."

"Hayır, değildim!"

Bana bir bakış attı. "Seni suçladığımdan değil. Dawn çok tuhaftı. O kaplumbağalara kafayı takmıştı. Kim *kaplumbağalara* kafayı takar ki? Kaplumbağalar çok *sıkıcı*. Kaplumbağalardan daha iyi ne olabilir biliyor musun? *Herhangi bir şey*."

Son üç gündür masamın üzerinde bulduğum kaplumbağayı düşünmeden edemiyorum. Ya da Dawn'ın evindeki tankın etrafında sürünürken bulduğum canlı kaplumbağayı. Ya da kaplumbağalarla dolu kitaplığı. Kaplumbağaların ne kadar ürkütücü olabileceği hakkında hiçbir fikri yok.

"Ona zorbalık yapmıyordum," diye ısrar ediyorum. "Bunu asla yapmam."

"Bekaretini bir kaplumbağayla kaybettiğini söylemiştin."

"Aman Tanrım, bu bir *şakaydı*." Yaltaklanıyorum. "Önemli bir şey değildi. Herkes onun hakkında böyle şakalar yaptı. Eğer ben ona zorbalık yapıyorsam, siz de yapıyordunuz."

"Her neyse, Nat."

"Beni dinle Kim," diyorum dişlerimin arasından, "dedektife benim hakkımda yalan söylemeyi bırakmalısın, tamam mı? Çünkü bu benim için *gerçekten* kötü görünüyor."

"Ona gerçekte ne olduğunu anlattım."

"Oh, yaptığın şey bu mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki de yeni kocana bekarlığa veda partinde *gerçekte neler olduğunu* anlatmalıyım. Bardaki o adam hakkında-"

"Natalie!" Kim uzanıyor ve yıldırım hızıyla masanın üzerinden elimi kavrıyor. "Kimseye söylemeyeceğine *söz* vermiştin-"

"Ve yapmayacağım." Gözlerimi ona diktim. "Ama beni kötü göstermeyi bırakmalısın. Tamam mı? Bu artık bir cinayet soruşturması. Şakası yok."

Kim bir an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. "Tamam, özür dilerim. Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim. Yani Dawn'la biraz uğraştın. Hepimiz yaptık."

"Doğru," diyorum, "hepimiz yaptık."

Kim'e son bir kez uzun uzun baktım. Çenesini kapalı tutacağından eminim - kocasının o gece ne yaptığını bilmesini istemiyor. Şanslıyım ki bekârlığa veda partisinin olduğu gece bir sürü fotoğraf çekecek kadar ileri görüşlüydüm.

Ne yazık ki benim Kim'den daha kötü sorunlarım var.

Yirmi Altıncı Bölüm

Öğle yemeğini yine masamda yedim. Genelde çok sosyal bir insanımdır ama herkes Dawn'ın cinayeti hakkında konuşuyor ve bu beni fiziksel olarak hasta etmeye başladı. Ayrıca, ofisteki birkaç kişinin Dawn'a zorbalık yaptığımı düşünmesi fikrinden de nefret ediyorum. Birinin bunu nasıl söyleyebildiğini hâlâ anlamıyorum. Aksine, ona iyi davranmaya çalışan tek kişi bendim!

Hindili sandviçimden bir ısırık alırken telefonumda bir mesaj beliriyor. Caleb'dan.

Konuşabilir miyiz?

Hiçbir iyi konuşma bu üç kelimeyle başlamamıştır. söyleyecek iyi bir şeyi varsa, ortaya çıkar ve söylerdi. Konuşmamızın uygun olup olmadığını sorarak başlamazdı. Bu ayrılık öncesi bir mesaj.

Telefonumu masamdan alıp ekrana bakıyorum. Caleb'dan ayrılmak istemiyorum. Dün geceki küçük hatama rağmen hâlâ onun mükemmel bir erkek arkadaş olduğunu düşünüyorum. Aksine, işleri ilerletmek istiyorum. Bu haftadan önce, bana taptığını söylerdim. Bana aptalca aşık olduğunu.

Ya Seth'i biliyorsa? Ya dün gece evime gelip arabasını park halinde gördüyse? Bu ona ayrılık konuşması başlatmak için yeterli sebep verir.

Dedektifin Dawn'ı birlikte öldürebileceğimize dair yorumunu duymadığına sevindim. Bu saçmalığın da ötesinde. Onu kesinlikle birlikte öldürmedik. O gece birlikte bile değildik. Ama tabii ki *bunu* dedektife söyleyemezdim.

Daha fazla dayanamayacağım. Caleb ile konuşmalıyım.

Son aramalar listemden Caleb'ın numarasına tıklıyorum. Telefonu açtığında sesi tamamen kızgın çıkmayınca biraz rahatlıyorum.

"Hey, Nat," diyor. "Hey..."

"Dawn'a olanları duydum," diyor sessizce. "Sen... sen iyi misin?"

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Pek sayılmaz. Ben... Ben bunu düşünmeden duramıyorum.

Ona ne oldu..."

"Biliyorum..."

"*Ölene kadar dövüldü*, Caleb. Hayal edebiliyor musun?"

"Biliyorum. Korkunç bir şey." Diğer hatta bitmek bilmeyen bir sessizlik var. "Dinle, sadece dün için üzgün olduğumu söylemek istedim. Sana karşı biraz aptalca davrandım."

"Oh." Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Sorun değil. Yani, stresli bir gündü."

"*Öyleydi*." Sesi biraz cızırtılı geliyor, sanki yeterince uyumamış gibi. "Daha önce hiç bir dedektif tarafından sorguya çekilmemiştim. Ve o adam çok *sertti*. Beni sürekli zorladı, çözülmemi sağlamaya çalıştı."

"Ama sen yapmadın."

"Yapmadım," diye onaylıyor. "Bak, doğruyu söylemenin daha iyi olacağını düşünüyorum ama neden bir mazerete ihtiyacın varmış gibi hissettirdiğini anlıyorum. Ve Tanrım, bunu senin yapmış olamayacağın çok açık."

Belki onun için çok açıktır. Ama dedektif aynı şekilde hissetmiyor gibi görünüyor.

"Neyse," diyor, "için özür dilerim. Beni affediyor musun?"

Eğer dün gece başka bir adamla yattığım için beni affedersen. Ama hayır, bu konuyu açmasan daha iyi olur. Bunu bilmesine hiç gerek yok. Ve dediğim gibi, bu bir kerelik bir şeydi. Seth bunu biliyor.

"Bu gece gelmek ister misin?" diye sordum. Eve döndüğümde yine boş bir evle karşılaşma fikrinden nefret ediyorum.

İnliyor. "Keşke gelebilsem ama bugün geç saate kadar işte olacağım. Ne kadar geç olduğunu bile bilmiyorum. Yarına ne dersin?"

"Tamam." Keşke bu gece gelseydi ama madem onu yakında göreceğim. "Ve belki bu sefer geceyi gerçekten geçirebilirsin."

Şok olmuş gibi. "Gerçekten

mi?" "Neden olmasın?"

"Ben... Ben sadece arkadaşınla onca şeyden sonra bunu yapmak istemeyeceğini düşündüm..."

"Dawn gerçekten arkadaşım değildi," diyorum yavaşça. "Yani, iş arkadaşımdı. Onu severdim. Ama arkadaş değildik."

"Oh," diyor.

Yanlış bir şey mi söyledim? *Hiç tanımadığım* bir iş arkadaşım öldürüldükten sonra erkek arkadaşımı eve çağırmak gerçekten çok mu uygunsuz?

"Ayrıca," diyorum, "5K Cumartesi günü. Hâlâ , değil mi?" Yine şaşırmış görünüyor. "Hâlâ devam ediyor mu?"

Her şeye rağmen, içimde bir kızgınlık hissediyorum. "Hayır işleri için çok para topladık Caleb. Bunu öylece iptal edemem."

"Peki, tamam..."

"Yani, bu *serebral palsili çocuklar* için. On altı yaş partisi vermiyorum ki."

"Hayır, anlıyorum" diyor. "Ben, uh... Sanırım o zaman orada olacağım."

Caleb ve benim tüm yol boyunca birlikte koştuğumuzu hayal etmiştim. Onun bacakları daha uzun ama ben ondan daha sıkı çalışıyorum. Spor salonunda koşu bandında koşuyor ama özellikle bunun için antrenman yapmıyor. Kendimi koruyacağım.

Ama şimdi 5K'ya ne olacak bilmiyorum. Dawn'ın öldürülmesi her şeyi değiştirdi. Uğruna çalıştığımız her şeyi mahvetmek istemiyorum. Belki de olaylara yeni bir bakış açısı getirmeliyim.

Yirmi Yedinci Bölüm

ÜÇ AY ÖNCE

Kimden: Natalie
Farrell'a: Vixed
Çalışanları
Konu: Gelin duşu!!!!

Bu Cuma öğleden sonra saat üçte Kim'in yaklaşan düğününü kutlamak için bir gelin partisi düzenleyeceğiz! Hediyelere izin var ve teşvik ediliyor ve harcama sınırı yok! Ne de olsa Kim sadece bir kez evlenecek. (Umarız!) Ayrıca bunu potluck tarzında yapacağız, bu yüzden lütfen hangi nefis ikramları getireceğinizi bana bildirin, böylece hepimiz aynı şeyi getirmeyiz!

Kimden: Dawn
Schiff'e: Vixed
Çalışanları
Konu: Re: Gelin duşu!!!!

Çok heyecanlıyım! Meşhur kaplumbağa keklerimi getireceğim. Bazen tatlılar söz konusu olduğunda "kaplumbağa", ceviz ve karamelin çikolataya batırılmasıyla yapılan şekeri ifade eder, ancak bunlar gerçek kaplumbağa kekleri olacak! İçi çikolatalı olacak ve tüm sırlarımı vermeyecek olsam da, bana güvenin

Bu keklerin kaplumbağalara çok benzeyeceğini söylüyorum. Bunları sizinle paylaşacağım için çok heyecanlıyım!

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kimden: Natalie
Farrell'a: Vixed
Çalışanları
Konu: Re: Gelin duşu!!!!

Tanrı aşkına Dawn, e-postalarda her zaman "hepsini yanıtla "ya basmana gerek yok!!! Başka biri kek isterse sana haber veririm.

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bu sabah işe bir düzine kekten oluşan bir tepsiyle geldim. Natalie bunları getirmemin bir sakıncası olup olmadığı konusunda bana geri dönmedi ama ben de asla çok fazla kekin olamayacağını düşündüm. Çikolatalı yaptım, çünkü hepimiz biliyoruz ki herkes çikolatayı sever. Ama vanilyalı krema kullandım, çünkü kremanın okyanus gibi görünmesi için mavi gıda boyası ekleyebildim ve ardından kaplumbağa keklerine dönüştürmek için yeşil sakızlar ekledim. Üzerinde çok çalıştım. Ne kadar güzel olduklarını görebilmeniz için bir fotoğraf ekliyorum.

Gelin partisi saat üçte konferans salonundaydı. Natalie günün çoğunu buna hazırlanarak geçirdi. Ne zaman kafamı

kaldırsam, konferans odasında dekorasyon yapıyordu.

Yardım edip edemeyeceğimi sormayı düşündüm ama onu kızdırmak istemedim. Bu yüzden mesafemi korudum.

Saat üçte iş arkadaşlarım ellerinde yemek tepsileriyle konferans salonuna doluşmaya başladı. Buzdolabının alt rafına sakladığım keklerimi almak için dinlenme odasına koştum.

Keklerin orada olmaması dışında.

Buzdolabına koyduğuma emindim. Bunu içeri girer girmez yaptım, böylece kekler taze kalacaktı. Her rafı kontrol ettim, ancak tepsi buzdolabında kaybolacak kadar büyük görünmüyordu. Sonra lavabonun üstündeki dolapları kontrol etmeye başladım, acaba biri kekleri oraya mı saklamıştı?

Beş dakika kadar aradıktan sonra paniklemeye başlamıştım. Dinlenme odasındaki tüm çekmeceleri ve dolapları karıştırırken kalbim hızla çarpıyordu. Herkese keklerimi göstereceğim için çok heyecanlıydım. Onlara ne olmuş olabilirdi?

Ama sonra aklıma geldi. Muhtemelen birisi kekleri görmüş ve duş için olduğunu düşünerek konferans salonuna getirmişti.

Gelin partisi bu noktada yaklaşık on beş dakikadır devam ediyordu. Ellerimi yıkadım ve diğerlerine katılmak için konferans salonuna yöneldim. Ofisteki neredeyse herkesin katıldığını görebiliyordum. Bu, iş arkadaşlarımla düşük basınçlı bir ortamda konuşmak için mükemmel bir fırsattı.

Natalie konferans masasının yanında, bir tepsi dolusu yemek yiyen Seth'le konuşuyordu. Seth'in dudaklarında Natalie'yle konuşurken her zamanki gibi bir gülümseme vardı. Karısının işe gelip Natalie'ye tehdit notu bıraktığını bilip bilmediğini asla anlayamadım. Ona söylemeyi düşündüm ama tavsiyene uyup bu işe karışmamaya karar verdim.

Ama bugün konferans salonunun dışından bir an için ikisini izledim. Garipti ama neredeyse öne eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdığını hayal edebiliyordum.

parmaklarını onun uzun, ipeksi saçlarında gezdiriyor. Ondan neden hoşlandığını anlamak zor değil.

Konferans odasının kapısının kolunu tuttum. Natalie anında başını kaldırdı. Seth'i bıraktı ve beni karşılamak için odanın diğer ucuna, kapıya doğru koştu. Ama beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. Tüm şirketi davet ettiği e-postada yer almama rağmen orada ne işim olduğuna dair milyonlarca soru başladı.

Sonra bunun bir potluck olduğunu ve benim hiçbir şey getirmediğimi söyledi. Hala kaplumbağa keklerin partiye kendiliğinden geldiğini umuyordum, bu yüzden ona kaplumbağa keklerin yaratıcısının ben olduğumu söyledim. Ama bunu söylediğimde neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandı. "Burada kaplumbağa keki falan yok" deyip durdu. Sonra da beni onları getirdiğim konusunda yalan söylemekle suçladı.

"Lütfen yalan söyleme Dawn," dedi. "Bu çok itici."

"Çirkin" kelimesini kullandığında, kıyafetime yönelik bir işaret yaptı. Natalie'nin aksine ben işe giderken genellikle pantolon giyerim. Etekler beni rahatsız eder. Ayrıca onun gibi göğüs kısmını zorlayan bluzlar da giymiyorum -gerçi dürüst olmak gerekirse bu konuda gösterecek pek bir şeyim yok. Annem her zaman ergenlik öncesi bir çocuğun vücuduna sahip olduğumu söylerdi.

On iki çikolatalı kek yaptığım konusunda ısrar edip durdum ama Natalie beni gelin partisine almak için kenara çekilmedi. Sonunda neden burada olduğumu anlamadığını çünkü Kim ile arkadaş bile olmadığımı söyledi. Beni davet ettiğini söylediğimde ise sadece başını salladı.

"Bunu herkese gönderdim ama insanların Kim ile arkadaş değillerse gelmemeleri gerektiğini anladıklarını varsaymıştım - bu sadece sağduyu" dedi.

Natalie'nin omzunun üzerinden baktığımda şirketteki herkes o konferans odasındaymış gibi görünüyordu. Sadece Kim'in arkadaşları değildi. *Herkes* vardı. Ben hariç herkes.

Ben daha bunu söyleyemeden Natalie kapıyı yüzüme kapattı ve Seth'le konuşmaya devam etti.

Ondan sonra ne yapacağımı bilemedim. Boş olan ofiste işime geri dönebilirdim ama odaklanamıyordum. Bu partinin sonunda bazı iş arkadaşlarımı tanımam için bir fırsat olacağını düşünmüştüm. Belki bir arkadaş bile edinebilirdim. Açıkçası, senin gibi başka bir arkadaşım olmayacağının farkındayım. Bu aptalca düşünceden vazgeçtim. Ama ülkenin farklı uçlarında yaşadığımız için, en azından zaman zaman birlikte öğle yemeği yiyebileceğim biri olursa çok sevinirim.

Sonunda dinlenme odasına geri dönmeyi tercih ettim. Bu sabah kekleri kesinlikle işe getirmiştim. Onları bulup konferans odasına getirebilirsem Natalie'nin beni partiye alacağından emindim. Almak *zorundaydı*. Herkes o kekleri denemek isteyecekti. Kaplumbağa keklerini kim sevmez ki?

Herkes partideyken ben tek başıma dinlenme odasına geri döndüm. Buzdolabını son bir kez kontrol ettim ve ardından tüm çekmece ve dolapları sistematik bir şekilde gözden geçirdim. Sadece bir hevesle çöp kutusunu açmak için ayağımı pedala bastım.

İşte o zaman keklerimi buldum. Çöpün dibinde büyük, dağınık bir yığının içinde birbirine karışmışlardı.

Bütün emeklerim çöpe gitti. Kimse onları görme ya da tatma fırsatı bulamadı. O kekler için saatlerimi harcadım. Bir hiç uğruna.

Bana her zaman başkalarına beni ağlarken görme zevkini asla tattırmamamı söylerdin. Uçurumun kenarına geldiğimde bana ne kadar harika olduğumu ve güçlü olmam gerektiğini söylerdin.

Ama sen yanımdayken ağlamamak kolaydı. Yalnızken çok daha zor. Ama haklısın. Ne olursa olsun, kimsenin seni ele geçirdiğini bilmesine izin veremezsin. Çünkü o zaman kazanırlar.

Ben de çenemi dik tutarak odama geri döndüm. Ben olsam onlara bu zevki tattırmazdım. Sen de

benimle gurur

duyuyor.

Saygılarımla,

Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff Gönderen: Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

OMG Dawn!!!! Bu Natalie denen kişi çizgiyi aştı! İK'ya gidip onu rapor etmelisin. Ben ciddiyim.

Kime? Mia Hodge'dan: Dawn Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bunu neden söylediğinizi anlıyorum ama İK'ya gitmemeyi tercih ederim. Bir parti daha kek yaparım ve bir sonraki parti için odamda saklarım. Ayrıca, kaynakları müdürü Natalie'yi sever.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Yirmi Sekizinci Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

Öğleden sonra 5K'yı tanıtmak için bir röportaj daha yapacağım, bu seferki yerel bir radyo istasyonu için. Aklım tamamen oyunda değil ama iyi bir dikkat dağıtıcı olacak. Sabahtan beri satış görüşmeleri yapıyorum ve bir tane bile satış yapamadım. Ama uykumda bile röportaj yapabilirim. Güzel bir konuşma sesim olduğu söylenir. Bir keresinde biri bana seslendirme yapmamı söylemişti.

Saat dörtte Rita Duke'un beni araması gerekiyordu, ama saat çeyreği geçmesine rağmen hala aramayınca adres defterimde numarasını buldum. Belki de saati yanlış anlamışımdır. Takvimimde yazılı olmasına rağmen. Genelde böyle hatalar yapmam.

Birkaç kez çaldıktan sonra, aramanın telesekretere düşeceğinden emin oluyorum, ama sonra Rita telefonu açıyor. "Natalie?"

"Selam, Rita!" Telefona cıvıldıyorum. "Röportajı saat ikide kaydetmemiz gerekmiyor muydu? Yanlış mı anladım?"

"Hayır..." Bir an sessiz kaldı. "Sanırım iş arkadaşından sonra artık bunu yapmak istemediğini düşündüm..." Sesini birkaç kademe düşürüyor. "Biliyorsun, öldürüldü."

Dawn'ı bilmesine şaşırmadım. Cesedi çıktığından beri tüm haberlerde bu konu var. "Aslında, ben düşündüm ki

bunu röportaj sırasında söyledim. Serebral palsi için para topluyoruz ama şimdi Dawn'ın onuruna da koşacağız."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse telefonu kapattığını düşünecektim. Sonunda, "Gerçekten mi? Sence bu iyi bir zevk mi?"

"Zevkli mi? Sen neden bahsediyorsun? Dawn vahşice öldürüldü ve katil hâlâ dışarıda. Bu daha fazla farkındalık yaratacaktır - belki de ona bunu yapan piçin bulunmasını sağlayacaktır."

"Natalie, internette herkesin ne dediğini biliyor musun?" Midemde korkunç bir batma hissi oluştu. "Ne?"

"Şirketiniz trend oluyor." Rita bunu *büyük bir olaymış* gibi söylüyor. "Herkes Dawn'ın orada çalışan personel tarafından ciddi şekilde zorbalığa uğradığını söylüyor. Her yerde bu konuşuluyor."

Telefonumu elime alıp Twitter akışımı açıyorum. "Ne aramalıyım?"

"Hashtag VixedBullies."

Oh Tanrım.

"Bu doğru değil," diyorum Rita'ya. "Bu sadece korkunç bir söylenti. Bu tür şeylerin nasıl başladığını bilirsin."

"Uh-huh..."

"Dawn'ı sevdim." Sesim neredeyse mızmız çıkıyor ama değil. "O ve ben arkadaştık. İyi arkadaştık. Hatta diğer insanların zorbalığından korurdum. O *farklıydı*, anlıyor musun? Ama bu yönünü seviyordum. Farklı olması hoşuma gidiyordu."

"Anlıyorum," diyor Rita, "ama şu anda ortamın yanlış olduğunu hissediyorum. Düşmanın tarafını tutamam, anlıyor musun?"

"Ben düşman değilim!" Yumruklarımı masama vurmak istiyorum. "Kayıp olduğunu en başta öğrenen bendim!"

"Evet, bundan bahseden bir yazı görmüştüm." Rita öksürüyor. "Hashtag şüpheliydi."

Konuşamayacak kadar sersemlemiştim. Sesimin bana geri gelmesi bir saniye sürdü. "Biliyorsun, kaybolduğu gece için bir mazeretim var."

"Eminim biliyorsundur," diyor Rita belli belirsiz. "Bak, şu anda bu röportajı yapmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ama umarım senin için her şey yolunda gider Natalie."

"Tanrım, teşekkürler Rita. Desteğin için minnettarım."

Cevap veremeden telefonu kapattım. Bu inanılmazdı. Rita, bu işi yapmaya başladığımdan beri her yıl benimle röportaj yapıyor.

5K. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sadece bir dedikodudan sonra beni böyle asıp kesmesine inanamıyorum.

Şimdi telefonu kapattığıma göre, Rita'nın neden bahsettiğine bakmalıyım. Twitter akışımı açtım ve hashtag'i yazdım.

Olamaz. Bu düşündüğümden de kötü.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

TREND OLUYORUZ. İnternetteki herkes 280 karakter ya da daha kısa bir sürede işyerinde zorbalıkla ilgili hikayeler paylaşıyor ve zavallı Dawn'ın bu şekilde eziyet görmesinin ne kadar korkunç olduğunu anlatıyor. Neredeyse fiziksel olarak acı verici olsa da, şirketim ve orada çalışan insanlar hakkındaki korkunç yorumları tarıyorum. Neredeyse okunamayacak kadar korkunç. İnsanlar bir bütün olarak korkunç olabiliyor. Çete zihniyeti ve hepsi.

O şirkette çalışan insanların hepsi hapse girmeli. #VixedBullies

Çocuk zorbalar büyüyünce yetişkin zorba olurlar. #Şafak için adalet #KarışıkZorbalar

Collahealth aldım ve şimdiye kadar denediğim en işe yaramaz takviyeydi. Temelde şeker hapları. Hiçbir şey yapmadım. #VixedSucks

Hiçbir şey yapmadığı için şanslısın. Saçımı . #VixedSucks

Aman Tanrım, Collahealth saçınızı *dökmez*. Bu tamamen yalan. Evet, herkes için işe yaramıyor. Ancak fayda gören insanlar için etkileri inanılmaz olabilir. Yani, ben Collahealth almıyorum.

Şahsen. Kolajenim zaten iyi durumda. Ama hakkındaki literatürü okudum ve gerçekten iyi bir ürün.

Bir süre sonra, sadece adımı arıyorum. Çoğunlukla, Dawn hakkındaki hikayeyi kim sızdırdıysa benim adımı bu işin dışında tutmuş. Tanrıya şükür. Ama birkaç kişi Vixed çalışanı olarak beni eleştirmeyi seçti.

Vixed'den Natalie tanışabileceğiniz en kötü yalancı yılan.
Onların saçmalıklarını satın almanız için her şeyi söyleyecektir.
#VixedSucks

Bunu kişisel algılamamak çok
zor. "Nat?"

Seth başımda dikiliyor, odamın girişinde duruyor, trençkotunu giymiş. Twitter akışıma bakmaya o kadar dalmışım ki yaklaştığını bile görmedim. Kaşları birbirine çatılmıştı.

"Merhaba," diye
mırıldanıyorum.

"İyi misin, Nat?"

Bakışlarımı telefonumdan uzaklaştırıyorum. "İnternette rezil oluyoruz, biliyorsun."

"Biliyorum." Kendi adının da epeyce geçtiği göz önünde bulundurulduğunda rahatsız olmamış görünüyor. *Menajer Seth Hoffman zorbalığı durdurmak için hiçbir şey yapmadı*. "Ona bakmayı bırakmalısın."

"Nasıl yapabilirim?" Onunla konuşurken bile bir sonraki yorumu okumak için tekrar aşağıya bakıyorum. Her birkaç saniyede bir yeni bir yorum çıkıyor.

"Çok kolay." Uzanıp telefonumu masanın üzerinden aldı. "Kes şunu. Dawn'a bunu yapanı bulmamıza yardımcı olmayacak."

"Hey!"

"Bu senin iyiliğin için Nat."

"Herkes Dawn'a zorbalık yaptığımı düşünüyor. Korkunç bir insan
olduğumu."

"Bu saçmalık." Seth bu sözleri o kadar sert söyledi ki neredeyse ona sarılmak isteyecektim. Kim bile Dawn'a zorbalık ettiğime inanmış görünüyordu ve o benim en iyi arkadaşımdı. "Dawn'a *iyi* davrandın. Yanlış bir şey yapmadın. İnternetteki bu insanlar sadece spekülasyon yapıyor. Sadece suçlayacak birini arıyorlar. Seni benim tanıdığım kadar tanımıyorlar."

Saçımın bir tutamını çekiştiriyorum. "Yine de çıldırmıyor musun? Şirket bu durumdan hiç memnun olmayacak."

"Sorun yok. Bunun sadece bir söylenti olduğunu ve unutulup gideceğini biliyorlar. Dawn'ın başına gelenler korkunç ama bizim suçumuz değildi."

"Ya seni kovarlarsa?"

Çarpık bir şekilde sırıtıyor. "O zaman gelirim hızla düşer, bu da boşanma işlemlerim için harika olur. Rahatla, Nat. Her şey yoluna girecek."

"Telefonumu geri ver."

"Seninle arabana kadar yürüyeceğim, sonra da arabanı sana geri vereceğim."

Seth telefonumu rehin tutmaya niyetli görünüyor, ben de sandalyemin arkasından ceketimi kapıp üzerime sarıyorum. Haklı olma ihtimali var. Bu yazıları okumaktan iyi bir şey çıkmayacağından eminim. Neyse o.

En azından kimse bana katil demedi. İşte bu kadar.

Seth'i koridorda asansöre kadar takip ettim. Telefonumu hâlâ kendi ceketinin cebine sokmuş durumda. Bize yöneltilen tüm bu nefreti hâlâ anlamıyorum. Dawn'a zorbalık yapmadık, Tanrı biliyor ya, yapabilirdik de, çünkü o pek çok sosyal kuralı açıkça hiçe sayıyordu. Ama ona karşı iyiydik, yani *çoğunlukla*. Sinirlendiğim ve onu terslediğim zamanlar oldu mu? Elbette, ben de insanım. Ama genel olarak ona karşı sabırlı olmaya çalıştım. Hatta onu iş etkinliklerine dahil etmek için çaba gösterdim. Örneğin Kim ile arkadaş olmamasına ve bazen karşı kaba davranmasına rağmen, onun için düzenlediğimiz gelin partisine onu da davet ettim - her ne kadar gelmeyecek olsa da.

Ona zorbalık yapmış olsak bile, bunun onun ne ilgisi var Tanrı aşkına? Onu ölümüne zorladığımızı mı düşünüyorlar?

"Hâlâ bunu düşünüyorsun," diye belirtiyor.

"Elimde değil!" Tırnağımın altında hafifçe yırtılan külotlu çorabımı çekiştiriyorum. Lanet olsun. "İnsanların benden nefret etmesine alışık değilim." Karısı hariç. Ama o bile beni taciz etmeye olan ilgisini kaybetmiş görünüyor.

"Kimse senden nefret etmiyor, Nat." Açık kahverengi gözleri asansörün karşısında benimkilerle buluştu. "Ben kesinlikle etmiyorum."

Ondan uzağa bakıyorum. Bu iyi bir şeye yol açmayacak.

Binadan çıktığımızda güneş çoktan batmıştı. Hava sert ve neredeyse çiseliyor. Kasım yeni başladı ve yağışlı, soğuk bir ay olacağa benziyor. Yakında kar yağmaya başlayacak. En azından cumartesi güzel olacak.

Otoparktan arabama doğru yürürken Seth bana yakın duruyor. Benimkinden sadece birkaç sıra uzağa park ettiğini fark ediyorum.

Yürürken birkaç kez omzu omzuma değiyor. Bu konuda yorum yapmıyorum.

Arabama ulaştığımızda dönüp ona bakıyorum. "Artık telefonumu geri alabilir miyim?"

Cebini karıştırıyor ve benim için çıkarıyor. Ondan alırken parmaklarım onunkilere değiyor. Bana ne kadar yakın durduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Yani," diyor.

Saçlarım soğuk sisin içinde kıvrılmaya başladı. "Yani."

Beni öpmek için eğildi. Dudaklarıma bir santim kadar yaklaştı ama sonra aklım başıma geldi. Avucumu sıkıca göğsüne bastırıp onu uzaklaştırıyorum.

"Hayır, Seth," diyorum. "Yapamam."

"ama," diye yalvarıyor bana. "Sadece bir kerelik."

"Dün gece tek seferlikti," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer tekrar yaparsak, bu bir kerelik olmaz. O zaman sadece aldatmış oluruz. Ve ben Caleb'i aldatmak istemiyorum. O iyi bir adam."

"Öyleyse ondan ayrıl. Onun yerine benimle ol."

Ciddi olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum. Caleb'ı terk etmemi ve onunla çıkmamı istiyor. Aklını kaçırmış olmalı. Evet, dün gece harikaydı ve o çok seksi. Ama berbat biri. Özel hayatı tam bir felaket. Ve bu hafta olanlardan sonra benim başım hala dönüyor. Ben bunu yapamam.

"Özür dilerim," diyorum.

Dün geceki gibi bana olan aşkını tekrar ilan etmeye başlamadan önce çantamdan anahtarlarımı alıp arabama biniyorum. Seth yerimden kalkmama izin vermek için geri çekiliyor ama kendi arabasına binmiyor. Otoparktan çıkarken bile beni izliyor.

Otuzuncu Bölüm

IKI AY ÖNCE

Kime? Rhonda Schiff
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Tavsiye

Sevgili anneciğim,

Bir iş arkadaşınızın sizi daha çok sevmesini sağlamanın en iyi yolu nedir? Kullanabileceğim herhangi bir stratejiniz var mı?

Saygılarımla

, Dawn

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Rhonda
Schiff Konu: Re:
Tavsiye

Kimden bahsediyoruz? Bir adamdan mı?

Kime: Rhonda Schiff
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Re: Tavsiye

Sevgili anneciğim,

Hayır, bu iş arkadaşım bir

kadın. Saygılarımla,

Şafak

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Rhonda
Schiff Konu: Re:
Tavsiye

Bir kadının senden hoşlanması kimin umurunda? Muhtemelen boşuna uğraşıyorsun, o yüzden hiç zahmet etme. Her neyse, bir erkeğe ihtiyacın var. Artık gençleşmiyorsun. Ayrıca, bu ay biraz fazladan paraya ihtiyacım olacak. 2,000 dolar yeter ama daha fazla olsa iyi olur. Araba bozuldu.

Kime? Rhonda Schiff
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Re: Tavsiye

Sevgili anneciğim,

Üzgünüm ama yapamam. Quincy'de kiram daha yüksek ve param yok. Bu ay 1000 dolar daha gönderebilirim ama

bu maksimumdur.

Saygılarımla,

Şafak

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Rhonda
Schiff Konu: Re:
Tavsiye

Senden çektiğim onca şeyden sonra fazladan iki bin doları gerçekten karşılayamıyor musun? Sürekli beni arayıp hiç arkadaşın yok diye sızlanıyorsun. Keşke o lanet kaplumbağalar hakkında konuşmanı dinlediğim her saat için bir dolarım olsaydı. Kendi annene bile bir ay fazladan para veremiyor musun?

Kime: Rhonda Schiff
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Re: Tavsiye

Sevgili anneciğim,

Korkarım yapamam. Özür

dilerim. Saygılarımla,

Şafak

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Rhonda
Schiff Konu: Re:
Tavsiye

Bu kadar nankör olduğuna inanamıyorum. Bir daha benden tavsiye isteme zahmetine girme.

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Çaresiz olmalıyım çünkü tavsiyesini almak için anneme e-posta gönderdim. Tavsiyeniz harika olmadığından değil, ama farklı bir şey denemeliyim.

Natalie'ye daha fazla gülümsemeyi ve olabildiğince nazik davranmayı denedim ama işe yaramıyor. Kaplumbağa keklerimi atanın o olduğundan emin değilim ama güçlü bir şüphem var. Ve eğer o yapmadıysa ve hepsi korkunç bir kazaysa bile, partiye gelmeye çalıştığımda bana hala kaba davranıyordu.

Ayrıca diğer iki toplantı hakkında da bana yanlış bilgi verdi. Artık sadece onları kaçırmadığımdan emin olmak için Seth'in sekreterini arama alışkanlığı edindim.

Seth'le tekrar konuşmayı düşündüm ama o hiçbir şey yapmayacaktı. Kapkeklerimi onun attığına dair kanıtım olsa bile, bana bunu kendim halletmemi söyleyecekti. Ya da daha kötüsü, *onun* tarafını tutacaktı.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Natalie'yi düşmandan dosta çevirmeliyim.

Ne yazık ki tavsiye almak için anneme e-posta göndermek büyük bir hataydı. Ona aylardır e-posta göndermemiştim ve onu daha da uzun süredir aramıyordum. Beverly'deki ailemin evinden ilk taşındığımda, haftada bir kez evi arardım. I

Yine de hep korkardım. Telefon görüşmesinden hemen önce midem düğümlenirdi ve hiçbir şey yiyemezdim bile. Annemin nasıl olduğunu bilirsiniz, şimdi milyon kat daha kötü.

Anneme e-posta göndermek bile beni geriyordu, o kadar gergindim ki akşam yemeğini zar zor yiyebiliyordum. Bu gecenin rengi sarıydı. Mısırla karıştırılmış sarı İspanyol pilavı yaptım. Ama çoğunlukla tabağımın etrafında ittirdim.

Her neyse, yardımcı olacak hiçbir tavsiyesi yoktu. Sadece bu da değil, ona daha fazla para vermem için bana baskı yapmaya başladı. Anneme her ay çek gönderdiğimi söylemiş miydim? Babam öldüğünden beri geçinmesine yardım edecek kadar. Bunu yapmaya başlamamı o istemedi ama eğer gecikirsem beni arıyor ve çekin ne zaman geleceğini soruyor.

Ona Vixed'de son işimden daha az para kazandığımı söyleyemezdim. O işten neden ayrıldığımı bile söylemedim.

Yine de annem ona fazladan para veremeyeceğimi duymaktan hoşlanmadı. İşte o zaman onunla bir daha iletişime geçmemeye karar verdim.

Bunun yerine, fikir edinmek için internete baktım.

İnsanların sizden hoşlanmasını sağlamanın yollarını sıralayan bir makale buldum. Bazı şeyler çok açıktı. *Empatik olun*. Tabii ki. *Kendilerini iyi hissetmelerini sağlayın.* Doğal olarak. *Gülümseyin*. Bunu biliyordum.

Beden diliyle ilgili pek çok ipucu vardı. Makalede gülümsemenin yanı sıra başınızı karşınızdaki kişiye doğru eğmeniz de tavsiye ediliyordu. Bunun arkasındaki bilim, evrimsel olarak başınızı eğmenin şah damarınızı ortaya çıkardığı ve böylece karşınızdaki kişiye kavga etmek istemediğinizi gösterdiğinizdir. Bir bağ kurmak için karşınızdaki kişiye dokunabilirsiniz de.

Göz temasından da bahsettiler. Göz teması konusunda berbat olduğumu biliyorsunuz. Neden bilmiyorum ama bu beni inanılmaz derecede rahatsız ediyor. Bazen kendimi karşımdakinin burnuna bakmaya zorluyorum ama göz göze gelmek benim için neredeyse imkânsız. Göz teması kurabildiğim tek kişi sensin.

Makalede karşınızdaki kişiye kendiniz hakkında sorular sormanız ve ilgisini çeken şeyleri bulmaya çalışmanız öneriliyordu. Bunu Natalie ile yapabilirim. Onun da benim gibi kaplumbağaları sevdiğini biliyorum, bu yüzden bu konuda konuşabiliriz, ancak konuşabileceğimiz başka şeylerden de hoşlandığından şüpheleniyorum. Makalede dalkavukluktan da bahsediliyordu. Natalie'nin pek çok iyi özelliği olduğu için bu kolay bir yöntem olurdu.

Makaleyi okuduktan sonra boynumu gergin ve rahatsız hissettim. Natalie'nin benden tekrar hoşlanmasını sağlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, ancak makaledeki önerilerin hiçbiri bana kolay gelen şeyler değil. Çok çaba sarf etmem gerekecek.

Dürüst olmak gerekirse, seninle konuşmasaydım ne yapardım bilmiyorum. Yakında seni ve George'u Palo Alto'da ziyarete gelebilir miyim? Buradan uzakta bir hafta geçirmek her şeyi değiştirir. Lütfen ziyaret için uygun zamanı bana bildirin!

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

Sizi ağırlamayı çok isteriz ama şu anda işlerim çok yoğun ve George'un ailesi de bu hafta sonu geliyor. Uygun bir zaman olmayabilir. Bunu birkaç hafta sonra miyiz? Sizi görmeyi çok isterim!

Ayrıca, bunu sana söylemek zorunda değilim, ama annene daha fazla para verme! Ve Tanrı aşkına, ondan tavsiye !

XXO

Mia

Bölüm Otuz Bir

MEVCUT GÜN

NATALIE

Eve döndüğümde gökyüzü tamamen siyahtı.

Evimin önündeki sokağa park ediyorum ve bu sabah kapıyı kilitlemeyi başardığımı fark edince bir kez daha rahatlıyorum. Boş evime adım atıyorum ve oturma odasına girdiğimde her bir ışık düğmesini açma ritüelime başlıyorum.

Davetsiz misafir evine girdiğinde Dawn'ın ne yaptığını merak ediyorum. İşten eve ilk geldiğinde kapıdan girerken onu korkutmuşlar mıydı? Ya da kanepesinde oturmuş, kucağında bir tabak, televizyon izlerken sakin bir akşam yemeğinin tadını çıkarırken arkasından biri gelip...

Tanrım, belki de Seth'in gelmesine izin vermeliydim.

Kanepeme uzandım ve televizyonu açtım. Büyük bir hata yaptığım ortaya çıktı, çünkü bütün kanallar Dawn'dan bahsediyordu. Ekranda sürekli Dawn'ın kimlik fotoğrafını gösteriyorlar, gülümsemeye dair en ufak bir ipucunun bile olmadığı ve kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin yüzünün yarısını kapladığı fotoğraf. Pek çok insanın kimlik fotoğrafı berbattır ama Dawn'ınki özellikle berbat.

Benimki aslında oldukça iyi. Çok güzel bir saç günü geçiriyordum.

"Dawn Schiff açıklanmayan bir yerde kısmen gömülü olarak bulundu," diyor ekrandaki muhabir kameraya. "Ölüm nedeninin kafa travması olduğu bildirildi. Polis, dişlerinin çoğunun kırıldığı noktaya kadar künt bir cisimle acımasızca dövüldüğünü söylüyor. Gözlükleri yanında yerde paramparça halde bulundu."

Dawn'ın kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin toprakta yattığını, kendi kanıyla lekelendiğini hayal ediyorum; camları çatlamış, çerçevesi parçalanmış. Midem bulanıyor.

Aman Tanrım. Bunu kapatmam lazım. Başka bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var. Dawn'la ya da onun vahşi cinayetiyle ilgisi olmayan bir şey.

Belki çamaşırlarımı yıkarım.

Evimle ilgili en güzel şeylerden biri kendi çamaşır makinem ve kurutucumun olması. Bundan önce bir apartman dairesinde yaşıyordum ve her hafta çamaşırlarımı bir sepete doldurup arabamın bagajına attıktan sonra yerel çamaşırhaneye gitmek zorundaydım. Sonra da çamaşırlarım makinede bir saat boyunca dönüp dururken orada *beklemek* zorunda kalıyordum. Yanlış zamanda giderseniz, rekabet acımasız olabilirdi. Tüm bu süreç insanlık dışıydı.

Artık tek yapmam gereken çamaşır sepetimi alıp koridorun sonundaki çamaşır makinesi ve kurutucuya götürmek. Asla sıra olmuyor ve kıyafetlerim temizlenirken evimin rahatlığında kalabiliyorum. Elbette yine de bazı eşyalarımı kuru temizlemeye göndermek zorunda kalıyorum, ancak kıyafetlerimin çoğu yumuşak döngüde oldukça iyi çıkıyor.

Yaklaşık iki haftadır çamaşır yıkamadığım için sepet oldukça fazla kıyafetle dolu. Yine de, koridordan çamaşır makinesine doğru taşırken ne kadar ağır hissettiğime şaşırıyorum. Genelde bu kadar ağır mıdır? İçinde sadece giysiler ama sanki taşla doluymuş gibi hissettiriyor.

Çamaşır makinesini açıyorum ve bir fincan deterjan ekliyorum. Sonra sepetimi eleyip renkli çamaşırları çıkarıyorum. Beyazlarımı ve renklilerimi her zaman ayırırım. Beyaz bluzlarımın pembeleşmesini istemem.

Çamaşır sepetinin derinliklerine uzandığımda, parmaklarım sepetin dibinde yabancı bir şeye çarpıyor. Kesinlikle giysi olmayan bir şey. Pürüzsüz ve soğuk bir his.

Bu da ne *böyle*?

Daha iyi görebilmek için giysilerimi itiyorum. Çamaşır sepetimin dibinde yeşil ve parlak bir şey var. Parlak yüzeyine yansıyan tepe ışıklarının bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Bir çeşit seramik kap ya da küre, yaklaşık bir basketbol topu büyüklüğünde.

Daha yakından bakabilmek için iki elimle uzanıp çekiyorum. Parmaklarım nesnenin etrafına yaklaştığında, sırlı bir çömlek parçası gibi hissediyorum. Çok da ağır. Çamaşır sepetini taşımanın bu kadar zor olmasına şaşmamalı.

Sepetten çıkarma çabasıyla homurdanıyorum. Koridorun loş ışığında, tamamen çıkarana kadar elimde ne olduğunu anlamak zor. Ama ne olduğunu gördüğümde neredeyse kusacaktım.

Seramik bir kaplumbağa.

Ve kanla kaplı.

Otuz İkinci Bölüm

OH TANRIM OH OH TANRIM OH TANRIM..

Neden çamaşır sepetimde kanlı bir kaplumbağa var?

Polis, kadının keskin olmayan bir cisimle vahşice dövüldüğünü söyledi.

Dawn'ın evindeki kitaplığı düşünüyorum. Kitaplık kaplumbağa figürleriyle doluydu. Ve sonra, tabii ki, raflardan birinde bir boşluk vardı. Bir şey eksikti. Dedektif bana kayıp nesneyi bile sordu.

Kabaca bu seramik kaplumbağanın boyutunda ve şeklinde bir

şey. Aman Tanrım.

Kaplumbağanın kabuğunda koyu kırmızı bir madde var. İlk tahminim bunun kan olduğuydu ve aksini düşünmek için bir neden göremiyorum. Eğer bu Dawn'ın evinden geldiyse ve her yerde kan varsa, kitaplığındaki kayıp kaplumbağanın üzerinde de kan olması mantıklı.

Bu kısım mantıklı. Mantıklı olmayan şey, *bu şeyin neden çamaşır sepetimde olduğu*?

Bu kötü oldu. Dedektif Santoro zaten Dawn'a korkunç bir şey yaptığımı düşünüyor - bu kaplumbağayı evimde neden tuttuğumu nasıl açıklayacağım? Mantıklı bir şey bulamıyorum. Biri onu buraya koymuş. Ama bunu kim yapmış olabilir?

Polis, kadının keskin olmayan bir cisimle vahşice dövüldüğünü söyledi.

Tabii ki, cevap çok açık. Dawn'ı kim öldürdüyse bu seramik kaplumbağayı kafasında parçaladı ve sonra onu evime getirip buraya yerleştirdi. Beni suçlamak için.

Bana çok mantıklı geliyor. Ama Santoro'nun ikna olacağından pek emin değilim.

Yardıma ihtiyacım var. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Şu anda aramak istediğim tek kişinin Seth olması beni şaşırtıyor. Caleb benim erkek arkadaşım, ama benim için yalan söylemek zorunda kalmaktan zaten korkuyordu. Seth'ten bir mazeret uydurmasını istesem, bunu yapmaktan çekinmeyeceğini hissediyorum. Ona daha önce kaybolmasını söyledim, ama gerçek şu ki, ona güveniyorum. Beni önemsiyor. Bugün benim taş kalpli bir zorba olduğumu düşünmeyen tek kişi oydu. Ve tamamen uygun olmasa da beni seviyor. Bunu söylediğinde ona inanıyorum.

Ona kaplumbağadan bahsedersem ve oraya nasıl geldiğini bilmediğimi açıklarsam bana inanacaktır. Bana yardım edecektir.

Tam telefonumu almak için oturma odasına dönecekken kapı çalıyor. Seramik kaplumbağa parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor. Çarpmanın etkisiyle çatlıyor ve kanlı seramik kaplumbağa üçgeni parçalanıyor.

Saçmalık.

Beş saniye kadar koridorda öylece durdum, ne yapacağımı bilemiyordum. Kapıdaki her kimse onunla uğraşmak istemiyorum. Umarım o her kimse gider.

Ve sonra kapı zili tekrar çaldı.

Kaplumbağanın parçalarını çamaşır sepetine geri koyuyorum. En dibe kadar itiyorum ve üzerini giysilerle örtüyorum. Ellerim terli ama en azından üzerlerinde kan yok.

Yemin ederim, eğer bu kişi Tupperware, sözlük ya da Tanrı'nın kelamını satan biriyse, kendimi kaybedeceğim.

Ancak ön kapıya yaklaştığımda penceremin dışında yanıp sönen tek kırmızı ve mavi ışık görünür hale geliyor. Bu plakasız bir polis arabası.

Olamaz.

Otuz Üçüncü Bölüm

IKI AY ÖNCE

Kime? Caleb McCullough
Gönderen: Natalie Farrell
Konu: Yardıma ihtiyacım var lütfen!!!!

Duyduğuma göre yeni bilgisayar uzmanı senmişsin. Makinemde virüs gibi garip bir hata var ve çıldırmak üzereyim!!! Acaba düzeltmeme yardım edebilir misiniz? Çok minnettar olurum!

Kime? Natalie Farrell
Gönderen: Caleb McCullough
Konu: Re: Yardıma ihtiyacım var lütfeneeeeeease!!!!

Elbette. Seth'in ihtiyaç duyduğunu söylediği satış portalının maketini bir an önce bitirmem gerekiyor, ama biter bitmez orada olacağım.

Kime? Caleb McCullough

Gönderen: Natalie Farrell
Konu: Re: Yardıma ihtiyacım var lütfeneeeeeease!!!!

Seth her zaman her şeye bir an önce ihtiyacı olduğunu söyler. Lütfen gelip bana yardım edin! Bilgisayarım korkunç pencereler açıp duruyor. Yakında bana porno göstermeye başlayacak! Lütfen kurtar beni! Söz veriyorum buna değecek bir şey yapacağım!

Kime? Natalie Farrell
Gönderen: Caleb McCullough
Konu: Re: Yardıma ihtiyacım var lütfeneeeeeease!!!!

Hemen geliyorum.

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bu sabah Natalie'yi dinlenme odasında buldum. Kim balayına gittiği için yeni çocuk Caleb'le birlikteydi ve önünde bir yığın destekleyici çarşaf vardı. Natalie son birkaç aydır hayır işleri için 5K koşusu düzenliyordu. Görünüşe göre bunu her yıl yapıyor.

Bir süre dinlenme odasının kapısında bekledim. Caleb birkaç ay önce, Seth'in daha büyük bir satış kaynağı olmasını umduğu şirketin web sitesine yardımcı olması için işe alınmıştı. Caleb yarı zamanlı çalışıyor, bu yüzden haftada sadece birkaç gün burada, ancak bu süre zarfında Natalie ile çok fazla takıldığını fark ettim. Tünediğim yerden

Kapı aralığından ona nasıl baktığını görebiliyordum. Seth de ona aynı şekilde bakıyordu.

Sonra Natalie uzandı ve onun eline dokundu. Acaba ondan hoşlanıyor muydu? Caleb çekici biriydi -uzun boylu, zayıf ve güzel dişleri vardı- ama yakışıklı olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Ama Natalie'ye gülümsediğinde yüzü baş döndürücü bir hal aldı.

Kafalarını kaldırdıklarında Caleb'ın kim olduğumu bilmediğini söyleyebilirim. Natalie sonunda ona ipucu verdi ve benim Dawn olduğumu söyledi, "masasında beş milyar kaplumbağa olan kişi". Bunu söylediğinde Caleb kim olduğumu anlamış gibi göründü ve hoş ama ilgisiz bir şekilde selam verdi.

Caleb ayrılmadan önce Natalie yarışta koşacağından emin olmak için onu sıkıştırdı. Caleb gülümsedi ve tabii ki katılacağını söyledi. Ondan hoşlandığı belliydi ama bu şaşırtıcı değildi çünkü herkes Natalie'den hoşlanıyordu. Onun için her şey çok kolaydır; tek yapması gereken çekici bir adama gülümsemektir. Caleb ona vuruldu.

Caleb odadan çıkar çıkmaz Natalie'nin yüzündeki gülümseme tamamen kayboldu. Bu benimle mutlu olmadığı anlamına geliyordu. O kadarını biliyordum.

Ama ben bunu bir meydan okuma olarak kabul ettim. İnsanlarla arkadaş olmak hakkında okuduğum tüm web sitelerini düşündüm ve "Merhaba Natalie" dedim çünkü web sitelerinden biri, biriyle konuşurken onun adını kullanmanın sizi daha çok sevmesini sağladığını söylüyordu. Sonra da 5K'ya katılmamı isteyip istemediğini sordum.

Sorun olmadığını, zaten yeterince insan olduğunu söyledi. Bunu anlamamıştım. Natalie neden benim istemesin ki? Koşan her kişi onun hayır kurumu için daha fazla para demekti. Çok iyi bir koşucu olduğumdan değil ama bir ayımı antrenman yaparak geçirebilirdim. 5K çok uzak değil.

Web sitesinde birine içten bir iltifat etmenin sizi daha çok sevmesini sağladığı yazıyordu. O anda Natalie'ye yapabileceğim o kadar çok iltifat vardı ki -seçim yapmakta zorlanıyordum- bu yüzden "Kolyeni beğendim Natalie" dedim.

Parmakları boynuna gitti. Çok güzel bir kolyeydi. Gösterişsiz ve narin boynunun etrafı elmaslarla süslenmişti.

boğazının kıvrımı. Ama bunu bir iltifat olarak kabul etmek yerine bana çıkıştı, "Ne diyorsun sen? Böyle bir kolyeye paramın yetmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Neden bu kadar üzüldüğünü anlamadım, bu yüzden ona hiçbir şey ima etmediğimi ve sadece kolyesine iltifat ettiğimi söyledim. Ve bunu söylerken olabildiğince ilk adını kullanmaya çalıştım. Sonra ona kesinlikle kendisiyle evlenecek birini bulacağını söyledim, çünkü ona bu konudaki gerçeği söylediğimde hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu.

Natalie, "Tanrım, teşekkürler." dedi. Dürüst olmak gerekirse, bu içten bir teşekkür gibi gelmedi.

Web sitesi, fiziksel bir bağlantı kurmanın yardımcı olabileceğinden bahsediyordu. Bu, yapmak zorunda kalmayacağımı umduğum bir şeydi. İnsanlara fiziksel olarak dokunmak benim için çok zor. Seninle bu aptalca şeylerin hiçbirini yapmak zorunda kalmadım. Sadece birbirimize bağlandık ve arkadaş olduk. Birbirimize sarılmamızı ya da dokunmamızı hiç umursamadın.

Ama Natalie'yi kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Bu yüzden uzandım ve elimi omzuna koydum.

Yine de düşündüğüm gibi tepki vermedi. Sanki ona kızgın bir demirle dokunmuşum gibi kolunu geri çekti. Sonra birden parmağını yüzüme doğru uzattı ve tısladı: "*Sakın* bana dokunma. Sakın bana parmağını bile sürme. Duydun mu beni?"

Natalie'nin yüzü şimdi kıpkırmızıydı. Kesinlikle gülümsemiyordu. İfadeleri okumakta kötüyümdür ama bu seferki kolaydı.

Bir özür diledim ama o bir şey söylemedi. Yanımdan geçip dinlenme odasından çıkarken omzuyla beni itti. O gittikten sonra bir dakika boyunca öylece durdum, bacaklarım beni odadan çıkaramayacak kadar titriyordu.

Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Düşünüp ama bir türlü . Ona karşı çok naziktim. Onun adını kullandım. Ona birkaç iltifat ettim. Hiçbiri işe yaramadı.

Ne yapacağımı bilmiyorum Mia. Lütfen bana yardım et.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Otuz Dördüncü Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

HAYIR HAYIR HAYIR... Polis kapımın önünde olamaz...

Ön kapıdan beş adım ötede donup kaldım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Çamaşır sepetimde bir cinayet silahı varken bir polis memuruna kapıyı açamam. Ya etrafa bakmak isterlerse? Boku yerim.

Ama sormadan içeri giremezler. Her zaman hayır diyebilirim. Tabii arama izinleri yoksa.

Hayır. Ellerinde arama emri olması mümkün değil. Ben yanlış bir şey bile yapmadım!

Kapıda panik içinde beklerken kapı üçüncü kez çalıyor. Bu noktada cevap vermek zorundayım. Ön kapıdaki her kimse muhtemelen ayak seslerimi duymuştur. Cevap vermeyerek işleri daha da kötüleştiriyorum.

Ellerim çok kötü titriyor, kilitleri çevirmek için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Ön kapıyı açtım ve işte oradaydı. Dedektif Santoro. Yeni en iyi arkadaşım.

Acaba bir avukat tutmanın zamanı geldi mi? Suçlu bir hareket gibi görünüyor ve bunu karşılayamam, ancak doğru zamanda avukat tutmayan ve sonra pişman olan aptal insanlardan biri olmak istemiyorum.

"Bayan Farrell." Yüzünde nefret etmeye başladığım o acımasız gülümseme var. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Biraz meşgulüm," diyorum sıkılarak. "Zaten iki kere mı? Bildiğim her şeyi size anlattım."

"Sadece birkaç sorum daha var, Bayan Farrell. Uzun sürmez."

Ellerimin ne kadar titrediğini görmemesi için göğsüme sarılıyorum. "Yapmamayı tercih ederim. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

" istasyonda konuşabiliriz." Tanrım, hayır. Bu çok daha kötü. "Peki. Buyur." "İçeri gelebilir miyim?"

Çamaşır sepetimde cinayet silahı olduğu neredeyse kesin olan bir şey varken bir polis memurunu evime davet edecek miyim? Sanmıyorum. "Davet etmemeni tercih ederim."

"Sadece..." Omzunun üzerinden bakıyor. "Dışarısı soğuk. Evinizdeki tüm ısıyı dışarı atıyorum. Ayrıca üşümüş görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Titriyorsun."

Haksız değil. Ama titreme sebebimin soğukla bir ilgisi yok. Ve bunu bilebileceğinden endişeleniyorum. "Sorularınız nedir, Dedektif?"

Ama hemen sormuyor. Onun yerine, yanımdan geçip evime bakıyor. İçeriyi görmek için boynunu büküyor. "Burada sadece sen mi yaşıyorsun?"

"Sadece ben."

"Vay canına," diyor. "Burası büyük bir yer. Pahalı olmalı."

"O kadar da kötü değil."

"Oh, öyle mi? Dorchester'da bir yer bulmaya çalışıyordum ama her şey çok pahalıydı. Sonunda Weymouth'da bir evin ikinci katını kiraladım."

Santoro'nun sol eline bir göz attım. Yüzük yok. Muhtemelen işiyle evli. "Belki de yeterince dikkatli bakmadın."

"Peki Vixed'de ne kadar para kazanıyorsun?"

"Pardon?"

"Patronun bana ne kadar kazandığını söylemedi. Sadece merak ediyorum." Kendime daha sıkı sarılıyorum, artık soğuğu gerçekten hissediyorum. Keşke bunu içeride yapabilseydik diyorum ama cesaret edemiyorum. "Dedektif, bunun patronunla ne ilgisi var? Dawn ile?"

"Sadece düşünüyordum da..." Çenesindeki saat beş yönündeki gölgeyi kaşıyor. "Dawn şirketinizin muhasebecisiydi. Yani maaş bordrosuyla ilgili herhangi bir maskaralık dönüyorsa, belki de bunu öğrenmiştir. Bu da ondan kurtulmak istemeniz için size oldukça iyi bir neden verir."

Boğazım aniden kurudu. "*Ne?*"

"Sadece bir düşünce..." Masumca göz kırpıyor. "Dawn sana hiç böyle bir endişeyle geldi mi?"

"*Hayır*."

"Huh." Kaşlarını kaldırıyor. "Yani Pazartesi gecesi Dawn'la Vixed hesabında eksik bulduğu para hakkında görüşmediğini mi söylüyordun?"

"Aman Tanrım, *hayır*!" Bacaklarımın altıma çökmesini engellemek için kapı çerçevesine tutunmak zorunda kaldım. "Neden böyle düşündün ki?"

"Pazartesi öğleden sonra size bir e-posta gönderdi, değil mi? Seninle buluşmak istediğini?"

Bunu inkar edemem. Ona Dawn'ın e-postasından zaten bahsetmiştim, ayrıca bilgisayarına girebilmişlerse bunun bir kaydı olduğundan eminim. "Evet..."

"Peki tanıştığınızda ne konuştunuz?"

"Hiçbir şey!" Ellerim o kadar kötü titriyor ki, onları göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum. Bacaklarımın artık beni ayakta tutabildiğine bile şaşırıyorum. "Onunla hiç görüşmedim."

Kalın kaşlarından biri yukarı kalkıyor. "Hayır mı?"

"Hayır! Ben yapmadım!" Soğukkanlılığımı korumak için mücadele etmek zorundayım. "Şirketimden para çalmadım, Dedektif. Ve Pazartesi gecesi Dawn'la bu konuda hiç konuşmadım! Bütün gece erkek arkadaşımla birlikteydim."

"Evet, öyle diyorsun..."

"*Gerçek* bu. Caleb'la konuştun. Sana birlikte olduğumuzu söyledi." "Evet, bana söylediği buydu..."

"Gerçekten ikimizin birlikte onu öldürmeyi planladığımızı mı düşünüyorsun?" "Hayır. Gerçekten öyle düşünmüyorum."

Sol göz kapağım seğiriyor. "O zaman neden beni rahatsız ediyorsun?"

Dedektif Santoro sorumu düşünüyor gibi görünüyor. Dudaklarını büzüyor, düşünüyor. "Mesele şu, Bayan Farrell," diyor sonunda. "Benim işimde insanlar bana pek çok şey söyler. Ve bu şeylerin çoğu doğru değil. Bu yüzden birinin bana ne zaman yalan söylediğini anlamakta oldukça iyiyim."

Orada öylece durup ona bakıyorum.

"Eğer erkek arkadaşına bana yalan söylettiysen," diyor, "eninde sonunda anlayacağım. Ben bu işte iyiyim. Benim işim bu." Duraksıyor. "O yüzden bana doğruyu söylersen senin için daha kolay olur."

Gerçeği mi? Ona gerçeği söyleyemem. Dawn'ın öldürüldüğü gecenin çoğunda başka yerde olduğuma dair bir tanığım olmadığını söyleyemem. Erkek arkadaşıma benim için yalan söylemesi için baskı yaptığımı söyleyemem. Ve ona çamaşır sepetimdeki kanlı kaplumbağadan da bahsedemem. Buradan kelepçeli olarak çıkmamamın tek yolu aptal ağzımı kapalı tutmam.

"Size doğruyu söyledim," diyorum. "Şirketimden çalmadım. Ve Pazartesi gecesi Dawn'ı görmedim."

Ön verandamda on saniye kadar daha duruyor ama sanki on saat gibi geliyor. Tüm bu süre boyunca siyah gözleri beni delip geçti. Daha küçük bir insan çatlayabilirdi. Ama ben ağzımı kapalı tuttum.

"Nasıl isterseniz öyle olsun, Bayan Farrell," diyor.

Arabasına doğru yürümesini, içine binmesini ve uzaklaşmasını izliyorum. Kuyruk lambaları uzakta kaybolurken, bir nefes bırakıyorum. Kurtulmuştum. Şimdilik. Bana karşı hiçbir şeyi yok.

Çamaşır sepetimdeki kaplumbağadan kurtulduğum sürece.

Bölüm Otuz Beş

BIR YERE GIDEMEM. Santoro'nun evimi gözetliyor olma var ve beni şüpheli bir şey yaparken görmesi riskini almak istemiyorum. Ve yapmak üzere olduğum şey çok şüpheli olacak. Ama işi şansa bırakamam.

Ben de kendimi yemek yemeye zorladım. Ocakta biraz spagetti kaynatıyorum ama o kadar dalgınım ki her şeyi unutmuşum. Su tamamen kaynadığı için spagetti yarı yanmış ve tencereye yapışmış. Yine de önemli değil. Hiç iştahım yok.

Yaklaşık dört saat sonra arabama geri döndüm.

Güney sahilinde yaşamanın güzel bir yanı da burada sahip olduğumuz plajların sayısı. Quincy hattına sadece on dakika uzaklıktayım ve aralarından seçim yapabileceğim tonlarca plaj var. Yaz aylarında, uzanma koltuğumu ve havlumu kaptığım gibi her hafta sonu sahile gitmeye çalışıyorum.

Wollaston Plajı'na gitmek için GPS'ime ihtiyacım yok. Orası benim en sevdiğim plaj ve sadece geçtiğimiz yaz bile onlarca kez gittim. Kum tanelerinin ayaklarımın altında hissettirdiği hissi seviyorum, okyanus suyunun ayak bileklerimi yalamasını seviyorum ve plaj havlumun üzerinde uzanırken güneşin üzerime vurmasını seviyorum. Sahilde sıralanmış, hepsi de lezzetli ama inanılmaz derecede sağlıksız kızarmış deniz ürünleri satan ve kokusunu bir blok öteden alabileceğiniz küçük dükkanları seviyorum. Kızarmış istiridye en iyisidir.

Ne yazık ki, Kasım ayında plaj o kadar da eğlenceli değil. Ama iyi haber şu ki, boş olacak.

Yol boyunca o cinayet silahını çamaşır sepetime kimin koyduğunu bulmaya çalıştım. Beynimi zorluyorum. Çünkü belli ki onu oraya kim koyduysa, polisin onu bulup kaybolma olayını benim üzerime yıkmasını umuyordu.

Bir de Dawn'ın evinde bulunan parmak izleri vardı. Mutfağında sandığımdan daha fazla eşyaya dokunmuş olabileceğime kendimi ikna etmiştim ama artık o kadar emin değilim. Eğer Şafak'ı kontrol etmeye giden ve kayıp olduğunu bildiren ben olmasaydım, o parmak izleri çok daha şüpheli görünürdü. Birileri iş arkadaşımın başına gelenlerden beni sorumlu tutmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Asıl soru, böyle bir şeyi kim yapar?

Hiç düşmanım yok. Herkes beni sever. Tamam, birkaç hoşnutsuz müşteri var. Ama kimse birkaç kutu vitamin yüzünden birini öldürüp suçu benim üzerime atacak kadar öfkeli değil. Bu oldukça şeytani.

Sanırım Melinda Hoffman benden pek hoşlanmıyor. Evliliğini yıktığım için beni suçluyor bile olabilir. Ama Dawn'ın kaybolmasından *sonra* olan o tek seferlik olay dışında, aylardır Seth'in yanına bile yaklaşmamıştım. Beni cinayetle suçlayacak kadar benden nefret etmesi pek olası görünmüyor. Bu çok uzak bir ihtimal.

Nasıl yaptıklarına gelince, o kısmı kolay. Dawn'ın evinden döndüğümde kapım kilitli değildi. Böyle şeylere karşı dikkatsizimdir. Herhangi birinin içeri girip seramik kaplumbağayı çamaşır sepetime gömmesi çok kolay olurdu.

Bu noktada, bir avukat tutmam gerekip gerekmediğini ciddi ciddi düşünmeye başladım, ancak böyle bir şeyi nasıl karşılayacağımı hayal bile edemiyorum. Seth'in karısı beni tehdit ettiğinde ve ona karşı yasal işlem başlatmayı düşündüğümde, tüm yerel avukatların saatlik ücreti, erkek arkadaşınızın karısı tarafından tehdit edilmenin *o kadar* da kötü olmadığını anlamamı sağladı. Ben masumum, neden bir avukata ihtiyacım olsun ki? Avukatlar suçlu insanlar içindir.

Yaz aylarında sahilde uygun bir park yeri bulmak imkânsızdır; sahili kaplayan park yerlerinin her biri, serinlemek ve kumda bir gün geçirmek isteyen aileler tarafından işgal edilmiştir. Ancak Kasım ayının soğuk bir gecesinde park yeri bomboş. Burası o kadar sessiz ki, beni takip eden bir araba olsa bunu anlayacağımdan eminim. Ama görünürdeki tek araç benimki.

Gün boyunca hava soğuktu ve şimdi güneş battığı için hava *gerçekten* soğuk. Kırk derecenin altında olduğu kesin. Ve bütün gün havadaki sis yüzünden, kumda spor ayakkabılarımı çıkardığımda, taneler çıplak ayaklarımın altında ıslak ve rahatsız hissediyorum. Ama ayakkabılarıma kum kaçmasını istemiyorum, bu yüzden onları taşımaktan başka çarem yok.

Seth yakalanmaktan çok korktuğu için benimle toplum içinde herhangi bir yere gitmeye her zaman isteksizdi, bu yüzden bir plaj gezisi bizim için kartlarda yoktu. Sonra Caleb ve ben Eylül ayının ortasında çıkmaya başladık ve o zamana kadar plaj havası yoktu - New England'da yazlar kısadır. Gelecek yıl onu plaja götürmeyi hayal ettim. Beni minicik bir bikiniyle görmesini istiyordum. Dalgalarda şakacı bir şekilde birbirimize su sıçratmamızı istedim.

Omuz çantamdakilerden , önümüzdeki yaz turuncu bir tulum giyiyor olacağım.

Evden çıkmadan önce arka verandamda durdum ve seramik kaplumbağayı parçalara ayırdım. Basketbol topu şeklindeki bir nesneden kurtulmanın zor olacağını düşündüm ve bu şekilde parçalar kıyıya vurursa kimse ne bilmeyecekti. Böylece ön tarafında "Balinaları Kurtarın" yazan omuz çantamın içine doldurduğum bir düzine kadar çömlek parçam oldu.

Kumsaldan suyun kenarına doğru yürüyorum. Gelgit henüz başlamadı, bu yüzden oldukça uzağa gitmem gerekiyor. Kum ayak parmaklarımın altında ezilene kadar yürümeye devam ediyorum ve sonra su ayaklarımı öpüyor. Su buz gibi ama sanırım teknik olarak donmuyor, çünkü öyle olsaydı su buza dönüşürdü.

Ben küçük bir çocukken babam beni göle götürürdü ve bana kayaların nasıl sıyrılacağını gösterirdi. Onları doğru açıyla fırlatmanız gerekirdi ve suyun üzerinde sekerlerdi. Çantamdan bir parça çömlek çıkarıyorum ve onu çocukken o kayaları gibi fırlatıyorum. Zıplamıyor ama oldukça uzağa gidiyor.

Beş dakika sonra omuz çantam boştu. Emin olmak için ters çeviriyorum ve parçaları suyun üzerinde silkeliyorum. Bu noktada, biri beni burada görmüş olsa bile, kanıtlar denizin dışında. Kimse o çömlek parçalarını teşhis edemez. Kurumuş kanı da su alıp götürecek.

Ben güvendeyim.

Sağ elimle omuz çantamı, sol elimle de spor ayakkabılarımı tutarak arabama doğru yürüyorum. Çantamı arabamda bırakmıştım ve tam arabanın kapısını

kapı açık, telefonum çalmaya başlıyor. Kim olabilir ki? Caleb bana iyi geceler dilemek için mi arıyor? "Birkaç sorum daha var" diyen dedektif mi?

Çantamdan telefonumu çıkardım. Engellenmiş bir numara. Harika. Yine mi?

"Ne?" Telefona bağırıyorum. "Ne ?" Cevap yok.

"Kim olduğunuzu biliyorum," diye tükürüyorum telefona, kesinlikle bilmediğim halde. Ama yeterince emin bir şekilde söylersem, merak edebilirler. "Benimle uğraştığını biliyorum. Ve *hemen şimdi* dursan iyi olur."

Bir çeşit tepki bekliyorum. Bir protesto. Hatta kahkaha. Ama hiçbir şey yok. Sadece sessizlik.

"Polisi arayacağım. Onlara senin hakkında her şeyi anlatacağım. Dawn'a yaptıkların hakkında her şeyi."

Sessizlik.

"Cevap ver bana, lanet !" Boynumdaki damarlar şişti. "Bir şey söyle, seni bok parçası!"

Telefonumu sahile fırlatmak istiyorum ama muhtemelen bunun bana bir olmaz. Bunun yerine, aramayı sonlandırmak için başparmağımı kırmızı düğmeye sokuyorum. Bu hiç tatmin edici değil.

Sürücü koltuğuna tırmanıyorum, vücudum hayal kırıklığıyla uğulduyor. Biri benimle oynuyor. Ve aklıma, belki de evime yerleştirilen tek şeyin seramik kaplumbağa olmadığı düşüncesi geliyor. Belki de henüz bulamadığım başka bir şey vardır. Evimde saklanmış her şey olabilir.

Ve ben asla bilemezdim.

Otuz Altıncı Bölüm

BIR AY ÖNCE

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Kimberly Healey
Konu: Ketçap

Tamam, iki gün önce buzdolabında sakladığım ketçap şişesinin yarısı doluydu ve bugün gitmişti! Şişenin üzerinde açıkça benim adım yazıyordu. Ketçap kullanmak istiyorsanız, KENDİ KETÇAPINIZI GETİRMENİZİ öneririm. Ben kimsenin yemeğini çalmam, lütfen siz de bana aynı saygıyı gösterin ve benimkini çalmayın!!!!!

Kim

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Re: Ketçap

Ketçabınız kaybolduğu için son derece üzgünüm. Bugün benim için yeşil yemek günüydü ve dün beyaz yemek günüydü, bu yüzden açık bir şekilde kayıp çeşniden sorumlu olamam çünkü bu durum

yemek. Bununla birlikte, buzdolabı temizliği ve bakımı için bir program oluşturursak, buzdolabının içindekilerin korunmasını ve zamanında imha edilmesini sağlayabileceğimizi belirtmek isterim.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Bugün Vixed'de çalışmaya başladığımdan beri geçirdiğim en kötü gündü.

Bu konuda biriyle konuşmam gerekiyor, yoksa beynimin patlamasından korkuyorum. Ve bu günü hatırlamam gerekiyor, böylece Natalie'ye dostça davranmaya kalkışırsam, onun neler yapabileceğini hatırlamış olacağım. Ve o kadından uzak durmam gerektiğini bileceğim.

Masam ve odam özenle düzenlenmiş ve dekore edilmiştir. Ben temiz bir insanım, bu yüzden her şeyi çok düzenli bir şekilde muhafaza ediyorum. Çalışma alanımda düzenlenmiş herhangi bir fotoğrafım yok, ancak ana dekoratif unsurlarım, güzelce çiçek açan ve alerjilerimi neredeyse hiç rahatsız etmeyen aldığım bitki (iris), sonra onu çevreleyen cam kaplumbağalar, bir seramik kaplumbağa ve sonra büyük anime gözleri olan doldurulmuş bir kaplumbağa. Toplamda çeşitli boyutlarda on kaplumbağa var. Tüm bu kaplumbağaları çalışma alanımda tutmak beni rahatlatıyor. Yoluma çıkmıyorlar. Ve Seth onları gördüğünde her zaman "Tanrım" dese de, bu o kadar da önemli değil.

Bu yüzden bana bunu neden yaptığını anlayamıyorum.

Bu sabah işe geldiğimde ilk fark ettiğim şey bitkimin devrilmiş olduğuydu. Çalışma masamın her tarafına toprak saçılmıştı. Ama sorun değildi. Her ne kadar pisliği temizlemek zorunda kalacağım için sinirlenmiş olsam da bitkileri o kadar da sevmiyorum.

Ama sonra kaplumbağaları fark ettim.

Cam olanların hepsi paramparça olmuştu. Kolları ve bacakları masamın üzerinde ve yerde parçalanmıştı. Seramik olan üç büyük parçaya ayrılmıştı. Hepsi yok olmuştu. Kurtarılamaz.

Muhtemelen kendimi temizlik görevlilerinin bir kazası olduğuna ikna edebilirdim. Belki de masamı temizliyorlardı ve aşırı hevesliydiler, ancak tahribatın boyutu bunun kasıtlı olduğunu ima ediyordu. Yine de buna inanmayı denemeye istekliydim.

Ama sonra doldurulmuş kaplumbağamı gördüm.

Sırt üstü yatıyordu, kabuğunun üzerine devrilmişti. Karnının ortasında bir yarık açılmıştı. Ve dışarı kırmızı bir sıvı sızıyordu.

Kan gibi.

Bunu gördüğümde çığlık attım.

Herkes koşarak geldi. Birkaç saniye içinde tüm ofis, korkunç suç mahallini gözlemlemek için odamın etrafında toplanmıştı. Kalbim göğsümde çarpıyor ve gözlerimden yaşlar akıyordu. Kendimi tutmamı sağlayan tek şey kulağımdaki sesindi. *Seni ağlarken görmelerine izin vererek onlara bu zevki tattırma.*

Yapma...

Kimse benim kadar dehşete düşmemişti. Birkaç kişi kıs kıs gülüyordu ve bir kişi şöyle seslendi: "Bakın! Kaplumbağanın üzerinde sahte kan var! Bu çok havalı!"

Sonra onlara bağırmaya başladım. Herkese bunların benim kaplumbağalarım olduğunu ve bunun hoş olmadığını haykırdım. Natalie'nin sakin olmamı söyleyen sesini duyana kadar çığlık atmayı bırakmadım.

"Sadece birkaç oyuncak kaplumbağa," dedi. "Zaten onlardan çok fazla vardı. Göze batıyorlardı."

İşe hiç bu kadar erken gelmezdi ama bugün nasıl olduysa benden önce gelmiş. Burada çalıştığım süre boyunca Natalie ile arkadaş olmaya çalıştım. Ama artık onun arkadaşı olmak istemiyorum. Gözlerini oymak istiyorum. Tırnaklarımın çok cılız olması dışında. Uzun kırmızı tırnaklarıyla gözlerimi çok daha kolay oyabilirdi.

Kalabalığın arasından Seth'in sesini duydum ve insanlar onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar. Geldiğine sevinmiştim. Natalie'nin bana yaptıklarını ona defalarca anlatmıştım ama beni hiç dinlememişti. Bunu kendi başıma halletmemi söyleyip duruyordu. Ama şimdi onun neler yapabileceğini kendi gözleriyle görecek ve harekete geçmek zorunda kalacaktı.

"Tanrım," dedi Seth masamı görünce. "Dawn, bunu temizlemelisin."

Buna inanamadım. Seth bunu kendi kaplumbağalarıma yaptığımı mı düşünüyordu? Ona masamın tahrip kesin bir dille söyledim, ama yine de her şey için o kadar üzgün görünmüyordu. Aptalca bir şakaymış gibi davrandı, önemli bir şey değildi. Sonunda onunla ofisinde özel olarak konuşmak istediğimi söyledim. Bundan pek memnun olmadı ama kabul etti.

Kalabalık bize yürüyecek yer açmak için tekrar dağıldı. Odamdan uzaklaştığım için mutluydum. Oraya bir daha nasıl geri dönebileceğimi bilmiyordum.

Koridorda Natalie'nin odasının önünden geçerken, çöp kutusunu girişin hemen yanına koyduğunu fark ettim. Aşağı baktım ve içinde boş bir ketçap şişesi gördüm - Kim'in dün kaybolduğundan şikayet ettiği şişenin aynısı. Kanıtı gözümün önünde, göreceğimden emin olduğu bir yere atmıştı.

O olduğunu bilmemi istedi.

Seth'in ofisine gittiğimde kendimi zar zor toparlıyordum. Ama beni ciddiye alması için soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Eğer hıçkıra hıçkıra ağlarsam beni başından savabilirdi. Asıl mesele çalışanlarından birinin beni hedef alması olmasına rağmen, onunla konuşmak istemem onu daha da sinirlendirmiş görünüyordu.

"Bunu Natalie yaptı," dedim ona, daha deri koltuğuna oturmadan önce.

Sadece başını salladı. Kanıtları ortaya koymama rağmen inanmadı. Natalie'nin toplantı zamanları konusunda yalan söylediğini, keklerimi nasıl çöpe attığını ve sonra da ketçap şişesini çöp kutusuna attığını. Seth etkilenmemişti.

"Belki de ketçaplı bir şeyler yiyordu," dedi.

Çok sinirlenmiştim. Bana bunu yapmasına izin veremezdim.
-Yine mi? Beni nasıl hedef aldığını tekrar anlattım. Benden nefret ettiğini. Ketçabı görmemi *istediğini*, böylece bunu yapanın o olduğunu anlayacağımı söyledim. Ama o, bunun o olamayacağını ve paranoyaklaştığımı söyleyip durdu. Muhtemelen hademelerdir diye ısrar edip durdu.

"Neden bana inanmıyorsun?" Bilmek istedim. "Onunla yattığın için mi? Bu yüzden mi hep onu tercih ediyorsun?"

Seth bunu söylememden hoşlanmadı. Ağzı açık kaldı ve yanaklarına parlak kırmızı bir renk geldi. Bütün bu olanlar hakkında çenemi kapalı tutmaya çalışıyordum ama bu çok sinir bozucuydu. Bir şeyler söylemek zorundaydım.

Seth, kesinlikle haklı olduğum gerçeğini örtbas etmeye çalışarak gevezelik etmeye başladı. Masasının üzerindeki sade yüzlü orta yaşlı kadınla çekilmiş fotoğrafını göstererek nasıl evli olduğunu ve bu yüzden elbette Natalie'yle yatmayacağını açıkladı. Sonra da bana Natalie'nin Caleb'le çıktığını hatırlattı. Sözlerini bitirdiğinde yüzü kıpkırmızıydı ve sanki sözlerini geri almamı bekliyormuş gibi bana baktı.

Ama geri almadım. Yani, bu doğru.

Sonra dedi ki, "Ben senin patronunum. Benimle bu şekilde konuşmamalısın. Bu gerçekten uygunsuz."

Ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin "Kovuldun" olacağından emindim. Bunu bekliyordum. Girdiğim her işten kovuldum. Bir keresinde ilk iş günümde kovulmuştum. Üniversitedeydim ve bir ayakkabı mağazasında işe girmiştim. Bir müşteriye yardım etmeye çalışıyordum ve tüm ayakkabı seçeneklerinden ve taleplerinden o kadar bunaldım ki kendimi depoya kilitleyip ağlamaya başladım.

Ama Seth beni kovmadı. Benden uzaklaşıp bilgisayar ekranına döndü ve masama dönüp ortalığı temizlememi söylerken bana bakmadı. Natalie'yle aramı düzeltmem gerektiğini ve artık bu konuda bir şey duymak istemediğini söyledi. "Yürütmem gereken bir işim var," dedi.

I olabilir var kaldı ve talep edildi Adalet, ama bu anlamsız olurdu. Seth hiçbir şey yapmayacaktı. Natalie'yle hâlâ yatıyor olsun ya da olmasın, belli ki ondan çok hoşlanıyor. Benden çok daha fazla. Ne de olsa kimse benden hoşlanmıyor.

Biliyorum, biliyorum, benden hoşlanıyorsun. Ama bu yeterli değil. Sen burada değilken olmaz. Eğer burada olsaydın, belki bununla başa çıkabilirdim.

Ama sen değilsin.

Ben de kalktım ve odama geri döndüm. Kalabalık dağılmış, geride kaplumbağa suç mahallini bırakmıştı. Orayı temizlemek zorunda olan bendim. Bitkiyi ve sevgili kaplumbağa heykelciklerimin tüm parçalarını imha etmek zorundaydım.

Ama temizlemeden önce bir fotoğrafını çektim. Bu kadının neler yapabileceğini görebilmeniz için aşağıya yapıştırıyorum.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

Ağzım açık kaldı. Birinin sana bunu yaptığına inanamıyorum. Bunu yanına bırakamazsın.

Tekrar ediyorum:

BUNU ONUN YANINA BIRAKAMAZSIN.

Otuz Yedinci Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

Ertesi sabah kendimi işe sürüklediğimde, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Plajdan eve döner dönmez, beni suçlayabilecek başka bir şey aramak için evimi neredeyse darmadağın ettim. Ne aradığımı bile bilmiyordum. Kanlı bir eldiven mi? İçinden parçalanmış bir bacak çıkan bir odun kesme makinesi mi? Her neyse, bulamadım. Evim temizdi.

Ama yine de uyuyamadım. Yatakta dönüp durdum, arada bir saate baktım. Sabahın üçünde pes edip bir süre televizyon izledim ve sonunda kanepede uyuyakaldım. Sonuçta, yirmi dakikalık parçalara bölünmüş birkaç saat uyuyabildim. Sürekli soğuk terler içinde uyandım, tüm vücudum titriyordu.

Söylemeye gerek yok, sabah ilk iş koşmaya gitmedim.

İyi tarafından bakarsak, Dedektif Santoro bu sabah beni kapıda karşılamadı. Belki de sonunda Dawn'ın cinayetiyle bir ilgim olmadığına karar vermiştir. Belki de mazeretime inanmaya karar vermiştir. Ama ben bundan şüpheliyim.

Odama giderken fotokopi makinesinin başında Greg Lowsky'nin yanından geçiyorum. Greg ayda bir ya da iki kez bilgisayarlarımıza güncellemeleri yüklemek ya da teknik sorunları gidermek için geliyor. Caleb'in bildiğinden daha fazlasını bile biliyor olabilir.

bilgisayar işlerine gelince. Hepimizin aksine o genellikle kot pantolon ve tişörtle gelir. Ve tişörtünde genellikle matematik ya da bilgisayarla ilgili bir espri olur - ki ben bunu neredeyse hiç anlamam. Bugünkü tişörtünde "Hayır, bilgisayarınızı tamir etmeyeceğim" yazıyor. Kelimenin tam anlamıyla bilgisayarlarımızı tamir etmek için burada olan bir kişinin giymesi için garip bir tişört gibi geldi bana.

Greg, Caleb kadar sevimli değil. Kısa boylu, gür sakallı ve bana *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki yaratıklardan birini ya da hiç izlemediğim başka bir inek filmini hatırlatıyor. Ve neredeyse Dawn kadar tuhaf. Bir keresinde beni yemeğe çıkarmak istediğini ima etmişti ve ben de nazik bir şekilde onu geri çevirmiştim. Ama hala ne zaman gelse benimle gönülsüzce flört ediyor, hiçbir yere gitmeyecek olsa bile.

"Selam Natalie," diyor. "N?"

Greg'in Dawn'la ilgili tüm bu dramı ne kadar bildiğini merak ediyorum. Santoro'nun herkesi sorguya çektiği gün burada değildi. Bildiğim kadarıyla dedektif de geri dönmedi. Vixed zorbalık etiketi bile söndü. İnternetteki insanlar ilgilerini çabuk kaybediyor.

"Çok değil," diyorum dikkatlice. "Eminim Dawn'a olanları duymuşsundur..."

"Ah evet." Greg ellerine bakar. "Bu korkunç bir şey. Umarım bunu ona kimin yaptığını bulurlar. Kendi evinizdeyken birinin gelip... şey, bilirsiniz işte..."

"Evet..."

"Umarım güvende olursun Natalie."

Hiçbir fikri yok. Ama birden aklıma parlak bir fikir geldi. "Aslında bana yardımcı olabileceğin şey var mı diye merak ediyordum..."

"Tabii ki!" Yüzü aydınlanıyor. "Senin için her şeyi yaparım Natalie."

Omzuma astığım çantama uzanıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. "Engellenmiş bir numaradan kimin aradığını nasıl bulacağınızı biliyor musunuz?"

"Elbette. TrackCall adında bir uygulama var, engellenmiş numaraları ortaya çıkarıyor."

"Oh." Bu mantıklı. Her şey için bir uygulama var. "Dün gece beni arayan birinin numarasını bulmak için şimdi bunu kullanabilir miyim?"

"Muhtemelen hayır. Sanırım arama yaptıklarında uygulamanın yüklü olması gerekiyor."

Lanet olsun. Son üç gecedir beni aramak için engellenmiş numarayı kimin kullandığını bulmayı umuyordum. O aramaların bir şekilde bu olayla bağlantılı olmadığına inanmak zor. Öyle olmasa bile, beni kimin taciz ettiğini bilmek istiyorum.

"Eminim biri sizi rahatsız ediyorsa, tekrar arayacaklardır." Kaşlarını çattı. "Eğer endişeleniyorsan, bugün işten sonra sana eve kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım. Herhangi bir planım yok."

"Hayır, değil."

"Benim için fark etmez."

Benim var. Caleb'la planlarım olmasaydı bile onu cesaretlendirmek istemezdim. "Etmesem iyi olur." Ona göz kırpıyorum. "Julia'yı kıskandırmak istemem."

Greg'in gözleri büyür. "Julia mı? Kıskandın mı?"

"Aman Tanrım, evet." Sesimi alçaltıyorum. "Bana senin çok tatlı olduğunu düşündüğünü söyledi."

Julia ön girişe yakın oturan sekreterlerimizden biri ve Greg'in o kadar uzağında ki komik bile değil. Bunu biliyor olmalı, ama göğsünü kabartışından bir şansı olabileceğini düşündüğü anlaşılıyor. Greg nazikçe, beni tekrar bir yere götürmek için ısrar etmeden uygulamayı kendisi yüklemeyi teklif ediyor ve hatta bana nasıl kullanılacağını gösteriyor. Engellenen arayanın telefon numarasını bulabileceğimden emin olduktan sonra Greg'i fotokopi makinesinin başında bırakıp odama doğru yoluma devam ediyorum. Dawn'ın odası bütün hafta olduğu gibi hâlâ boş.

Bu çok korkunç. Hayır, Dawn dünyada en sevdiğim insan değildi ama çok tatlıydı. Onda masum bir şeyler vardı, bir çocuk gibi. Onun bir sapığın elinde işkence görmesi ve sonra da dövülerek öldürülmesi düşüncesine katlanamıyorum.

Onun odasının önünden geçip kendi odama giriyorum. Bir şey dikkatimi çektiğinde çantamı masanın üzerine bırakmaya başlıyorum. Kalbimi küt küt attıran bir şey.

Küçük kaplumbağa heykelciği. Masama geri döndü.

Hayır. Olamaz. *Olamaz*. Onu dışarı attım. *İki kere*. Sadece atmakla kalmadım, dinlenme odasındaki çöpe kadar getirdim. Bir hademenin onu yanlışlıkla attığımı düşünüp masama geri getirmesine imkân yok. Geçen sefer biraz zordu, şimdi ise imkânsız.

Birisi bu kaplumbağayı bilerek masama koymuş.

"Natalie."

Bunu kim yapar ki? Kim bana bu şekilde işkence eder? Sokaktaki rastgele biri olamazdı. Bunu yapan biri olmalı.

bu ofiste çalışan ve masama erişimi olan biri. Ya da en azından ofisin anahtarını alabilecek biri.

"*Natalie*."

Adımı haykıran keskin bir sesin belli belirsiz farkındayım. Başımı çeviriyorum ve Seth birkaç adım ötemde, arkamda duruyor. Gözlerinde karanlık bir bakış var.

"Natalie," dedi açıkça. "Seninle konuşmam gerek."

"Şimdi olmak zorunda mı?" Kaplumbağaya bakıyorum, sonra tekrar ona. "Çünkü ben-"

"Evet. *Şimdi*."

Seth'in yüzündeki ifadeden dalga geçmediğini anlayabiliyorum. Şimdi ne olacak? Şu anda herhangi bir müşteri şikayetiyle uğraşamam. Çok daha kötü endişelerim var.

"Ofisimde," diye ekliyor.

"Peki," diyorum. "Hadi gidelim."

Otuz Sekizinci Bölüm

BIR HAFTA ÖNCE

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Çok rahatsız edici bir şey keşfettim ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda tavsiyelerinize ihtiyacım var:

Şirkette kayıp para var.

İyi bir miktar. O paraya sahip olan kişinin güzel bir tatile çıkmasına yetecek kadar. Ama biri araştırmadan Seth'in fark edeceği kadar değil.

Geçen yıl olduğu için bu tutarsızlığı şimdiye kadar fark etmemiştim. Benden önceki muhasebeci ya kendisi fark etmedi ya da bu konuda bir şey söylememeye karar verdi.

Benim için oldukça açık olan başka bir şey daha var.

Tüm hesap tutarsızlıkları Natalie'nin yaptığı satışlarla ilgili. Birkaç kutu ürün gibi küçük satışlar değil. Ancak birkaç bin doların gözden kaçabileceği büyük şirketlere yapılan büyük satışlar.

Geçen yılın kayıtlarında bunu fark ettikten sonra geri döndüm ve bir önceki yılı kontrol ettim. Bir kez daha para kayıptı. Yaklaşık olarak aynı miktarda.

Bugün öğleden sonranın büyük bir bölümünü bu konuda ne yapacağımı bulmaya çalışarak geçirdim. Elbette yapılacak en bariz şey doğrudan Seth'e gitmekti. İşimin bir parçası da bu tür şeyleri yakalamak ve birisinin şubesinden çaldığını bilmeye hakkı var. Ama aynı zamanda, bu çok ciddi bir suçlama. *Hapishane* ciddiyeti gibi. Natalie çaldığı para yüzünden tutuklanabilir.

Bana yaptığı onca şeye rağmen hapse girmesini istemiyorum. Aramızdaki şeylerin nasıl bu kadar çekişmeli hale geldiğini bilmiyorum ama başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Kaplumbağalarıma yaptıkları için onu affettim bile. Belki de kötü bir gün geçiriyordu.

Bütün öğleden sonrayı bunu düşünerek geçirdikten sonra bir sonuca vardım. Önce Natalie'ye gitmeliydim. Ona ne bulduğumu söyleyeceğim. Ona parayı iade etmesi gerektiğini, aksi takdirde onu ihbar etmekten başka çarem olmadığını açıklayacağım.

Natalie'nin beni sevmesi için çok uğraştım, bu işe yarayabilir. Eminim doğrudan Seth'e gitmek yerine ona haber vermemi takdir edecektir. Ne de olsa arkadaşlar böyle yapar.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime: Dawn
Schiff Gönderen:
Mia Hodge
Konu: Re: Selamlar

Neden bu kadına şans veriyorsun???? Doğruca patronuna gitmeli ve onun şirketten çaldığını ona bildirmelisin! Patronunla konuşacağına söz ver!!!! BUNU YANINA BIRAKMA!!!!!!

Otuz Dokuzuncu Bölüm

MEVCUT GÜN

NATALIE

Arkasından ofisine doğru yürürken SETH bana tek kelime etmiyor ya da sorunun ne olduğuna dair bir işaret vermiyor. Seth bu şubede kendi ofisi olan tek çalışan. Eskiden bu beni rahatsız ederdi, ama ofis dışında çok zaman geçirdiğim için, bir küpte çalıştığım için çok üzülmemeye çalışıyorum. Ama eninde sonunda, düzgün bir çalışma alanına sahip olabileceğim başka bir şirkete taşınmam gerekecek.

"Otur," diyor Seth kırpılmış bir ses tonuyla.

Kapıyı arkamdan kapattı. Dalga geçmek üzereyken kapıyı hep böyle kapatırdı ve Pavlov'un köpekleri gibi, her şeye rağmen kendimi biraz tahrik olmuş buluyorum. Dünyamın şu anda etrafımda nasıl parçalandığı göz önüne alındığında, bu tamamen uygunsuz, ama Seth gerçekten benim için yapıyor. Koşulların aramızda yürümemesi çok kötü oldu.

Masasının önündeki sandalyelerden birine yerleşiyorum. "Neler oluyor?"

Seth kendi deri sandalyesinde oturuyor. Elleri yumruk şeklinde kenetlenmiş. "O dedektif bu sabah beni ziyaret etti."

"Oh."

"Oh?" Kaşları havaya kalktı. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Başımı sallıyorum. Neden bu kadar telaşlandığını anlamıyorum. Şahidim hakkında yalan söyleyen *o* değil.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Natalie?"

Seth bana hep Nat der. Bana sürekli Natalie demesi bana kızgın olduğunu düşündürüyor. Bir de yüzü kıpkırmızı ve parmak eklemleri bembeyaz.

"Hayır..."

Avuçlarını masaya vuruyor. "Santoro şirketten para çaldığını söyledi. Görünüşe göre Dawn her şeyi biliyordu."

Tüm hava bedenimi terk ediyor gibi. Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. "Ben..." Ben idare ederim.

"Görünüşe göre Dawn her şeyi bir e-postada yazmış," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Bu konuda seninle yüzleşmek üzereydi. Benden çaldığın para hakkında..."

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Ben hiçbir şey çalmadım..."

"Boston'da sahip olduğun şu büyük ev..." Başını iki yana sallıyor. "Bunları nasıl karşılayabildiğini hiç anlamadım. Ya da giysilerindeki tüm o süslü etiketleri... o delicesine pahalı ayakkabıları..."

"Seth..."

"Son görüştüğümüz muhasebeciyle ne kadar flörtöz olduğunu hep fark etmişimdir," diye düşünüyor. "Şimdi nihayet anlıyorum. Ve tabii ki bu *bana* neden bu kadar iyi davrandığını da açıklıyor."

"Seth!" Gözlerim yerinden fırladı. "Bir daha böyle bir şey yapacağımı -"

Gözleri öfke doludur. "Nasıl biri olduğunu biliyorum Natalie. Daha önce Müşterilere saçmaladığınızı gördüm. İstediğinizi elde etmek için ne yapmanız nasıl yaptığınızı gördüm. Ben sadece... Hiç düşünmemiştim..." Nefes alıp veriyor. "İstediğini elde etmek için *benimle* uğraşacağını hiç düşünmemiştim."

"Çünkü ben yapmazdım!" Ağlıyorum. "Seth, lütfen..."

Elini kaldırdı. "Bunu duymak istemiyorum. Ücretsiz uzaklaştırma aldın. Şu anda bir muhasebecimiz olmadığı için, bugün hesapları kendim inceleyeceğim. Bizi ne kadar kazıkladığını bulacağım."

"Ben seni soymadım!" Gözlerim yaşlarla doldu. Bütün bu çile boyunca ağlamamayı başardım ama Seth'in bana hiç baktığını görmemiştim. Bana karşı her zaman nazikti, buna her zaman güvenebilirdim. "Sana yemin ederim, bunu yapmam."

"Evet, doğru." Benden uzaklaşıyor, gözleri bilgisayar ekranına odaklanmış durumda. "Burada işimiz bitti. Eşyalarını topla ve git."

"Seth..."

"*Şimdi* Natalie," diyor dişlerinin arasından. "Yoksa güvenliği mi çağırmam gerekiyor?"

Seth'i çok iyi tanıyorum. Ben ayrılmadan önce bir yılı aşkın süredir görüşüyorduk. Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bana çok kızgın. Ve bunun da ötesinde, incindi. Onunla oynadığımı düşünüyor. Dedektifin ona söylediği her kelimeye inanıyor.

Bu iş daha bitmedi.

Kırkıncı Bölüm

Seth'in ofisinden çıkarken Kim koşarak yanıma geldi. Gözleri kocaman ve meraklı. Kolumdan tutup odama geri dönerken beni yavaşlattı.

"Orada ne oldu?" diye sordu bana. "Seth daha önce gelip seni sordu ve *gerçekten* üzgün görünüyordu."

Bunun onu hiç ilgilendirmediğini yüzüne tükürmek istiyorum. Kim eskiden bu ofisteki en iyi arkadaşımdı, ama güç dinamiğimiz yıllar içinde değişti. Buraya başladığında ikimiz de bekardık. Birlikte barlara gider ve erkeklerle tanışırdık. Birlikte eğlenirdik.

Sonra Kim sonunda evleneceği adamla tanıştı. Adam pek yakışıklı sayılmazdı ama zengindi ve ona hep istediği hayatı sunuyordu. Nişanlandığı andan itibaren her şey yaklaşan düğünüyle ilgiliydi; balayı, adamın onun için *inşa* edeceği devasa ev ve sahip olacakları mükemmel çocuklar. Kendimi Kim'in ezik arkadaşı gibi hissetmeye başladım.

Beni ve Seth'i biliyor olması ve aşırı yargılayıcı olması da yardımcı olmadı. Evet, patronunuzla yatmanın akıllıca bir kişisel ya da kariyer hamlesi olmadığını biliyorum. Planladığım bir şey değildi. Kime aşık olacağınızı kontrol edemezsiniz.

Yine de, Kim benim arkadaşım. Hayatını benden daha hızlı toparlamış olması onun suçu değil. Ve o haklıydı. Seth'le yatmak gerçekten aptalcaydı. Birden fazla kez yüzüme patladı.

" değil," diye mırıldandım. "Sadece bir evden çalışacağım." "Neden?"

Kim'in ne kadar meraklı olabileceğini unutmuşum. Aynı zamanda bir dedikoducu. Şirketten hırsızlık yaptığım iddiasıyla açığa alındığımı ona söylemeyeceğimden eminim. "Stresli birkaç gün oldu. Bana biraz esnek zaman veriyor."

Evet, beni zimmete para geçirmekten soruştururken ücretsiz esnek zaman. Kaşlarını çattı. "Yarış hala devam ediyor mu?"

"Tabii ki öyle," diye tersliyorum onu. "Son üç ayımı bunu organize etmekle geçirdim. Bir gün önceden haber vererek iptal edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet, ama-"

"Yarın geliyorsun, değil mi?" Birden aklıma her şey olup biterken insanların 5K'ya gelmeyebileceği geldi. Hayırseverlik açısından, önemli değil. Bağışları zaten aldım. Ama yerel bir haber ekibi gelecek ve gelen tek kişi ben olursam korkunç görünür. "Orada olacaksın, değil mi?"

"Um..." Kim küçük tırnağını çiğniyor. "Sadece şu anda bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Her şey olup biterken..."

Parmaklarımı koluna doladım. "Kim, gelmelisin. İnsanların buna gelmesine ihtiyacım var. Beni yüzüstü bırakamazsın."

"Nat..." Kıvranıyor. "Kolumu incitiyorsun."

Tutuşumu bırakıyorum, yanaklarım yanıyor. "Lütfen. Gelmen gerek."

Bekarlığa veda partisindeki fotoğraflardan bahsetmiyorum. Bende olduğunu biliyor.

Sonunda başını salladı. "Tamam, orada olacağım. Bana güvenebilirsin."

Omuzlarım hafifçe gevşedi. Kim de orada olacak, Caleb da gelecek. Yani en az üç kişiyiz. Ve eminim ofisten en az bir avuç insan daha gelecek. Greg Lowsky yarışı bitiremese bile mutlaka gelecek.

"Belki o zamana kadar Dawn'ın katilini bulurlar?" Kim diyor ki.

Pek çok şeyden emin değilim ama Dawn'ın katilini yarın sabaha kadar bulamayacaklarını biliyorum.

Bölüm Kırk Bir

Normalde, beklenmedik bir günde izinli olmayı çok isterim. Koşuya ya da Quincy'deki favori masaj yerime gidebilirim. Ya da belki manikür yaptırırım. Manikür yaptırmak her zaman moralimi yükselten bir şeydir.

Şu anda manikür yaptıracak havada değilim. Dedektif Santoro muhtemelen bunu bana karşı kullanır. *Maniküre parası yetiyor. Belli ki zimmetine para geçiriyor.*

Tanrım, *Groupon'u* hiç duymamışlar mı?

Bunun yerine, birkaç ufak tefek işi hallettikten sonra, tüm günü kanepemde oturup kanallar arasında kayıtsızca gezinerek geçiriyorum. Çoğunlukla daha önce onlarca kez izlediğim eski sitcomların tekrarlarını izliyorum. Caleb işten sonra gelmeden önce vakit öldürüyorum. Beni daha iyi hissettirecek.

Öğleden sonra telefonum çaldı. İlk düşündüğüm Caleb'in aradığı, belki de erkenden buraya geliyor olduğuydu. Ama sonra aşağı baktığımda, ekranda "Anne" yazıyordu. Harika.

Ama yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için telefonu kaptım. "Alo?"

"Natalie!" Yine avazı çıktığı kadar telefona bağırıyor. Umarım herkesin içinde değildir. "Şirketinizdeki o kızı bulduklarını duydum! Ölmüş!"

"Evet," diye mırıldandım. "Biliyorum..."

"Gazeteler ne diyor biliyor musun?" diyor. Bilmek istediğimden emin değilim ama bana kesinlikle söyleyecek. "Şirketinizdeki insanların ona *zorbalık* yaptığını söylüyorlar. Ona zorbalık yaptın mı Natalie?"

"Hayır! Tanrım, anne..."

"Senin kadar popüler olmayan insanlara karşı nazik olmalısın Natalie." Otuz yaşında olmama rağmen annem hâlâ bana öğüt vermeyi seviyor. "Senin kadar güzel olmasa da, senin kadar sevilmese de ona karşı nazik olabilirsin."

"Ona iyi davrandım!" "Belli ki değilmiş."

Kendi annem bile benim koca bir zorba olduğumu düşünürken dünya ne hale geliyor? "Ben kimseye zorbalık yapmam anne."

"Belli istiyorsun." Burnunu çekiyor. "*Yaptın*. Sen ve şu arkadaşın Tara'nın eskiden nasıl... bilirsin işte..."

Annenizin artık bir lise amigosu olmadığınızı anlaması için ne gerekiyor? "Dawn'a iyi davrandım. Yemin ederim."

"Seni tanıyorum Natalie. Nasıl biri olabileceğini biliyorum. Ne zaman olduğunu hatırlamıyor musun..."

Annem konuşmaya devam ederken kulağımda bir bip sesi duyuyorum.

Telefonu çekiyorum.

-Caleb arıyor. Tanrıya şükür. "Anne, gitmem gerek."

"Neden? Nereye gitmen gerekiyor?"

"Başka bir arama var. İşle ilgili bir şey." Ona Caleb'dan bahsetmeyeceğim. Şimdi olmaz, her şey bu kadar belirsiz görünürken.

Biraz homurdanıyor ama ben dinlemiyorum. Aramayı sonlandırıyorum ve Caleb'a geçiyorum. Bir an bile erken aramadı.

"Bana buraya geleceğini söyle," diyorum.

"Natalie, konuşmamız gerek."

Olamaz. Yine mi? Bu hiç iyi bir yere gitmiyor. "Ne? Neden?" "Bak..."

Uzun bir iç çeker. "O dedektif beni görmeye geldi tekrar..."

Bunun nereye varacağını görebiliyorum ve bundan hoşlanmıyorum.

"Caleb..."

"Beni itip durdu." Sesi kederli geliyor. "Bana bütün gece seninle birlikte olduğumdan emin olup olmadığımı sorup durdu. Bir polis memuruna yalan söylemenin cezasından bahsedip durdu. Bu adam korkutucu."

"Lütfen bana yapmadığını söyle..."

"Ona gerçeği söylemek zorundaydım, Nat." Sesi çatlıyor. "Ona 9:30'da ayrıldığımı söyledim. Çok özür dilerim."

Telefona uzanıp çıplak ellerimle onu boğmak istiyorum. "Bunu bana nasıl yaparsın? Bunun nasıl görüneceğini biliyor musun?"

"Özür dilerim, gerçekten. Ama ne yapmam gerekiyordu? Bir polise yalan mı söyleyecektim?"

"Bunu zaten bir kez yaptın. değil ya."

"Öğrenmiş olabilir!" Bağırmak üzereydi. "Ben bir apartmanda yaşıyorum. Kendi katımda bir sürü komşum var. Yukarı çıkarken asansörde birini gördüm. Yalan söylediğimi kolayca anlayabilirdi."

"Asla öğrenemezdi."

"Bunu bilemezsin. Başım büyük belaya girebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, en başta benden bunu yapmamı istememeliydin. Bu doğru değildi."

Telefonu o kadar sıkıyorum ki, elimde kırılmamasına şaşırıyorum. "En azından beni uyarabilirdin. O dedektif zaten benimle uğraşıyor. Bana söyleseydin, en azından önce ona söyleyebilirdim. Bir yalancı gibi görünmek yerine."

Diğer hatta bir süre sessiz kaldı. "Haklısınız. Özür dilerim. Yemin ederim, ona söylemeyi planlamıyordum. O sadece... o benden aldı."

Şu anda Caleb'e ne kadar kızgın olsam da ona inanıyorum. Santoro'nun ne kadar ikna edici ve korkutucu olabileceğini biliyorum. Caleb'in baskı altında çatladığını hayal edebiliyorum. Özellikle de en başta yalan söylemekten hoşlanmadığı için. Haklı. Ona hiç sormamalıydım.

Ama kendimi savunmam gerekirse, bana sırılsıklam aşık olduğunu sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim. Ve onun ne kadar zayıf olduğunu bilmiyordum.

"Çok üzgünüm," diyor milyonuncu kez işe yaramazmış gibi görünen bir şekilde. "Yani, bu benim de canımı yakıyor. Artık benim de bir mazeretim yok."

Doğru, ama ne olmuş yani? Santoro katilin kendisi olduğunu düşünmüyor. Bu onur sadece ve sadece bana bahşedildi.

"Hâlâ gelmemi istiyor musun?" diye soruyor kısık bir sesle.

"Lütfen gelme. Yalnız kalmayı tercih ederim."

Aslında yalnız kalmak istemiyorum ama şu anda Caleb'a bakmak bile istemiyorum. Göğsüm ağrıyor ve şu anda dünyada en çok görmek istediğim kişinin Seth olduğu aklıma geliyor ama sonra onun benden nefret ettiğini hatırlıyorum.

Tüm sosyal ağımdan bu kadar çabuk soyutlanmam inanılmaz. Erkek arkadaşım bana ihanet etti. Eski sevgilim benim bir hırsız olduğumu düşünüyor. En iyi arkadaşım bile bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Yarın 5K'ya geleceğim," diyor. Bir barış teklifi. "Tişörtüm şifonyerimin üzerinde duruyor."

"Tamam."

"Üzgünüm, Nat." Bunu her söylediğinde, kalbime bir bıçak saplanıyor. "Ama eminim hepsi . Yani, sen yanlış bir şey yapmadın. Nasıl

miydin? O dedektif sadece sana zor anlar yaşatıyor." "Evet..."

Ama daha fazlası var. Caleb'e çamaşır sepetimde bulduğum seramik kaplumbağadan ve beni dedektife ispiyonladıktan sonra bunu düşünmem mümkün değil. Ama Santoro'nun peşimi bırakmamasının bir sebebi var. Ne olduğunu bilmiyorum ama birileri benimle uğraşıyor. Sadece kim olduğunu bilmiyorum. Ya da nedenini.

Kapı çaldı ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kanepeden bile ön kapının arkasında yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları görebiliyorum.

Olamaz.

"Caleb," diye nefes nefese kaldım.

"Gitmem gerek." "İyi olduğuna

emin misin?" "Ben... Ben iyiyim.

Gitmem gerek."

Cevap veremeden aramayı sonlandırıyorum. Koltuktan kalkıp polis aracının ışıklarına bakıyorum. Ama bu sadece dedektifin arabasının üstündeki tek ışık değil. Ondan daha fazlası. Evimin önünde bir sürü polis arabası var.

Korkunç bir şey olmak üzere.

Bölüm Kırk İki

Birkaç dakika boyunca kapıda dikilip duruyorum, kilidi açabilmek için çok fazla titriyorum. Bir yanım kaçmak istiyor. Arka kapıdan çıkabilirim ve sonra...

Ne yapabilirdim ki? Arabam evin önünde park halinde. Gidecek hiçbir yer yok. Ve ben polisten kaçacak bir tip değilim.

Sonunda kilitleri çevirip ön kapıyı açtım. Dedektif Santoro'nun kapımın önünde durması hiç de şaşırtıcı değil. Eskiden kapıyı açabildiğim ve onun orada durbir zamanı hatırlamak zor. "Merhaba, Bayan Farrell." Yüzünde acımasız bir gülümseme bile yok. Dudakları Düz bir çizgi. "Evinizi aramak için iznimiz var."

Arama izninin, aptal erkek arkadaşımın ona aslında bir mazeretim olmadığını söylemesinin ardından alındığından şüphem yok.

"Anlıyorum." Boğulacakmışım gibi hissediyorum. "Sanırım o zaman... içeri gel."

Dedektif ve ekibinin evime girmesine izin vermek için kenara çekiliyorum. Bu en büyük ihlal gibi görünüyor. Bu polis memurları benim evimde. Ama ne yapabilirim ki? Belli ki arama izni almak için ellerinde yeterli kanıt var. Ama nasıl bilmiyorum. Yani, Boston'ın yarısının geçen pazartesi gecesi için bir mazereti yoktur.

"Arabamda beklemeli miyim?" Kısık bir sesle soruyorum.

"Arabanızı da gerekiyor," diyor sesinde en ufak bir özür belirtisi olmadan. "Kapının kilitlerini açmanı istiyorum."

İşbirliği yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Arabamın anahtarlarını alıp arabama doğru tutuyorum ve kapıların kilidini açmak için anahtarlığa basıyorum. Kapılar açılırken ışıklar yanıp sönüyor.

"Nereye gitmem gerekiyor?" Santoro'ya sordum.

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Oturma odasındaki kanepede oturabilirsin. Ben seninle kalacağım."

"Bir arkadaşımda kalabilir miyim?" Kim'i arayıp onun evinde kalabilirim. Tabii izin verirse.

"Maalesef olmaz. Burada kalmanız gerekiyor."

Oturma odama geri dönüyoruz, Santoro önden gidiyor, ben de sessizce takip ediyorum. Dün gece evi iyice aradım ama bu memurların aradığı kadar değil. Üst kattaki mutfaktan gelen sesleri duyabiliyorum. Bir tabak kırılma sesi.

Tanrıya şükür o seramik kaplumbağadan kurtuldum. Çamaşır sepetindeki tüm giysileri bile yıkadım.

Kanepeye yavaşça oturuyorum ve Santoro yanıma oturuyor. Siyah gözleri benimkilere dikilmiş. Oda dayanılmaz derecede havasız, sanki nefes bile alamıyorum. Keşke dışarı çıkabilseydim ama dışarısı çok soğuk. Yine de buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdim.

"Bu ne kadar ?" Ona sordum. "Ne

bulacağımıza bağlı." "Bulacak bir şey

yok."

"Sanırım göreceğiz, değil mi?"

Dizlerimi sıkıyorum. Caleb'ın ona Pazartesi gecesiyle ilgili gerçeği söylediğini bilsem de benim bildiğimi bilmediğini fark ediyorum. Belki de aptalı oynayıp kendi özgür irademle itiraf ediyormuşum gibi davranabilirim.

"Dinle," dedim, "ben sadece... Pazartesi gecesi hakkında yanıldığımı söylemek istedim. Erkek arkadaşımın yatmadan önce eve gittiğini hatırladım. Yanlış anlamışım."

"Komik. Az önce o da bana aynı şeyi söyledi."

Çok geç kaldım. Yapabiliyorken gerçeği söylemeliydim.

"Biliyor musun," diyor Santoro, "okuldayken zorbalığa uğradım."

Eteğimdeki gevşek bir ipliği karıştırıyorum. "Ah...?"

Ona doğru bakmıyor olsam da bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum. "Çok kötü oldu. O çocuklar hayatımı perişan etti."

"Çocuklar bazen gerçekten acımasız olabiliyor."

"Çocuklar daha iyisini bilmez." Parmaklarını çıtlatıyor. "Ama yetişkinler bilir. En azından daha iyi bilmeleri gerekir. Ama dışarıdaki pek çok yetişkin hâlâ zorba."

Gözlerimi aşağıda tutuyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Eminim bunu biliyorsunuzdur, Bayan Farrell."

Mutfaktan bir gürültü daha geliyor. Bu insanlar evimi mahvediyor, ama bu sorunlarımın en küçüğü. Çamaşır sepetinden çıkan seramik kaplumbağadan sonra bu insanlar ne bulacak bilmiyorum. Ama bu evden kelepçeli olarak çıkma ihtimalim var.

İşte bu noktada bir avukat çağırmalıyım. Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı Dawn'ın cinayetinde şüpheli durumuna düştüm. Ama avukatlar şu anda sahip olmadığım bir paraya mal oluyor ve ayrıca hala bir avukat tutmanın beni suçlu göstereceğini hissediyorum.

Ben hiçbir şey yapmadım. Ben masumum. Bunu kanıtlamak için avukata ihtiyacım yok.

Bölüm Kırk Üç

PAZARTESİ

Kime? Natalie Farrell
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Önemli

Natalie'ye,

Sizinle acilen görüşmem gereken çok önemli bir konu var. Lütfen bugün mesai bitiminde odama gelin.

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Kime? Natalie Farrell
Kimden: Caleb McCullough Konu: Bu gece

Bu akşam yemekte hala var mısın? Ben pişiriyorum! Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Kime? Caleb McCullough
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Re: Bu gece

Orada olacağım! Bu gece halletmem gereken bir şey daha var ama sorun olacağını sanmıyorum.

Kime? Mia
Hodge'dan: Dawn
Schiff
Konu: Re: Selamlar

Sevgili Mia,

Hızlıca bir e-posta yazıyorum çünkü misafirim gelecek. Burada yaşadığımdan beri ilk kez bir misafir ağırlıyorum! Tabii bakım için gelenleri saymazsanız, ki sanırım sayamazsınız.

Annem bile henüz buraya gelmedi. Elbette, gelecek ay tatilinizde burada olacaksınız! Sen ve George'un kalması için fazladan bir yatak odası ayarladım bile. Biletleri iyi fiyata aldığınıza sevindim!

Natalie'ye söylemek yapılacak en doğru şeydi. Ona mesai bitiminde buluşmak istediğime dair bir e-posta gönderdim ve saat beşten hemen önce odama geldi. Geçen yılın hesaplarında bir tutarsızlık olduğundan bahsettiğimde, benimle boş konferans odasına gelmeyi kabul etti.

Sonra yalnız kaldığımızda Natalie'ye satış işlemlerinin her birindeki kayıp parayı anlattım. Ona ne kadar para olduğunu söyledim ve rakamı duyduğunda nefesini tuttu.

Sonra beni sorgulamaya başladı. Yaklaşık bir milyon sorusu vardı. Kayıtlarda ne kadar geriye gittiğimi sordu. Sonra parayı kimin aldığını düşündüğümü sordu.

Ona emin olmadığımı söyledim, her ne kadar bana bunu alabilecek tek kişi o gibi görünse de. Sonra bana bundan başka kime bahsettiğimi sordu.

"Kimseye söylemedim," dedim ona, ama bu tam olarak doğru değildi. Sana söyledim ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Şirket için çalışmıyorsun ki.

Natalie'nin parayı aldığını itiraf edeceğini ve ben onu ihbar etmeden önce parayı iade edeceğine söz vereceğini umuyordum. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, parayı almış ve suçu ona atmış olabilecek diğer insanlardan bahsetmeye başladı. "Başka birinin erişimi var mı?" diye sordu bana.

"Sadece Seth," dedim ona ama neden kendi şubesinden çalıp kendini kötü göstersin ki? Ve neden bu kadar sevdiği birine iftira atsın ki?

Ama garip bir şekilde Natalie bunu Seth'in yapmış olabileceği ihtimalini de göz ardı etmiyordu. Hatta bu fikir onu heyecanlandırdı. Parayı kimin ve neden aldığını bulmak için bir araya gelmemiz ve bu gizemi Nancy Drew gibi çözmemiz gerektiğini söyledi. İşte o zaman bu gece gelmemizi önerdi.

Bu kısım tam da duymak istediğim şeydi. Suçlamalarımı görmezden gelmiyordu. Endişeliydi ve bunu çözmek istiyordu. Birlikte.

Bu gece buluşmak için plan yaptık. Bana kimseye söylemememi hatırlattı, çünkü elbette izlerini örtmeye çalışacaklardı. Sonra bana güvendiğini söyledi.

Ona ne zaman buluşmak istediğini sordum ve saat ona kadar buluşmamayı önerdiğinde hayal kırıklığına uğradım. Caleb'le çoktan plan yaptığını ve iptal ederse Caleb'in çok üzüleceğini söyledi. Kıkırdadı ve Caleb'ın ona sırılsıklam aşık olduğundan bahsetti ki ben buna inanıyorum. Onu parmağında oynatıyor.

Natalie'yle birlikte evimde güzel bir akşam yemeği yiyebileceğimizi umuyordum. Ama o zaman da ne servis edeceğim konusunda endişelenmem gerekecekti. Natalie'nin yemek zevki çok üst düzeydi ve tek renkli bir sunarken bu tür zevkleri tatmin etmek zordu. Tabii ki, ben

Ona birden fazla renkten oluşan bir yemek sunabilirdim ama bu beni çok fazla strese sokardı.

Eve geldiğimden beri temizlik yapıyorum. Evim dağınık olduğundan değil, ama her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum! Hatta yüzeylerin tozunu aldım ve basketbol topu büyüklüğündeki seramik kaplumbağamı fırçaladım. Junior'ı besledim ve şimdi tek yapmam gereken Natalie'nin gelmesini beklemek.

Birlikte gerçekten güzel bir gece geçireceğiz. Bir şişe kırmızı şarabım var ve işteki durum hakkında konuşurken ikimiz de birer kadeh içebiliriz. Birbirimizi tanımış oluruz. Onu Junior'la tanıştıracağım. Ve o parayı kimin aldığını bulacağız.

Aman Tanrım, az önce kapı çaldı. Bu o olmalı! Bana şans dile!

Saygılarımla

, Dawn

Schiff

Bölüm Kırk Dört

MEVCUT GÜN

NATALIE

Bu neredeyse hiç uyumadığım ikinci günüm.

Polis sonunda evimi terk etti. Kanlı giysiler ya da parçalanmış uzuvlar taşıdıklarını görmedim, bu yüzden bir şey bulamadıklarını düşünüyorum. Tanrı'ya şükür. Sonunda hayatıma geri dönebilirim.

Bu sabah 5K koşusu var. Devam etme konusunda kararlıydım ama şu anda bunu yapmak zorunda olmasaydım serçe parmaklarımdan birini vermeyi ciddi ciddi düşünürdüm.

Hava iyi gidiyor. Hava sert ama yağmur yok ve mevsim normallerinin dışında soğuk değil. Yirmi dakika kadar koştuktan sonra mükemmel hissedeceğim. Havayı bir alamet olarak kabul etmeye karar verdim. Hava güzelse yarış mükemmel geçecek demektir.

Mahallede koşarken giydiğim tişört ve şort yerine, 5K için giyeceğim daracık bir koşu pantolonum ve sipariş ettiğim özel tişörtüm var. Başıma geçirdiğimde düşündüğümden biraz daha dar olduğunu fark ettim ama sorun değil. Tişörtlerin küçük gelmesi küçük bir sorun.

Son beş yıldır bu 5K'yı düzenliyorum, bu yüzden artık bu işi bir bilime dönüştürdüm. Boston College'dan bazı öğrencileri yardım etmeleri için işe aldım ve onları su istasyonlarını yönetmek, nereye gidileceğine dair işaretleri asmak ve koşan herkesin kayıtlı olduğundan emin olmak gibi yapılması gereken çeşitli görevlerden sorumlu tuttum. Yapmaları gereken her şeyin üzerinden geçtim.

önceden yaparım ama genelde her birini bir gece önceden ararım. Dün gece bunu yapabilecek durumda değildim, bu yüzden her şeyin plana uygun gitmesini ummak zorundayım.

Evden çıkmadan önce banyo aynasında görünüşümü kontrol ediyorum. Sarı saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapmışım ve 5K için fazla makyajlıyım ama hepsi terletmiyor. Yerel bir haber kanalı yarışı yayınlayacak, bu yüzden kameraya hazır olmak istiyorum. Ve son birkaç günden sonra, makyajsız çekilmeyi asla düşünmem. Bu sabah banyoya girdiğimde Frankenstein'ın gelini gibi görünüyordum. Bu hafta kesinlikle köklerime rötuş yapma şansım olmadı, ama yeterince iyi olması gerekecek.

Yarışın başlama saatinden bir saat önce Florian Hall'a gitmek için Uber'e biniyorum. En kötüsünü bekliyordum ama Boston College'dan Cleo, elinde bir masa dolusu kayıt panosu ve bir sürahi su ve bir sürü küçük bardakla çoktan binanın önündeydi. Geçen sene de bana yardım etmişti, o yüzden ne yapacağını çok iyi biliyor.

"Hey, Natalie!" Cleo coşkuyla el sallıyor. "Hepimiz hazırız!"

Cleo yirmi yaşında ve o kadar parlak gözlü görünüyor bu beni daha da yoruyor. Üstelik 5K'da koşmayacak bile. Ama yardım ettiği için minnettarım. Serebral palsili bir kuzeni var, bu yüzden bu davanın büyük bir destekçisi.

"Herkes geldi mi?" Ben sordum.

"Hemen hemen." Gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "Eli grip olduğunu düşünüyor ama bence bebek gibi davranıyor. Ama yeterince insanımız var. Tüm tabelalar asıldı. Gitmeye hazırız."

" teşekkür ederim." Dizlerimin bağı çözüldü. "Harika bir iş çıkardın. Seni kontrol etmek için aramadığım için özür dilerim. Dün çok meşguldüm."

Cleo sesini bir kademe düşürür. "İş arkadaşına ne olduğunu duydum. Çok üzgünüm. Umarım bunu yapan canavarı bulurlar."

Ben de öyle. Ne kadar üzgün olduğunu bilmiyor.

Her şey halledildiği için yarışın başında bekliyorum ve biraz esneme hareketleri yapıyorum. Hamstring kaslarımı esnetirken pazılarıma bağladığım telefon çalmaya başlıyor. Kılıfından çıkarıp ekrana bakıyorum.

Engellenmiş bir numara.

Dün gece hiç aranmadım. Bekliyordum, özellikle de Santoro evimdeyken. Birinin beni nasıl taciz ettiğini görmesini istedim. Ama tabii ki hiç aramadılar. İyi de oldu, çünkü o kadar da etkilenmezdi.

Telefonu kulağıma tutuyorum. "Alo?"

Cevap yok. Yine cevap yok.

Geçen gece bu olay olduğunda telefona bağırmaya başladım.
Ama Greg Lowsky sayesinde ne yapacağımı biliyorum:

Engellenen arayanın numarasını almak için TrackCall uygulamasını kullanıyorum. İşe tam olarak ikna olmamıştım ama Greg'in söz verdiği gibi ekranda bir numara belirdi. Cleo'nun hazırladığı masadan bir kalem aldım ve numarayı kayıt kâğıtlarından birine karaladım.

Yazdığım numaraya bakıyorum. Alan kodu yerel değil. Rhode Island olabileceğini düşünüyorum. Telefonumda tersine numara aramayı açıyorum ve on haneyi yazıyorum.

Haklıymışım. Telefon numarası Providence'ın hemen dışında bir motele ait.

Ne be? "Nat?"

Caleb arkamda, gri bir şort ve hafta başında ona verdiğim ekstra büyük tişörtü giyiyor. Bana yaptığı şey için ona kızmak istiyorum ama buraya beni desteklemek için geldiğinden ve şu anda çok fazla desteğim varmış gibi görünmediğinden, kızgın kalamıyorum. Özellikle de koşu kıyafeti içinde çok seksi göründüğü için - kasları tişörtün altında kabarıyor, tişört de ona biraz dar geliyor.

"Başardın," diyorum.

Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Seni tekrar hayal kırıklığına uğratamazdım." "Evet..."

"Nat..." Adem elması sallanıyor. Gözlerinin altında bu sabah makyajla kapattığım mor halkalar var. "Her şey için çok üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bu senin hatan değil." Değil. Ondan polise yalan söylemesini istemem doğru değildi. İki aydan kısa süredir birlikte olduğun erkek arkadaşından senin için yapmasını isteyeceğin türden bir şey değil bu. Bu daha çok altı aylık bir ilişkinin isteği. "Ve sorun değil."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Dün gece polis geldi ve etrafa baktı..." Evimi nasıl dağıttıklarını anlatmak için çok diplomatik bir yol. "Ama Dawn'ın öldürülmesiyle bir ilgim olmadığını anladılar. Belki şimdi gerçekten kimin yaptığını bulmaya odaklanabilirler."

"Umarım öyledir."

"Ayrıca..." Telefonumu kaldırıyorum. "Son birkaç gündür engellenmiş numaralardan garip aramalar alıyorum. Dawn'ın evine gittiğimden beri. Sonunda numarayı bulmak için bu uygulamayı kullandım ve aramaların Rhode Island'daki bir motelden geldiği ortaya çıktı."

"Gerçekten mi? Bu çok garip."

Ona telefonumdaki adresi gösterdim. "Burası sana tanıdık gelmiyor, değil mi?"

"Hayır." Gözlerini kısarak adrese bakıyor. "Neden rastgele bir moteldeki biri seni arasın ki?"

"Hiçbir fikrim yok, ama..." Telefon numarasına ve adrese tekrar bakıyorum. " bitenle bir bağlantısı olmalı. Bu yarış bittikten sonra oraya gideceğim."

"İyi fikir." Başını sallayarak onayladı. "Ben de seninle geleceğim."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Benimle Rhode Island'a kadar gelmek ister misin?"

"Elbette." Sırıtıyor. "Eğer peşine takılmama izin verirsen."

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onunla olmak güzel olurdu. Ve Seth'in dün bana davranışından sonra, *bu* ilişkide her şey tamamen bitti. Başka bir tek seferlik ilişki olmayacak, orası kesin. Beni çok önemsediği belli olan bir erkek arkadaşım varken, *hâlâ evli* olan o pislikle zamanımı boşa harcadığıma inanamıyorum.

Caleb'ın tişörtünün eteklerini şakacı bir şekilde çekiştiriyorum. "Ve belki bu akşam dün gece kaçırdığımız akşam yemeğinin telafisini yapabiliriz?"

Gözleri parlıyor. " sende."

Göz ucuyla haber ekibinin kameraları kurduğunu görüyorum. Harika, ekip tam zamanında geldi. Yardım kuruluşunun amaçlarını açıklamak üzere kısa bir röportaj yapmak için bolca zamanım var ve sonra yarışın başlangıcını yakalayabilirler.

Bugün koşmak için yaklaşık bir düzine insan geldi. Başlangıçta yaklaşık elli kişi bekliyordum, ancak Şafak durumu insanları evde tutmuş gibi görünüyor. Bu acı verici, çünkü daha fazla sayıda katılımcı

ama yine de her halükarda bağış yapmak için para alıyoruz. Bu Amelia için, bunu unutamam. Koşucuların bir kısmı evde kalmış olsa da yarışın başlangıcını izlemek için hatırı sayılır bir kalabalık oluşuyor.

Kalabalığa bakarken dudaklarımı bir gülümseme oluşturmaya zorluyorum. Tam olarak gülümseme modunda değilim, ama yüzümde tutarsam belki daha iyi hissetmeye başlayabilirim. Seyircilere el sallıyorum ve tişörtlerimizden birini giyen iri yarı bir adam bana el sallıyor.

İşte o zaman adamın arkasında birini fark ettim. Tanıdık biri. O tel tel kahverengi saçları ve at suratını tanıyorum.

Bu Seth'in *karısı* mı? Onun burada ne işi var?

"Merhaba, Natalie!" Haber ekibinden Maria Monteiro bana el sallıyor ve gözlerimi kalabalıktan ayırmak zorunda kalıyorum. Maria geçen yıl da yarışın haberini yapmıştı ve takım elbisesi içinde mükemmel bir şekilde makyajlanmış, siyah saçları parlak ve ruju kan kırmızısı görünüyor. "Yarıştan önce kısa bir röportaj için vaktiniz var mı?"

"Kesinlikle!" Tereddüt ediyorum. "Ama şunu söylemek istiyorum, iş arkadaşım Dawn Schiff hakkında konuşmamayı tercih ederim. Son zamanlarda haberlere konu olduğunu biliyorum ama bugün koşmamızın nedenini saptırmak istemiyorum: serebral palsi için para toplamak."

Maria yüzündeki hayal kırıklığını gizleyemez ama hemen toparlanır. "Sorun değil. Buna tamamen saygı duyuyorum."

"Teşekkürler, Maria. Minnettarım."

Kalabalığa dönüp bakıyorum, gözlerim yine Seth'in karısını arıyor ama o ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Ya da daha büyük olasılıkla, başlangıçta o değildi ve ben sadece paranoyaklaşıyorum. At kuyruğumu düzeltmek için başımın arkasına uzanıyorum ve izleyicilerin yazıyı görebilmesi için tişörtümdeki kırışıklıkları düzeltiyorum. Maria kameramanına eliyle işaret ediyor, o da objektifi bana doğru çeviriyor. Maria mikrofonunu ve geçen yıldan biliyorum ki muhtemelen daha sonra küçük bir giriş kaydedecek ve sonra hepsini birbirine ekleyecek.

"Natalie," diyor, "bu 5K'yı koştuğun beşinci yılın, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve atkuyruğumun başımın arkasında sallandığını hissediyorum. "Bu doğru. Serebral palsi için para toplayacağız."

"Ve sizin kalbinize çok yakın bir hayır kurumu, değil mi?"

Tekrar başımı salladım. "Büyürken en iyi arkadaşlarımdan biri serebral palsi hastasıydı, bu yüzden bu yarış Amelia'nın onuruna düzenleniyor."

Maria mikrofonu geri alıyor ve bana başka bir soru soruyor, ama dikkatim yine kalabalığın içindeki bir şey tarafından çekiliyor. Bu kez Melinda Hoffman değil, keşke öyle olsaydı. Seyircilerden ikisi kenara çekilerek siyah gözlü iri bir adamın kalabalığın ön saflarına gelmesine izin veriyor.

Santoro.

Maria mikrofonu yüzüme doğru itti ve az önce bana ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Um," dedim. "Üzgünüm, ben..."

Ne kadar utanç verici. Neyse ki bunların hiçbiri canlı değil. Bu video düzenlendiğinde, sorusunu dinlemediğim kısmı kesebilir. "Görünüşe göre işler yakında başlayacak," diye gözlemliyor Maria. "Bırakayım da o zaman yaparsın. Ama yaptıklarınız için teşekkür ederim." "Evet..."

Santoro ilerliyor, bana yaklaşıyor. Neler oluyor? 5K'dan hemen önce beni tekrar sorguya çekmek istemez, değil mi? Bu bir *hayır işi*. Adamın hiç *saygısı* yok mu?

"Caleb!" Boynumu büküp erkek arkadaşımı arıyorum. Birkaç metre ötede onu gördüm. "Caleb, seninle konuşabilir miyim?"

Belki Caleb biz burada işimizi bitirene kadar bu dedektifle ilgilenebilir. Yapacak çok işim var. Yarış on beş dakikadan az bir süre içinde başlayacak, bu yüzden aynı soruları tekrar tekrar cevaplayacak vaktim yok. Evimi bile aradılar. Tanrı aşkına, benden daha ne istiyorlar?

Başımı çevirip baktığımda Santoro tam önümdeydi. Bir adımdan daha az mesafede. Gözleri karanlığın sonsuz havuzları gibi görünüyor. İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum.

"Dedektif, bu iyi bir zaman değil-"

"Natalie Farrell." Sesi düz. "Dawn Schiff'i öldürmekten tutuklusunuz."

Ne?

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. O lanet kameralar hâlâ bana doğrultulmuş durumda. Kalabalığın yarısının telefonlarını çıkarıp beni çektiğinden bahsetmiyorum bile. O piç Santoro bunu bilerek yaptı. Beni tutuklamak için mümkün olan en kamusal anı seçti. Yanlış bir şey yapmadığım halde beni küçük düşürmek istiyor.

Belki de o seramik kaplumbağayı çamaşırlarıma yerleştiren odur.

"yapıyorsun," diye mırıldandım. "Nasıl yaparsın... Ben hiçbir şey yapmadım!

Bu neye dayanıyor?"

Ama Santoro bir açıklama yapmıyor. Ve bu bir şaka değil. Kelepçelerini çıkarıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bileğime geçiriyor. Soğuk metal derimi ısırıyor ve bacaklarım altımda sıvıya dönüşüyor. Bana haklarımı okuduğunun belli belirsiz farkındayım.

Caleb koşarak geldi. Onunla göz göze geldim ve tamamen dehşete düşmüş görünüyordu. "Natalie!" Bağırdığını duydum.

"Caleb," diye nefes nefese kaldım. Kalabalığın sesi giderek yükseliyor ve düzinelerce kamera bana çevrilmiş durumda. "Sana gösterdiğim adres. Benim için oraya gitmelisin. Lütfen!"

"Natalie..."

"Lütfen!" İdare

ediyorum.

Santoro beni kolumdan tutup sarsıyor. Beni karakola götürmek ve hapse atmak için bir polis arabasına götürüyor. Artık bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Nedenini bilmiyorum ama biri bana komplo kurdu ve gerçekten iyi bir iş çıkardılar.

Bildiğim kadarıyla hayatım resmen sona erdi.

Bölüm II

Bölüm Kırk Beş

DAWN

Dünyanın en korkutucu hayvanlarından biri yumuşak kabuklu kaplumbağadır.

O kadar da korkutucu görünmüyorlar. Geleneksel kaplumbağa kabuklarına bile sahip değiller. Kafası ve bacakları dışarı çıkmış bir krep gibi görünürler. Ama aldanmayın, ölümcül olabilirler. Kumda saklanırlar, bir santim bile hareket etmezler, sabırla avlarını beklerler. Jilet gibi keskin gagalarıyla saldırmaya hazırdırlar.

Avını yakalamak için gereken şey bu. Sabır. Hepimiz yumuşak kabuklu kaplumbağadan çok şey öğrenebiliriz.

Sabahtan beri haberleri izliyorum. Tekrar ve tekrar.

Buna doyamıyorum. Dedektifin kalabalığın arasından çıkıp Natalie'ye tutuklandığını söylediği o an. Kelepçeleri bileklerine geçirirken yüzündeki dehşet ifadesi. Kamera ekibi 5K'yı kaydetmek için oradaydı ama beklediklerinden fazlasını aldılar. Güney kıyısındaki en büyük hikayeye sahip oldular.

Keşke telefonum hâlâ yanımda olsaydı. Bahse girerim YouTube'un her yerinde Natalie'nin tutuklanışının videoları vardır ve ben onları tekrar tekrar izleyebilirdim.

gözlerim kanadı. Ama telefonumu evimde bırakmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Gerçek gibi görünmeliydi.

Çift kişilik yatakta daha dik oturuyorum ve doldurulmuş kaplumbağamı göğsüme sarıyorum. Kaplumbağanın adı, oldukça basit bir şekilde, Turtly. Ne diyebilirim ki, ona dört yaşımdayken isim vermiştim. Bu kaplumbağa evimden yanımda getirdiğim birkaç şeyden biri. Bu bir riskti, çünkü birileri kaybolduğunu fark edebilirdi, ama bu riske değdi. Okul öncesi çocukluğumdan beri her gece bu kaplumbağayla uyudum. Onu geride bırakamazdım.

Junior'ı geride bırakmak zorunda kalmam yeterince kötüydü. Umarım o iyidir.

Bu yatak son derece rahatsız. Evde hafızalı sünger yatağım, 270 iplik numaralı çarşaflarım ve kuştüyü yorganım var. Bir moteldeki yatakların alıştığım kadar rahat olmayacağını biliyordum, ancak beni en çok rahatsız eden şey çarşafların düşük kalitesi değil... ya da yatağın üzerindeki plastik kaplama, onu bir kaya kadar sert ve aynı zamanda topaklı hale getiriyor.

Hayır, beni geceleri uyutmayan şey çarşaf ve yastık kılıfının *tamamen farklı renklerde* olması. Evet, beni doğru duydunuz. Çarşaflar beyaz ama yastık kılıfı neredeyse *ten* rengi olan kirli beyaz bir renk. Ve daha da korkuncu, battaniyeler mavi! Sadece bakmak bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ama bir daha eve dönebileceğimi sanmıyorum.

Evimi özledim. Beyaz çarşaflı, beyaz yastık kılıflı ve beyaz battaniyeli yatağımı özlüyorum. Ama yine de buna değer. *Her şeye* değer.

Her neyse, bu yatak Natalie'nin bu gece uyuduğu yerden kesinlikle daha iyi. Hapishane hücrelerinin pek rahat olduğu söylenemez. Cumartesi günü tutuklanması çok iyi oldu. Bütün hafta sonu hücrede kalacak.

Yatağın yanında bıraktığım kâğıtları aldım. Şu anda e-posta seçeneği olmadığı için Mia'ya el yazısıyla bir mektup yazdım. Hâlâ söylemem gereken bazı şeyler vardı ve bunları kâğıda dökmek istiyordum. Pratik nedenlerden dolayı, bu ona yazdığım son mektup olacak.

Uzaktan kumandaya uzanıyorum ve başka bir haber kanalı bulmak için çeviriyorum. Onun tekrar tutuklandığını görmek istiyorum. Elime tekrar bir bilgisayar geçtiğinde, bu fotoğrafı duvar kâğıdım yapacağım.

Midem gurulduyor. Yiyecek tek şey odadaki mini buzdolabında sakladığım az miktardaki yiyecek, ancak dışarıda birkaç otomat var. Kapım hemen dışarı açılıyor ve

Makinelere ulaşmak için diğer insanları geçmem gerekiyordu. Kahvaltım bir paket Doritos'tu. Öğle yemeğinde peynirli kraker yemeyi dört gözle beklemiyorum.

Motelin dışına fazla çıkmamaya çalışıyorum. Saçımı gizlemek için kullandığım sıradan kahverengi bir peruğum var. Bazı insanlar bulunmak istemediklerinde saçlarını keserler, ama benimki zaten kafatasımdan yarım santim kesilmiş durumda. Bu yüzden tek seçeneğim peruk. Beş dakikadan fazla takarsam çok kaşındıran *ucuz* bir peruk. Daha gerçekçi görünsün diye üstüne bir beyzbol şapkası takıyorum.

Yine de son zamanlarda yüzüm tüm haberlere konu oldu. Özellikle de bugün, Natalie bu sabah tutuklandığından beri. Kılık değiştirerek bile etrafta dolaşmak çok tehlikeli. Bu almaya değmeyecek bir risk.

Bulunmama izin veremem. Natalie'yi tutuklatmak yeterince zordu. Bu kadar yaklaşmışken her şeyi mahvedemem.

Ödemesi gerekiyor. Eğer ben yapmazsam, başka kimse yapmaz.

Haberler benimle ilgili bir bölüme geçiyor. Dawn Schiff'in hayatı hakkında. Benim hakkımda gerçekten bir şey bildiklerinden değil, ama temel şeyleri biliyorlar. Nerede büyüdüğümü, liseye ve üniversiteye nerede gittiğimi, evli olmadığımı ve çocuğumun olmadığını. Hiç şüphesiz annem tarafından temin edilmiş, hoş olmayan birkaç eski fotoğrafım var.

Haberlerde her zaman gösterdikleri ana fotoğraf, iş yerindeki kimlik fotoğrafımdaki fotoğraf. Hiçbir zaman iyi fotoğraf çekilmedim ama bu seferki özellikle berbat. Saçlarım kafatasıma yapışmış, çünkü yeni duş almışım ve gözlerim hayalet görmüşüm gibi kocaman açılmış. Kötü bir sabıka fotoğrafına benziyor.

Natalie'nin sabıka fotoğrafında nasıl görüneceğini merak ediyorum. O bile iyi bir sabıka fotoğrafı çekemiyor. Güzel olmasına rağmen. O her zaman güzeldi. Belki güzel olmasaydı, daha iyi bir insan olurdu.

Şimdi televizyon annemi gösteriyor. Annemin kameraya çıkıp benimle akraba olduğunu itiraf etmeyi kabul ettiğine inanamıyorum. Gözyaşları içinde cinayetim için adalet istediğinden bahsediyor.

Televizyon ekranında annemin yüzüne bakıp bir şeyler hissetmeyi bekliyorum. Suçluluk ya da pişmanlık.

Hayır. Hiçbir şey.

Annem hayatımın bir gününde bile beni desteklemedi. Çocukken tek istediği onu utandırmayı bırakmamdı. Ve bir yetişkin olarak tek önemsediği şey ona her ay o çekleri göndermemdi. Eğer hiç geri dönmezsem, arada sırada biraz üzülebilir ama

Banka hesabımda bıraktığım parayı almaktan mutlu olacak. Benim onu umursadığım kadar o da beni umursamıyor. Ve eğer neyin peşinde olduğumu bilseydi, beni kendisi ihbar ederdi.

Kendimi yatakta yukarı itiyorum ve sol bileğim zonkluyor. Oturma odamın zemininde tüm o kanın oluşmasına neden olan kesiği yaptığım Pazartesi beri sargılı tutuyorum. Bu konuda çok dikkatli olmam gerekiyordu. Eğer çok derin kesmiş olsaydım, bu benim sonum olurdu.

Odamın dışından gelen gürültüyle daha dik oturuyorum. İkinci kattayım ama duvarlar kâğıt inceliğinde ve pencereler de sargı bezinden yapılmış gibi. Isıtıcı da yok ve dün gecenin tamamını o dayanıksız (mavi!) polyester battaniyenin altında titreyerek geçirdim. Kimse intikamın kolay olduğunu söylemedi.

Televizyonu kapattım ve pencereye doğru yürüdüm. Yeşil bir Ford, ana ofisin hemen dışındaki bir noktaya yanaşıyor. Gözlüklerimi burnumun köprüsüne doğru itiyorum ve camdan içeri bakıyorum.

Ford'un sürücü tarafındaki kapı açılır. Arabadan biri iniyor. Onu hemen tanıdım.

Caleb McCullough.

Onu izlerken yüzümü kısmen gizlemek için perdeleri çekiştiriyorum. Doğruca ana lobiye gidiyor ve içeride kayboluyor. İçeride neler olduğunu merak ederek pencerenin önünde duruyorum. Orada ne işi var?

Midem çalkalanıyor. Çok dikkatli davrandım.

Yaklaşık on dakika sonra Caleb lobiden çıktı. Sola dönüyor ve odama doğru ilerliyor. İkinci kata çıkan merdivenlerin önünde durakladı. Sonra tırmanmaya başladı.

Pencereden bir adım uzaklaşıyorum. Neler oluyor? Caleb dışarıda ne yapıyor?

Ve sonra görüş alanımdan kayboldu. İkinci katta olmalı. Yürüyüş yolundaki ayak seslerini duyabiliyorum, gittikçe yükseliyor. Ve sonra.

Odamın kapısı üç kez gürültüyle çalındı. İşte

geldi.

Bölüm Kırk Altı

HEMEN CEVAP VERMEDIM. Ellerimi kot pantolonuma silerek kapıdan uzaklaşıyorum. Endişeyle odanın etrafına bakıyorum.

Kapıyı tekrar çalıyor.

"Dawn!" Sesi sanki benimle aynı odadaymış gibi ince kapıdan içeri giriyor. "Hadi Dawn, aç kapıyı!"

Kapıya doğru yürüdüm. Sürgüyü çevirip açtım, sonra kilidi çevirdim. Caleb orada duruyordu, kahverengi saçları rüzgârda savrulmuştu, oysa o beş kilometrelik koşuya hiç çıkmamıştı ve elinde taşıdığını fark etmediğim beyaz bir kâğıt torba vardı. Onu bana doğru itti. "Bunu sana getirdim," diyor.

O motel odasına girerken kenara çekiliyorum. Kapıyı arkasından kapatıyorum, kilitliyorum ve sürgüyü tekrar fırlatıyorum.

"Tutuklandığını gördün mü?" Ona sordum.

Bana sırıttı. "Evet, *tam oradaydım*. Keşke yüzünü görseydin Dawn. Destansı bir şeydi."

"Sabahtan beri haberlerde izliyorum." Artık karanlık olan televizyon ekranına bakıyorum. "Keşke tekrarını açsaydım."

Caleb pantolonunun cebini karıştırır ve telefonunu çıkarır. "İnternette her yerde var. Hadi yemek yiyelim, sonra kafayı yersin."

Şimdi izlemek istiyorum ama tartışamayacak kadar açım. Kese kâğıdını yırtıyorum ve beyaz ekmek üzerine mayonezli hindili sandviç çıkarıyorum. Caleb tek renkli yemekleri sevdiğimi biliyor. Poşetin beyaz olmasına bile dikkat etmiş. Beni çok iyi tanıyor.

Yiyeceklerin rengi insanların düşündüğünden daha önemlidir. Yeşil deniz kaplumbağaları renklerini yediklerinden alırlar. Öncelikle otçuldurlar ve çoğunlukla deniz otu ve yosun tüketirler. Bu yiyecekler kıkırdaklarına ve yağlarına yeşil bir renk verir.

"Sadece bir sandviç mi?" diye sordum. "Hiçbir şey istemiyor musun?"

"Buraya gelirken bir hamburger aldım." Omuz silkiyor. Yemek rengi gibi şeyler umurunda değil. O benim gibi değil. O normal biri. Kız arkadaşına cinayet komplosu kuran bir adamın olabileceği kadar normal. "Devam et. Ye hadi. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Sandviçe yumuluyorum, neredeyse hevesimden parçalayacaktım. Bu hafta pek iyi beslenemedim. Yanımda biraz yiyecek getirdim ve odadaki mini buzdolabında saklıyordum ama dediğim gibi, dışarı çıkmaya korkuyorum. Caleb bu hafta sadece bir kez bana yemek getirmek için buraya gelmeye cesaret etti. Bu yüzden çok fazla otomat yemeği yiyorum. Beslenme durumum kötüleşiyor.

Caleb yatağın ayak ucunda duraksıyor, alnını buruşturarak odaya bakıyor. "Burası farklı görünüyor."

"Yeniden düzenledim."

Bu motel odasındaki mobilyaların tamamen yanlış düzenlendiğini açıklamaktan mutluluk duymama rağmen bana nedenini sormuyor. Şifonyerin, mini buzdolabının ve lambanın yerlerini yükseklik sırasına göre değiştirdim. Ayrıca epeyce bir temizlik yaptım, çünkü motelin temizlik personelinin görevlerinde oldukça suskun olduğu açık. Eğer banyoya girseydi, bana getirdiği tüm tuvalet malzemelerini nasıl yeniden düzenlediğimi takdir edebilirdi.

Ama olmayabilir de.

"Neden ana lobideydiniz?" Bir lokma hindi ve beyaz ekmeğin etrafında soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Natalie'yi *aradın* mı?"

Yanaklarım ısındı. Bunu bildiğini bilmiyordum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama sesindeki paniği duymak istiyordum. Onu rahat bırakmam için bana bağırmasına bayılıyordum. "Aramadan önce numarayı engelledim."

"Dawn." Bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Bu kusursuz değil. Aramayı buraya kadar takip etmiş. Bu sabah bana anlatıyordu. Eğer tutuklanmasaydı, bu öğleden sonra buraya gelecekti. Nasıl mahvolurduk biliyor musun?"

"Oh..."

Belki de onu aramakta aceleci davrandım. Ama yine de Caleb suçsuz değil. Bana bütün hafta masasındaki kaplumbağa heykelciğiyle ona nasıl eziyet ettiğini anlattı, onu iş üstünde yakalasaydı her şeyi mahvedecek rağmen.

"Artık burada olmak güvenli değil." Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Bizi kontrol ettim ve hesabı ödedim. Bugün başka bir yer bulacağız."

"Tamam."

Bu köhne motelden kurtulduğuma sevineceğim, ancak bir sonraki yerin de daha iyi olmayacağından eminim. Gerçekten, New England'dan tamamen çıkmak istiyorum. Güneye gitmek. Ama Caleb şu anda araba kullanmanın çok tehlikeli olduğunu düşünüyor. Ayrıca, aniden işi bırakırsa şüpheli görünür. Biraz daha kalmalı, sonra gidebiliriz.

Neresi olduğundan emin değilim. Hep güneyde yaşamak istemişimdir. Orada insanlar daha iyi.

Ben sandviçimi çiğnerken, Caleb yanımdaki yatağa tırmanıyor. Bunu onsuz asla yapamazdım. Rolünü mükemmel oynadı, Akademi Ödülü'nü hak ediyor. Ve umduğumdan çok daha iyiydi. Natalie onu tanığı olmaya ikna etmeye çalışarak kendi ayağına kurşun sıktı.

O kadar uzun süre onun erkek arkadaşıymış gibi davranmayı nasıl başardı bilmiyorum. Ama onunla hiç yatmadı. Yatmayacağına yemin etti.

Sandviçimi bitirirken televizyonu tekrar açtım. Cohasset'teki ormanda vahşice dövülmüş halde bulunan cesetten bahsediyorlardı. Dawn Schiff'in cesedi. Ya da onlar öyle sanıyor.

Caleb, "Er ya da geç sen olmadığını anlayacaklar," diyor.

"Biliyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Ne kadar şansımız var, biliyor musun?"

Tesadüfen yaklaşık benim yaşlarımda bir kadının cesedinin bulunmasından bahsediyor ve görünüşe göre yüzü o kadar kötü dövülmüş ki benim olduğumu düşünmüşler. Haberlerde dişlerinin çoğunun kırıldığından, bu yüzden diş kayıtlarını kullanamadıklarından bahsediliyordu. Bu Natalie'nin tutuklanmasını kolaylaştırdı ama sonuçta bir önemi olmayacak. Eninde sonunda DNA, cesedin başka birine ait olduğunu ortaya çıkaracak; bu rastgele ceset onu hapse göndermeyecek.

Caleb'ın gözleri hâlâ ekranda. "Ne tür hasta bir insan böyle bir şey yapar?"

"Dışarıda bir sürü hasta insan var," diyorum. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Evet, öyle. Ama o kadar kötü dövüldüler ki, kim olduğunu bile anlayamadılar..." Hafifçe yeşile döner. "Ve kimse onu aramıyor bile."

Hindili sandviçimin son parçasını da boğazıma tıkıyorum ve Caleb'ın elindeki telefona doğru başımı sallıyorum. "Bana videoyu göster," diyorum.

Bir tanesini çoktan hazırladı, bu da bana onun da benim gibi takıntılı bir şekilde onları izlediğini düşündürüyor. Ondan en az benim kadar nefret ediyor. O da benim kadar uzun zamandır bunu bekliyordu. İkimiz de içimize çekiyoruz.

Bu videoda, dedektif ona haklarını okurken Natalie'nin yüzünü yakından görüyorsunuz. Dudaklarının çirkin bir şekilde büküldüğünü görebilirsiniz. Yüzü kıpkırmızı oluyor ve sonra bir şeyler bağırıyor.

"Senin adını söylüyor," diye gözlemliyorum. "Evet," diyor sessizce. "Öyle."

Dedektif kelepçeli kollarını çekiştirir ve kadın tökezler. Onu polis arabasına ve içeri kapatıyor. Şimdi ağlıyor. Büyük çirkin gözyaşları. Burnunun altından sümükler akıyor ama silemiyor.

"Aman Tanrım." Caleb'a bakıyorum. "Bunu biz ." "Biz yaptık."

Bir süre orada oturup birbirimize bakıyoruz. Caleb öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastıran ilk kişi oldu. Gömleğinden iki avuç tutup onu daha da yakınıma çekiyorum. Beni beyaz çarşaflı ve *taba* rengi yastık kılıflı plastik kaplı yatağa itiyor, bileğimdeki bandaja dokunmamaya dikkat ederek üzerime tırmanıyor.

Dudakları boynuma doğru inerken "Başardık," diye nefes nefese kalıyorum. "Yaptık
o."

"," diye kulağıma nefes veriyor. "Seni çok seviyorum Dawn." "Ben de seni seviyorum."

Caleb beni öpüyor ve gömleğimin düğmelerini açıyor ve ben umursamıyorum bile.

Artık çarşaflar yastık kılıflarından tamamen farklı bir beyaz tonunda. Televizyonu kapatmak için el yordamıyla uzaktan kumandayı arıyor ama onu durdurmak için bileğini tutuyorum. "İzlemek istiyorum," diyorum ona. "Arka planda. Tamam mı?"

Caleb bana bakıyor ama yıllardır ondan pek çok tuhaf istekte bulundum. Bu çok da garip değil, hem de hiç değil. Adamın

en az bir düzine doldurulmuş kaplumbağanın olduğu bir yatakta uyumayı kabul etti. "Evet. Sorun değil."

Caleb'ın bana yaptığı şey çok iyi hissettiriyor ve bunu çok istiyorum ama bir gözümü de televizyondan ayıramıyorum. Natalie yine orada. Kameraya bakıyor, dudaklarında bir gülümseme var. Bu tutuklanmadan önce olmalı.

Muhabire "Bu yarış Amelia'nın onuruna" diyor.

Her şeye rağmen, sözleri içimi yakıcı bir öfkeyle dolduruyor. Bunu nasıl söyleyebilir? Yalancı sürtük. Dünyaya Amelia'nın en iyi arkadaşı olduğunu ve tüm bunların Amelia'nın şerefine olduğunu nasıl söyleyebilir?

Yatağın yanındaki masaya bakıyorum; en yakın arkadaşıma yazdığım mektubun bulunduğu kâğıt, Mia'nın hemen düzgün el yazımla yazılmış. Kâğıda tükenmez kalemle karaladığım kelimeleri hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum:

Sevgili Mia,

Bugün benimle çok gurur duyardın.

Polis Natalie Farrell'ı tutukladı. Aptal 5K yarışındaydı ve düzinelerce kameranın önünde bileklerine kelepçe takıp onu götürdüler. Yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz.

Yıllardır bu günün hayalini kuruyordum. Caleb ve ben bunun hayalini birlikte kurduk. Bana karşı yumuşamaya başladığı, bunu yapmaya değip değmeyeceğini sorduğu zamanlar oldu, ama pes etmesine izin vermedim. Vazgeçmezdim. Ve birlikte bunu gerçekleştirdik.

Şimdi Natalie hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. Teknik olarak işlemediği bir suç için gidecek olsa da hak ettiği bu. Yine de, cinayetten suçlu olduğu ve serbest bırakıldığı için, bu haklı hissettiriyor.

Sana intikam alacağımı söylemiştim. Natalie'nin seni öldürmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Öldüğün gün bir söz vermiştim ve bugün o sözü yerine getirdim.

Seni seviyorum. Sizi asla unutmayacağım. Saygılarımla,

Dawn Schiff

Bölüm Kırk Yedi

AMELIA onun gerçek adıydı ama arkadaşları ona Mia derdi. Natalie bunu bilemezdi, çünkü hiçbir zaman Mia'nın arkadaşı olmamıştı. Natalie'nin dünyaya bakışı çok Natalie merkezlidir. Eğer bir şey kendi kişisel küçük baloncuğunda olmuyorsa, bundan haberi yoktur.

Bu sayede dokuz ay boyunca yan odamda çalışmayı başardı ve kısa bir süre de olsa liseye birlikte gittiğimizi fark etmedi. Her zaman eninde sonunda anlayacağını ve kimliğimin ortaya çıkacağını düşünmüştüm ama hiç anlamadı. Dürüst olmak gerekirse, lisedeyken çok farklı görünüyordum. Şimdiki kadar zayıf değildim ve o zamanlar daha uzun saçlarım vardı. Ayrıca ondan bir yıl ilerideydim, çünkü altıncı sınıfta Mia kötü bir zatürre vakası yüzünden aylarca hastanede kaldıktan sonra yılın büyük bölümünde okula gelmemişti. Natalie de üçüncü sınıfın başında başka bir okuldan transfer olmuştu, yani aynı okulda sadece bir yıl, iki farklı sınıfta okuduk.

Yeni kız olmasına rağmen, Natalie lisemizin kraliçesiydi. Buna şaşırdın mı? Ve Mia... değildi. Annesi onu on hafta erken doğurmuştu ve hayatı boyunca serebral palsi ile yaşamıştı. Zihni iyiydi ama yürümek için diş tellerine ve koltuk değneklerine ihtiyacı vardı. Konuşması bozuktu, özellikle de heyecanlandığında, bu da onu çok utandırıyordu.

Mia'yla birinci sınıfta tanıştım. Bir sınıf gezisi için arkadaş seçmemiz gerekiyordu ve çocukların her zamanki gibi eşleşmelerini izledim, beni kimsenin sevmediği başka bir ezikle arkadaş olmak için bıraktılar - ya da daha kötüsü, Mia'nın

Öğretmenim. Bu yüzden diş telleri ve koltuk değnekleri olan yeni kız doğruca yanıma geldiğinde şaşırdım. *Dawn, benim arkadaşım olur musun?*

O kadar şaşırmıştım ki ilk başta ne diyeceğimi bilemedim. Yedi yaşındayken bile her şeyden dışlanmaya alışmıştım. Tüm sınıfı davet etmedikleri sürece kimse beni doğum günü partisine davet etmezdi ve o zaman bile genellikle beni dışlamanın bir yolunu bulurlardı. İlk başta Mia'nın benimle dalga geçiyor olabileceğini düşündüm. Ama sonra yüzündeki ciddi ve geniş gözlü ifadeyi gördüm ve bana daha önce hiç olmamış bir şey oldu:

Başka bir kız benimle arkadaş olmak

istedi. Tabii ki evet dedim.

Mia gelmiş geçmiş en iyi arkadaştı; hayatımı yaşamaya değer kıldı. O gelmeden önce tamamen yalnızdım. İnsanlar benimle hep dalga geçerdi ve Mia da aynı deneyimi yaşadı. Bu ikimiz için de hayatın bir parçasıydı. Annem çok tuhaf olduğum için bunu hak ettiğimi söylerdi. Mia, ailesi daha destekleyici olduğu için şanslıydı ve ona göz kulak olan bir ağabeyi vardı. Yetişkinler olarak her şeyin daha iyi olacağını umduk ama çocukların acımasız olabileceğini de kabul ettik. Ve birlikte olduğumuzda, o kadar da kötü görünmüyordu.

Özellikle de birbirimizi savunduğumuz için.

Örneğin, üçüncü sınıftayken Jared Kelahan Mia'yla dalga geçmeyi bırakmadığında onu maymun demirlerinden aşağı itmiştim - emin olabilirsiniz ki bu alay etmeyi durdurmuştu. Ve Duncan Albright bana Kaplumbağa Kız demekten vazgeçmeyince, Mia onun pantolonunun kasıklarına biraz su attı ve altını ıslattığına dair çok popüler bir söylenti başlattı. Her zaman birbirimizin arkasını kollardık.

Ama üniversiteye gittiğimde işler kötüleşti.

En iyi arkadaşımın yanında olamadım. Artık onu savunamazdım. Tek yapabildiğimiz telefonda konuşmak ve ona iyi olacağına dair güvence vermekti. Ama bu yeterli değildi.

Mia'nın bir engeli vardı ve bu konuda asla özür dilemez ya da utanmazdı. Bu yüzden onun bu şekilde değişmesini izlemek acı vericiydi. Diğer çocuklar onun koltuk değnekleriyle yürümesine kıkırdardı. Çocuklar ona çelme takmaya, düşmesine neden olmaya çalışırdı. Bir keresinde koridorda o kadar kötü düştü ki ön dişi kırıldı. Sonra da onun bozuk gülümsemesiyle dalga geçtiler.

Ama en kötüsü onun konuşma şekliyle dalga geçmeleriydi.

Mia'nın sesine bayıldım. Onu tekrar duymak için her şeyimi verirdim. Telefonda saatlerce konuşurduk ve alışmak biraz zaman alsa da onu anlamakta hiç zorlanmazdım. Ama kelimelerini karıştırırdı-

Özellikle de gergin ya da heyecanlıyken bir hece diğerine karışıyordu.

Natalie, Mia'yla dalga geçmek için çok çirkin bir yol bulmuştu. Aynı matematik sınıfını paylaşıyorlardı ve Mia ne zaman bir soruya cevap verse, Natalie ve en iyi arkadaşı Tara Wilkes aynı geveleyici sesle cevabı taklit ediyorlardı. Öğretmenin duyamayacağı ama etraflarındaki herkesin duyabileceği kadar alçak bir sesle.

Diğer çocuklara fikir verdi. Tüm sınıflarında olmaya başladı. Mia şikayet ettiğinde öğretmenler hiçbir şey yapmadı. *Natalie ve Tara'nın asla böyle bir şey yapmayacağını* söylediler.

Bu işkence birkaç ay sürdükten sonra Mia sınıfta elini kaldırmayı bıraktı.

Uzakta olduğum için çoğunlukla telefonda iletişim kuruyorduk ama kişiliğindeki değişimi fark etmemek zordu. Mia her zaman güçlü bir insan olmuştu, benden daha güçlü. Bana kimsenin önünde ağlamamamı söyleyen oydu. Ama Natalie ve diğer kızlar onu *kırmıştı*. Sesindeki acıyı duyabiliyordum.

Dayan, dedim ona. *Lise bitmek üzere.*

Biliyorum, dedi. *İnan bana, deniyorum. Natalie'nin kazanmasına izin vermeyeceğim.*

Ne yapacağımı bilemedim. Mia'nın ailesini arayıp neler olduğunu anlatmayı düşündüm ama Mia bundan nefret ederdi. Hatta benden daha fazlasını yapabileceğini umarak Mia'nın erkek kardeşine bir e-posta yazacak kadar ileri gittim. Ama sonunda Mia'nın bunu atlatacağına inandım. Ne de olsa son sınıfın yarısından fazlasıydı. Yakında üniversiteye gidecek ve tüm bunları geride bırakacaktı.

Sonra Sevgililer Günü olayı oldu.

Mia'yı tanıdığımdan beri George adında bir çocuğa aşıktı. Anaokulundan beri onunla aynı okula gidiyorduk ve bir gün onunla evlenmeyi hayal ederdi, her ne kadar bundan bahsederken gülse de. Anlayabildiğim kadarıyla George iyi bir çocuktu. Özellikle yakışıklı, popüler ya da atletik değildi ama bizim gibi dışlanmış biri de değildi. Mia'ya hiç gülmez ya da onunla dalga geçmezdi. Koridorda ona selam verirdi. Nazikti.

Mia, 14 Şubat'a giden günlerde George'dan bir dizi not aldı. Onları bana telefonda okudu. Tam da George'dan beklediğim türden tatlı notlardı ve onun adına çok mutlu olmuştum. En iyi arkadaşım için işler nihayet yoluna giriyor gibi hissediyordum.

Umutsuzca kendime ait bir erkek arkadaşım olmasını istesem de, ki bu imkânsız gibi görünüyordu, kıskanmıyordum. Sadece Mia'nın mutlu olmasını istiyordum.

Sevgililer Günü geldiğinde Mia, George'un kırmızı bir gül taşıdığını görünce ona yaklaştı. Gülün kendisi için olduğunu sanmıştı ama George'un aşık olduğu başka bir kız içindi. Mia'yla hiç ilgilenmemişti, ne şimdi ne de başka zaman. Notların hepsi Natalie ve Tara'dan gelmişti, ona şaka yapıyorlardı-George'un hiçbir şeyden haberi yoktu. Her şeyi Natalie planlamıştı. George bu konuda nazik davranmaya çalışsa da, Mia'ya karşı hiçbir romantik his beslemediğini ve asla beslemeyeceğini acı bir şekilde belli etmişti.

İki gün sonra Mia kendi kıydı.

Bir sürü hap içmiş, sonra da banyoda bileklerini kesmiş. Ailesi onu bulduğunda çoktan gitmişti. O gece haberi vermek için beni aradılar. Onu en az onlar kadar seviyordum. Mia gibi başka bir arkadaşım asla olmayacaktı.

Mia gitmişti. Ve hepsi Natalie'nin suçuydu.

İntikam almak istedim. Mia'nın ailesini bir şeyler yapmaları için ikna etmeye çalıştım.

-Natalie'ye karşı suç duyurusunda bulunun. Ama Natalie'nin yanlış bir şey yaptığına dair hiçbir kanıt yoktu. Natalie'nin sözüne karşılık ölü bir kız vardı ve herkes Natalie'yi seviyordu. Mia'nın ailesi sadece bunu unutmak istedi. *Bırak huzur içinde yatsın Dawn.*

Ama yapamadım. Çok öfkeliydim. Natalie Farrell'a olan nefretim yakıyordu. Onun üniversiteye gidişini, en seksi erkeklerle çıkmasını, milyonlarca yeni arkadaş edinmesini ve Mia'nın asla yapmayacağı her şeyi yapmasını izledim. *Onun* yüzünden.

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Benden başka kimsenin umurunda değildi. Mia'nın kendi ailesi bile bu işin peşini bırakmaya hazırdı.

Sonra bir gün Natalie'den en az benim kadar nefret eden birini . Mia'yı öldürdüğü için onu benim gibi suçlayan birini. Ailesi gibi kolaylıkla bu işin peşini bırakmaya niyetli olmayan birini.

Caleb.

Mia'nın kardeşi.

Bölüm Kırk Sekiz

NATALIE

TUTUKLANDIĞIM İÇİN bana bir avukat sağlanması hakkım var. Yapılacak en akıllıca şey kendi avukatımı tutmak olurdu, ancak şu anda inanılmaz derecede parasızım ve elimde ne varsa kendimi kurtarmak için biriktirmek istiyorum. Bu yüzden ücretsiz avukatı kullanmayı kabul ediyorum.

Şu anda avukatımla bir görüşme yapıyor olmam gerekiyordu. Beni tam başımın üzerinde aşırı parlak bir ampulle aydınlatılan sorgu odalarından birine götürdüler ve son kırk beş dakikadır rahatsız plastik bir sandalyede oturup Archibald Ferguson adında, asla gelmeyeceğinden giderek emin olduğum bir avukatı bekliyorum. Keşke kendi avukatımı tutacak param olsaydı. Ama eminim ki anayasa ya da onun gibi bir şey avukat tutma hakkım olduğunu söylüyor. Bana bir tane verdiklerini söyleyip ellerini yıkayamazlar.

Sonunda sorgu odasının kapısı açılıyor ama içeridekinin bir genç olduğunu görünce kalbim sıkışıyor. Muhtemelen babasının büyük boy takım elbiselerinden birini giymiş, polis departmanında çalışan bir lise stajyeri. Ama elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

"Biraz su alabilir miyim?" Stajyere sordum. "Boğazım gerçekten çok kurudu. Avukatımın gelmesine ne kadar kaldığını sorabilir misiniz?"

Çocuk boğazını temizler. "Aslında, ben senin avukatınım."

Çocuğa bakıyorum, kavrulmuş boğazımla ilgili tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Bu bir tür şaka olmalı. Bu bir *çocuk*. Sakal bırakacak yaşta bile görünmüyor. Nasıl *avukat* olabilir? Nasıl *benim avukatım* olabilir?

"Ne?" Kekeliyorum.

"Ben senin avukatınım," diye tekrarlıyor, ancak ikinci kez söylediğinde daha inandırıcı gelmiyor. "Ben Archie Ferguson."

Pürüzsüz beyaz elini uzatıyor ama ben tutmuyorum. "Kaç yaşındasın?"

İrkildi. "Yirmi beş yaşındayım."

Sanırım bu, onu ilk başta on altı yaşında sandığımdan daha iyi. Ama çok da iyi değil. Bu çocuk bir cinayet davasında birini savunacak bir pozisyonda görünmüyor. Daha çok McDonald's'ta arabaya servis işinde çalışıyor gibi görünüyor.

"Avukat mısın?" diye sordum.

Gururla başını sallıyor. "Haziran'dan beri çalışıyorum."

Harika. Beş aydır avukatlık yapıyor. Yüzümü ellerimin arasına gömüp gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Ama bir şekilde kendimi tutmayı başarıyorum.

Ferguson karşımdaki sandalyeye yerleşti. Takım elbisesi sıska bedenine en az iki beden büyük geliyor; babasına ya da ağabeyine ait olmalı. Sanırım büyüyünce içine girecek. O zamana kadar ben yirmi beş yıl hapis yatıyor olacağım.

"Davanız hakkında konuşalım, Bayan Farrelly," diye başlıyor.

"*Farrell*." Neredeyse komik denecek kadar küçük masanın üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Benim adım Farrell."

Ferguson kaşlarını çatar. Önündeki bir yığın gevşek kâğıda bakar ve onları karıştırmaya başlar. "Farrell? Emin misin? Sanırım-"

"*Ben kendi adımı biliyorum*."

"Doğru. Doğru, tabii ki." Ferguson'un sesi çatlıyor çünkü görünüşe göre hâlâ ergenlik dönemini yaşıyor. "Özür dilerim. Bayan *Farrell*."

Buna bir şey demiyorum.

"Yani..." diyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Evet?"

Boğazını temizliyor, bu bir öksürüğe dönüşüyor, sonra bir dizi öksürük. Sonunda ayağa fırlar ve gidip biraz su alması gerektiğini söyler. Koşuyor.

terli kağıt yığınını alarak odadan çıkıyor ve yaklaşık on dakika sonra geri dönüyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor karşısındaki sandalyeye otururken Be
n. Sadece ona bakıyorum.

"Yani..." Tekrar öksürüyor ve yemin ederim, eğer bir öksürük nöbeti daha geçiriyor. "Senin davanı konuşalım."

"Dinleyin," dedim, "alınmayın Bay Ferguson, ama bu dava büyük bir olay. Bu bir *cinayet* davası. Bana yardım edebilecek başka biri var mı? Mesela biraz daha tecrübeli biri?"

Ferguson'un yanakları kıpkırmızı oldu. "Neredeyse altı aydır bu işi yapıyorum. Bir sürü dava denedim. Merak etmeyin. Emin ellerdesiniz."

"Yine de endişeliyim." Tırnağımı çiğniyorum. "Bu bir cinayet suçlaması, biliyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor. "Evet, bu zor bir durum. Sana karşı oldukça iyi bir davaları var. Bir sürü şey."

Bir sürü "şey" mi? Bu nasıl olabilir? Ben hiçbir şey yapmamışken bana karşı ne kadar "şeyleri" olabilir ki? "Ne gibi?"

"Mesela şu Schiff denen kadının e-postalarına girmişler ve kadın ona yaptığın şeyleri yazmış." Doğru düğümlenmemiş gibi görünen kravatını çekiştiriyor. "İş yerinde ona nasıl zorbalık yaptığını ve ikinizin de çalıştığı şirketten zimmetine para geçirirken seni yakaladığını yazmış. Ve ikinizin o gece buluşmanız gerekiyordu."

"Bu tamamen kurgu." Kalbim küt küt atıyor. "Dawn'a iyi davrandım. Ve o gece buluşmamamız gerekiyordu. Neden bahsediyor olabileceğini bilmiyorum."

"Ayrıca," diyor, "parmak izleriniz onun evindeki bir bıçağın sapındaydı."

"Bunu açıkladım. Evde davetsiz bir misafir olması ihtimaline karşı kendimi savunmak için bir bıçak aldım. Bıçaklanarak öldürülmüş gibi de değildi."

Ferguson özür dileyerek gülümsüyor. "Ayrıca," diye ekliyor, "polis arabanızın bagajında kan ve saç buldu. Schiff'in evinde bulduklarıyla eşleşti."

Ağzım açık kaldı. *Bagajımda* Dawn'ın kanını ve saçını mı buldular? Bunu açıklamaya başlayamam bile.

"Bahsetmeye bile gerek yok," diye devam ediyor. Aman Tanrım, *dahası* mı var? "Erkek arkadaşınızın ifadesi son derece zarar verici. Bu çok zor olacak.

parçalamak için."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordum. "Yani, evet, o gece birlikte değildik."

"Ve bu konuda yalan söyledin."

Çekindim. "Evet, gördüm. Ama şu dedektifi *gördün* mü? Korkunç biri. Yemin altında ifade vermedim. Sadece o gece için bir mazeretim yoktu. Pazartesi gecesi için mazereti olmayan bir sürü insan var."

Ferguson bana komik bir bakış attı. "Erkek arkadaşının tek söylediği bu değil." "Bu hiç adil değil." Sağ elimi yumruk şeklinde sıkıyorum. "Santoro Caleb'i taciz ediyordu. Onu buldu ve muhtemelen istemediği bir sürü şey söylemeye zorladı."

"Hayır, hiç de öyle olmadı. Caleb McCullough karakola kendi isteğiyle geldi. Onlara ifade vermek istediğini söyledi ve onlar da bunu kaydettiler. Tutanağı gördüm."

Doğru duyup duymadığımı merak ederek ona göz kırpıyorum. "Caleb bir açıklama yapmak mı *istedi*?"

"Bu doğru."

"Ama..." Düşüncelerim durmak bilmiyor. Bu doğru gelmiyor. "Ne dedi o?"

"Bu, uh... iyi değil." Ferguson önündeki kâğıt yığınını ben elinden almak isteyene kadar karıştırıyor. "O gece birlikte oldukları konusunda yalan söylemesi için ona baskı yaptığınızı söyledi. Sen gitmesini istedikten sonra saat dokuz buçuk civarında evinden ayrıldığını söyledi. Görünüşe göre ona bir yere gitmen gerektiğini söylemişsin."

"Ne?" Ağlıyorum. "Bu çok saçma! Bu tamamen yalan."

"Evet, söylediği buydu. Dawn'la iyi geçinemediğinizi de söyledi. Sürekli onunla uğraşıyormuşsun. İkiniz birbirinizden nefret ediyormuşsunuz."

Başım dönüyor. Caleb benim hakkımda böyle mi söyledi? Neden böyle bir şey söylesin ki? Dawn'ı çok az tanıyordu ve iş yerinde bile o kadar çok bulunmuyordu. Dawn'a zorbalık yaptığımı düşünse bile, bunu neden polise söylesin ki? Bu kız arkadaşın hakkında söylenecek çok kötü bir şey.

"Gördüğünüz gibi," diyor Ferguson, "size karşı güçlü bir davaları var. Ancak bazı iyi haberler de var."

"Ne gibi?" . Bu gidişle müebbet hapisle karşı karşıyayım. "Şey," diyor, "ellerinde ceset yok."

Başımı kaldırdım. "Ne? Anlamıyorum. Dedektif Dawn'ın cesedini bulduklarını söyledi." *Ölene kadar dövülmüş.*

"Aslında..." Önündeki kâğıtları tekrar karıştırıyor. "Cesedin kimliğini tespit etmekte zorlanıyorlardı çünkü çok kötü dövülmüştü ve dişleri tahrip olmuştu, bu yüzden diş kayıtları kullanılamadı. Ancak DNA testleri cesedin Dawn Schiff'e ait olmadığını ortaya çıkardı."

Başım dönüyor. Aynı yaşlarda bir kız daha mahallemizde ölü bulundu. Büyük bir tesadüf gibi görünüyor ama sanırım büyük şehirlerde çok sayıda insan öldürülüyor ve bunların bir kısmı da genç kadınlar oluyor. "Yani... ölmemiş bile olabilir mi?"

Bana bir bakış attı. Evinin zeminindeki kan miktarına, arabamdaki kana ve bir daha ortaya çıkmamış olmasına dayanarak, neredeyse kesinlikle ölmüş olduğunu söyleyebilirim. Ve ben hala baş şüpheliyim.

"Ortada ceset yoksa cinayetten hüküm giyebilir miyim?" Ben soruyorum.

"Bu daha zor ama yine de mümkün. Kefaletle serbest kalma şansınızın yüksek olduğunu düşünüyorum."

Kefaleti ödeyebilme şansım olsaydı bu harika bir haber olurdu. "Peki ya mahkumiyet?" Ona baskı yapıyorum.

Tereddüt ediyor. "Bunlar gerçekten ciddi suçlamalar Bayan Farrell. Ve dediğim gibi savcının elinde çok güçlü bir dava var. Bu şartlar altında yapabileceğiniz en iyi şey itiraf etmek ve anlaşma yoluna gitmek."

"İtiraf et!" Ağlıyorum. "Ama ben hiçbir şey yapmadım!"

Ferguson bana şüpheci bir bakış attı. "Biliyorsun, avukat-müvekkil gizliliği diye bir şey var. Bana doğruyu söylersen daha iyi olur, böylece sana yardımcı olabilirim. Kimseye söylemeye iznim yok, bu yüzden bana karşı dürüst olmalısın."

"Ben ," diye ısrar ediyorum. "Yemin ederim."

Ferguson kaşlarını çatıyor. Genç olabilir, ama anlaşılan beş aydır suçluları savunmak onu şimdiden bıktırmış. "Peki," diyor. "Ama her halükarda, bir savunma pazarlığı yapmaya değer olabilir. Birkaç yıl hapse girersin, sonra çıkarsın. Şansımızı mahkemeye gidersek, özellikle de ceset ortaya çıkarsa, ömür boyu hapis cezası alırsın."

Ömür boyu hapis.

Ömür boyu hapis.

Ferguson Pazartesi günkü kefalet duruşması hakkında konuşmaya başlıyor ama söylediklerine zar zor odaklanabiliyorum. *Müebbet hapis.* Bu üç kelime

Kafamın içinde tekrar tekrar. Eğer işler kötü giderse, ölene kadar bir hücrede yaşayabilirim. Parmaklıklar ardında. Bu bir hücreden bile daha kötü.

Ömür boyu hapis.

Bunun bana olmasına izin verememem. İzin *verememem*.

Eğer bu yüzden hapse girecekmişim gibi görünüyorsa, hayatımın geri kalanını hapiste geçirecekmişim gibi görünüyorsa, her şeye bir son vereceğim. Wollaston Sahili'ne geri döneceğim ve gecenin bir yarısı gelgitin yükseldiği bir anda kendimi iskeleden aşağı atacağım. Kimse beni kurtaramayacak.

Ama umarım iş o noktaya gelmez. Lisemde intihar ederek ölen bir kız vardı ve bu inanılmaz derecede trajikti - yıllarca düşünmeden edemediğim bir şeydi. Ama şimdi anlıyorum. O kızın kendi canına kıydığında hissetmiş olması gereken umutsuzluğu nihayet anlıyorum. Bildiğiniz hayatı yaşamaya devam etmektense, uçurumda yutulmanın daha iyi olacağı hissini.

Bunun bana olmasına izin verememem. İzin *verememem*.

Bölüm Kırk Dokuz

DAWN

KAPLUMBAĞALARIN ILGINÇ ÇIFTLEŞME ALIŞKANLIKLARI VARDIR. Erkek kaplumbağa genellikle dişiyi takip eder ve kur yapma ritüelini başlatmadan önce kloakal açıklığının yakınını koklar. Erkek ve dişi çiftleşirken, meni erkekten dişiye geçerken kuyruklarını birlikte bükerler. Ancak dişi yumurtalarını hemen bırakmak zorunda değildir. Eğer isterse yumurtlamadan önce spermi birkaç yıl boyunca tutabilir.

Caleb seks yaptıktan sonra hep uykulu olur. Bütün insan erkekleri bunu yapar mı? Emin değilim. Caleb birlikte olduğum tek erkek. Eminim bundan sonra da birlikte olacağım tek erkek o olacak. Eğer o , neredeyse kesinlikle hala bakire olurdum. Natalie'nin yardımsever bir şekilde belirttiği gibi bir kaplumbağaya kaptırmazdım.

Telefonunda daha fazla video izliyorum, başımı yastığa dayamışım, o da yanımda yatıyor, kolu göğsümde asılı. Buraya ilk geldiğinde, bu motelden çıkmamız acil gibi görünüyordu, ama şimdi gecenin geri kalanı için zaten ödeme yaptığımızı, bu yüzden acele etmemize gerek olmadığını söylüyor. Sanırım Natalie hapiste olduğu için işler durdu.

"Sen de izlemek ister misin?" Telefonu ona doğru eğerek soruyorum.

Esniyor. " değil. Ben de oradaydım, hatırladın mı?"

Koluyla beni sıkıyor, bana daha da sokuluyor. Mia öldükten yaklaşık bir yıl sonra Caleb ile yeniden bağlantı kurdum. Ailesini görmeye gelmiştim ve o da oradaydı. Caleb'i küçüklüğümüzden beri tanıyordum ama o zamanlar arkadaşımın ağabeyine pek ilgi göstermezdim; yine de Mia'yı koruduğunu bildiğim için ondan hep hoşlanmıştım. Yıllar sonra onu gördüğümde, ne kadar uzun ve sevimli olduğunu görünce şaşırmıştım. Bazen erkeklere aşık oluyordum ama onları görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Artık hiçbir erkeğin benden hoşlanmayacağını biliyordum.

Caleb, Mia'nın *üvey kardeşi*. Babası o küçükken ölmüş ve annesi yeniden evlenmiş. Bu yüzden soyadları farklıydı. Küçük kız kardeşini çok seviyordu ve son bir yılını onun başına bunların gelmesine izin verdiği için kendini suçlayarak geçirmişti. Natalie'yi bile bilmiyordu, en azından tamamını. Ta ki ben ona anlatana kadar.

Öfkeden deliye dönmüştü. Üniversiteye döndüğümde görüşmeye devam edeceğimize söz verdik. Çoğunlukla Natalie hakkında konuştuk - Natalie açık bir elebaşı olduğu için Tara'yı çok daha az suçluyordum. Natalie'nin Mia'ya ne yaptığını ve bunu ona nasıl ödetebileceğimizi tartıştık. Yine de somut bir fikrimiz yoktu. Ben onu karanlık bir sokakta köşeye sıkıştırmayı önerdim ama Caleb bu fikri kabul etmedi. Kimseyi fiziksel olarak incitmek istemediği konusunda kararlıydı ve bu da seçeneklerimizi kısıtlıyordu. Çoğunlukla sadece fantezilerdi.

Bunu yanına bırakamayız, Caleb öyle derdi. *Bu doğru değil.*

Arkadaşlığımızın ne zaman farklı bir şeye dönüştüğünü tam olarak hatırlayamıyorum. Hiçbir zaman Mia ve benim sahip olduğumuz türden bir arkadaşlığımız olmadı - bunu hiç beklemiyordum - ama bana çoğu insandan farklı bir şekilde baktığını fark ettim. Bunu tam olarak anlayamamıştım.

Mia'nın ölümünden üç yıl sonra, Caleb ve ben birlikte bir restorandaydık ve oldukça güzel bir akşam geçiriyorduk. İlk defa çatal bıçak takımı temizdi ve bardakların üzerinde değiştirilmelerini gerektirecek lekeler yoktu. Hesap geldiğinde, Caleb hesabı almak istedi.

Hayır, itiraz ettim, *ödeme sırası bende.* Caleb ve ben dışarı çıktığımızda hesabı her zaman sırayla öderdik. Eğer o akşamki hesapla bir önceki hesap arasında önemli bir fark varsa, aradaki farkı karşılaması için ona para teklif ederdim.

Faturayı parmaklarımın arasından çekip *alırken, Ödemek istiyorum,*" dedi. İtiraz etmeye başlayınca ekledi, *iş yerinde zam aldım.*

Tamam, sonunda isteksizce de olsa kabul ettim, *ama en azından doğru olduğundan emin olayım.*

Rakamlara baktım ve büyük bir hata olduğunu gördüm. Bizden iki bira istemişlerdi ama sadece Caleb bir bira sipariş etmişti. *Sizi altı dolar kurtardım*, dedim ona gururla. *Bensiz ne yapardınız?*

Haklısın, o da kabul etti. *ne yapardım bilmiyorum.*

Sonra yüzünde orantısız bir gülümsemeyle bana baktığını fark ettim. *"Dawn, seni öpsem sorun olur* mu*?*" diye ağzından kaçırana kadar ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordum.

Şaşırmıştım. Bana farklı davrandığını fark etmiştim ama bu tamamen beklenmedik bir şeydi. Daha önce kimse beni öpmemişti. Yine de izin istemesi beni tuhaf bir şekilde etkilemişti ve bu da bana evet demem için ilham vermişti.

Bu benim ilk öpücüğümdü. Ve hayal ettiğimden çok daha güzeldi. Bu birçoğunun ilkiydi ve en az bir düzine kez öpüşene kadar izin istemeyi bırakmadı.

Ve sonra bir şekilde ona aşık oldum.

O da beni seviyor. Tüm bunlardan önce, evlenmekten bahsediyordu. Benimle evlenmek istiyor, her ne kadar ben olsam da... ben. Sonuçta, hayal kırıklığına uğrayacağından eminim. Mia beni olduğum gibi kabul etti ama Caleb'ın bende olmayan bir şey gördüğünden şüpheleniyorum.

Daha da önemlisi, bana aşık oldukça Natalie'ye olan nefreti de azalıyor gibiydi. Artık onun hakkında pek konuşmuyordu. İntikam almak istemiyordu. *Uzun zaman önceydi,* demeye başladı. İşte o zaman anladım. Bunu şimdi yapmalıydık, arzusunu tamamen kaybetmeden önce.

"Bir saat içinde yola çıkmalıyız," diyor, bir saat içinde yola çıkmak istemeyeceğini düşünmeme neden olan o uykulu sesiyle. "Buradan yaklaşık otuz mil güneyde gidebileceğimiz başka bir motel buldum."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Başını dirseğine dayıyor. "Belki geceyi seninle geçirebilirim diye düşündüm. Bence bu güvenli."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerini bana dikti. "Tehlikeli yaşayalım."

Natalie'yi motelden aramak gibi aptalca bir hareket yaptıktan sonra onunla tartışamam. Ve geceyi burada geçirmesini istiyorum. Bu moteller karanlıktan sonra korkutucu oluyor.

"Acaba o cesedin ben olmadığımı anladılar mı?" diye düşünüyorum. "Haberlerde bundan bahsedildiğini görmedim."

"Henüz yapmadılarsa bile yakında yapacaklarına eminim," diyor. "Sanırım yüzü çok hasar gördüğü için DNA testi yapmak zorunda kaldılar. Bu da zaman alır."

"Sanırım öyle..."

Çenesindeki kirli sakalı ovuşturuyor. "Çok büyük bir tesadüf, değil mi? Yani, seninle aynı yaşta bir kız tam da aynı zamanda ortaya çıkıyor..."

Bunu söyleyip duruyor. Bunun ne kadar garip bir tesadüf olduğundan bahsedip duruyor. Ama *o kadar da* garip değil. Bu ülkede her yıl binlerce kadın öldürülüyor. Bu bir *tesadüf*. Bunu söylerken bana komik bir bakış atmasına gerek yok.

"Sence ne kadar süre hapiste kalacak?" Düşünüyorum.

"Uzun bir süre, bahse girerim."

"?"

"Elbette. Yani, bu bir cinayet suçlaması."

Alt dudağımı çiğniyorum. "Ama DNA testleri ölü kadının ben olmadığımı gösterdiğinde ortada bir ceset olmayacak. Ortada ceset yoksa onu ömür boyu hapse atamazlar, değil mi?"

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey , değil mi?"

"Sanırım yok..."

Caleb beni öpebilmek için başımı eğiyor. Her ne kadar beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışsam da son bir aydır beynimi kurcalayan düşünceyi kendimden uzaklaştırırken midem çalkalanıyor. Yine de bunu düşünmemek çok zor.

Onu öptü. Natalie'yi öptü.

İlk başta, bunun önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ama şimdi ne zaman dudakları dudaklarıma değse, onu öptüğünü hayal ediyorum. İkisini öpüşürken *gördüm.* Ve eğer daha iyi bilmeseydim, bundan zevk aldığını düşünürdüm. Muhtemelen belli bir seviyede zevk alıyordu. Eminim çok iyi öpüşüyordur. Çok tecrübesi var.

"Onu öpmek nasıl bir şeydi?" kaçırdım.

Dudakları hafifçe aralandı. "Pardon?"

"Natalie'yi öptüğün zaman," diye açıklıyorum. "Nasıl bir şeydi?"

Yüzü kararıyor. "Ne düşünüyorsun? Korkunçtu. Nefret ettim." "Gerçekten mi? Çünkü o kadar da nefret etmiş gibi görünmüyordun. yapıyorduk." Hemen ekliyorum, "Sadece merak ediyorum. Kızgın değilim."

Caleb yatakta doğrulup oturuyor. Çenesinde bir kas seğiriyor. "Bu konuşmak istediğim son şey."

"Rolünü oynamayı o kadar da umursamıyormuşsun gibi görünüyor. Sadece bir gözlem."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Tam olarak istediğimizi aldık. Ve bunun büyük bir kısmı Caleb'ın Natalie ile çıkmasından kaynaklanıyor. Ama hissettiklerime engel olamıyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın Dawn," diye homurdanıyor. "Onunla çıkmak istemediğimi *biliyorsun*. Bunların hiçbirini yapmak istemedim! Sana *hayır* dedim. Ama sen ısrar edip durdun."

Bu yanlış değil. Caleb aslında Natalie ile çıkmak istemiyordu. Onunla sadece arkadaş olmanın yeterli olacağını düşündü. Ama erkek arkadaşı olursa onu çok daha iyi suçlayabileceğini hissettim. Bu yüzden onu ikna ettim. Aslında biraz uğraşmam gerekti çünkü bunu gerçekten yapmak istemiyordu. Ama ben acımasızdım. Kabul edene kadar pes etmedim.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye . "Reddedebilirdin." "Seninle

hiç *tanıştın* mı?" diye karşılık veriyor.

"Sadece söylüyorum..."

"Bunu bana sen yaptırdın! Bana yalvardın! *Ağladın*!"

Oldukça iyi bir performans sergiledim. Ve bu bir rol değildi. Natalie'yi parmaklıklar ardına götürmek benim için çok önemli. Yani evet, biraz gözyaşı döktüm. Ama içten içe hala reddetmesini umuyordum. Çünkü Caleb'ın sadece beni sevmesi gerekiyordu. Ve eğer bir kadını gerçekten seviyorsanız, asla başka bir kadını öpmeyi kabul etmezsiniz. Hiçbir koşul altında.

Caleb kaşlarını çatar. "Biliyorsun, onunla yatmadım bile. Ve inan bana, bu hiç kolay değildi."

"Oh, eminim."

"Öyle demek istemedim! Sadece onunla hiçbir şey yapmadığımı söylüyorum."

"Onu öpmek dışında."

"Evet. Ama hepsi bu. Ve bundan nefret ettim. Sonrasında kusmak istedim."

Yalan söylüyor. Natalie'den gibi nefret etmiyor. Her şeyin peşini bırakacaktı. Ona tuzak kurmak ve hak ettiği gibi onu hapse göndermek için Vixed'de iş bulmayı önerdiğimde Caleb bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. On yıl önce olsa bunu seve seve kabul ederdi. Ama şimdi onu bunu yapmaya zorlamak zorundaydım. Tekmeleyerek ve bağırarak.

Mia öleli 13 yıl oldu. Ve artık onu gerçekten önemseyen tek kişi benmişim gibi geliyor. Öz kardeşi bile onu terk etti.

Hâlâ umurumda, Mia. Bütün bunları senin için yaptım.

Natalie bunu ödeyecek. Bilgisayarıma bırakılan o e-postalar çok zekiceydi. Kim bilgisayarının şifresini bir mail kutusuna bırakacak kadar aptaldır ki?

Yapışkanlı notu mouse pad'lerinin altına mı koymuşlar? Ama eminim polis yutmuştur. Mia'ya yazdığım e-postalar bir sanat eseriydi. Mia'nın kendisini öldüren kadını alaşağı etme planında küçük bir rol oynayabildiğine çok sevindim. Caleb, e-postalara "cevap vermek" ve her şeyin daha gerçek görünmesini sağlamak için Mia'dan takip edilemeyen sahte bir hesap bile oluşturdu. Caleb, Mia'dan geldiği iddia edilen düzinelerce sahte e-posta oluşturdu ve ona her zaman istediği hayatı verdik. Her zaman Batı Yakası'nda yaşamayı ve tabii ki George'la evli olmayı hayal etmişti.

E-postalarımda Natalie'yi bir psikopat olarak resmettim. Ve kaybolduğu gece benim evimde olduğu yazıyor. Sonra Caleb'ın çamaşır sepetine koyduğu kanlı seramik kaplumbağa var. Ve stratejik olarak evimin her yerine dağılmış parmak izleri. Ve küçük bir sürpriz daha.

Onun işi bitti. Cinayetten içeri girmemesinin imkanı yok.

Caleb elime uzandı. Parmaklarını benimkilere geçirdi. Natalie'nin bir keresinde onun elini böyle tuttuğunu görmüştüm. "Bunun için gerçekten üzgün değilsin, değil mi?"

"Hayır, değil," diye yalan söyledim. "Bir an önce yola çıkmalıyız."

Caleb başını sallıyor. İkimiz de yataktan kalkıp giyinmeye başladık. Natalie'nin ona aramalarımı takip ettiğini söylemesi büyük şans. Söylemeseydi, her şey mahvolabilirdi. Çok yakın bir görüşmeydi.

Artık işimi şansa bırakmayacağım. Bu tam olarak plana uygun gitmeli.

Bölüm Elli

NATALIE

Geceyi hiç hapiste geçirmedim.

Açıkçası. Ben polis tarafından tutuklanacak türden bir insan değilim. Sarhoş olup halkın önünde kendimi rezil etmem. Uyuşturucu kullanmam. Genel olarak, tüm yasalara harfiyen uyarım.

Yine de .

Bu şekilde bir kafeste tutulmanın insanlık dışı bir yanı var. Kendimi bir insandan çok bir tür hayvan gibi hissetmeme neden oluyor. Boğucu. Klostrofobik.

Başka bir kadınla birlikte küçük bir hücredeyim. Benden çok büyük değil ama kesinlikle korkunç. Yüzünün her yerinde çürükler ve kaşlarından birini ikiye bölen sivri bir yara izi var. Her yerinde dövmeler var. Boynunda bile var. Bir keresinde ben de dövme yaptırmaya çalışmıştım ve korkup vazgeçmiştim; kürek kemiğimde küçük bir kalp olacaktı. Birinin *boynuna* kocaman bir kafatası dövmesi yaptırması için ne kadar cesur olman gerekir?

Yatma vakti geldiğinde hücrenin içindeki ışıkları kapattılar ama parmaklıkların hemen dışındaki koridorda hâlâ yanıyorlar. Sürekli yanıp sönen floresan ışıkları var - iş yerindekilerden bile daha kötü. ışıklar varken uyuyamıyorum ama ışıkları kapatmalarını da isteyemiyorum.

Ayrıca bu hücre zifiri karanlık olsaydı çok daha korkunç olurdu. Ve idrar kokusu neredeyse ağzımdan nefes almak isteyeceğim kadar baskın. Akşam yemeğinde yediğim gri gizemli et midemde çalkalanıyor.

Buraya geldiğimde bana 5K tişörtümü ve koşu pantolonumu bir tulumla değiştirme seçeneği sundular. O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama şimdi pişmanım. Bu tulum çok kaşındırıyor. Deterjandan mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. Evde hipoalerjenik deterjan kullanıyorum ama sanırım hapishane çamaşırhanesinde bu yok.

En azından odada bir yatak var, böylece yerde uyumak zorunda kalmıyorum, ama öyle de olabilir. Yatağın üzerinde bir şilte var gibi görünüyor ama uyku tulumundan daha iyi değil.

Ayrıca hava buz gibi. Bana verdikleri tek şey, muhtemelen tulumdan daha fazla kaşındıran kağıt inceliğinde bir yün battaniye, ancak buna sahip olduğum için inanılmaz derecede minnettarım. Nasıl bu kadar soğuk olduğunu bile bilmiyorum. Kış daha başlamadı bile. Burası dışarıdan daha soğuk olmalı.

Sadece uyumak istiyorum. ummak çok mu fazla?

"Hey. Sen."

Başımı hücredeki diğer yatağa doğru çeviriyorum. Boynunda dövmeler olan kadın.

"Ne?" Dedim.

"Burası çok soğuk," diyor.

"Biliyorum." Kaşındıran yün battaniyenin altında titriyorum. "Hava buz gibi. gardiyana söylemeli miyiz?"

Kadın gülüyor. "Evet, ne yapacağını sanıyorsun? Termostatı mı ?"

"Bilmiyorum..."

"Dinle, battaniyene ihtiyacım var."

Zavallı şilte bahanesinin üzerinde kayıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Demek istediğim, *üşüyorum*. Battaniyene ihtiyacım var."

"Ama o zaman battaniyem olmaz."

"Sanki umurumda."

"Ama..."

Kadın yatağından çıktı. Doğruldu ve küçük hücreyi geçti ve şimdi kesinlikle dehşete düşmüş durumdayım. Bana o kadar yakın eğiliyor ki bayat nefesinin kokusunu alabiliyorum. Bir kolunu uzattı ve ben

Yüzüme yumruk atıp burnumu kıracağından emin olarak irkildim. Ama onun yerine battaniyemi tutup üzerimden çekip alıyor.

Önceden rahatsız oluyorsam, şimdi çok daha kötüyüm. O cılız battaniyenin bana ne kadar sıcaklık sağladığını fark etmemiştim. O olmadan, neredeyse titriyorum. Ama hücre arkadaşımın umurunda değil. Yastığımı bana bıraktığı için şanslıyım, her ne kadar gözleme gibi düz olsa da.

Sırt üstü yatıyorum, hâlâ titriyorum, biraz uyumaya çalışıyorum. Bundan sonraki hayatım bu olacak. Kefaletle serbest kalmak için yeterli param yok, bu yüzden duruşmaya kadar burada sıkışıp kaldım. Ve eğer duruşma avukatımın beni uyardığı kadar kötü geçerse, bu hayatımın geri kalanı olabilir.

Ne olduğunu anlamadan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Kolay kolay ağlamam ama bu son olay beni yıktı. Kaşındıran, berbat battaniyemi kaybetmek beni yıktı. Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum, çünkü bir mendil ummak çok fazla olurdu.

"Hey!" diye bağırıyor hücre arkadaşım. "Orada sessiz olun! Uyumaya çalışıyorum."

Hayatım nasıl bu noktaya geldi? Dawn'a elimi bile sürmedim. Onu öldüreceğimi nasıl düşünebildiler? Neden kimse bana inanmıyor?

Bölüm Elli Bir

DAWN

Caleb motelden ayrılmak için geç saatlere kadar beklemenin daha güvenli olacağına karar verdi. Yeni motele vardığımızda akşam olmak üzereydi.

Tıpkı diğerine benziyor. Aynısı. Sanki bir blok boyunca kırk dakika araba sürmüşüz ve tam olarak başladığımız yere varmışız gibi. Ama burayı seçen Caleb'dı ve şikayet etmek istemiyorum. Başka bir yer daha iyi olacak değil ya. Bundan daha güzel bir yer muhtemelen kimin giriş yaptığına daha fazla dikkat edecektir ve bu da istediğimiz son şey.

Caleb bize bir oda tutmak için ana lobiye gidiyor. Peruğumu ve beyzbol şapkamı takıyorum, yedek kaplumbağa kabuğu gözlüklerim de ceketimin cebinde. Koltuğa eğildim ama bunun bir önemi yok. Motelin dışı çok az aydınlatılmış ve zaten etrafta neredeyse hiç kimse yok. Muhtemelen çömelince daha şüpheli görünüyorum.

Yaklaşık on dakika sonra, elinde şıngırdayan bir anahtarla arabaya döndü. "Yine ikinci kat," dedi bana.

Şans eseri yanımda getirdiğim yetersiz eşyaları içeren küçük çantayı alıyorum. Birkaç çift kot pantolon, iç çamaşırı, birkaç gömlek, Turtly ve hepsi bu kadar. Çok fazla alırsam, polis ulaşmalarını istediğimiz sonuca varmak yerine bir yolculuğa çıktığımı düşünebilir. Eşyaları

Caleb'ı arabadan çıkarıp motel odasına kadar takip ettim.

Motel odası bir önceki yerle aynı pis görünüme sahip. Her şey kir tabakasıyla kaplanmış gibi görünüyor. Dokunduğunuzda parmağınıza bulaşacak türden bir kir değil; zaten ikinci sınıf olan mobilyaların yıllarca aşırı kullanılmasından oluşan bir kir. Caleb ışığı yaktığında, abajurda bile kir var.

Yatağı dikkatle inceliyorum. İnce battaniye kahverengi ve onu altındaki çarşaflar soluk sarı renkte ve yastık kılıfı *gri*. Çarşafları eşleştirmek için en ufak bir girişimde bulunan var mı? Gri bir yastık kılıfını sarı çarşaflarla eşleştirmeyi aklım almıyor.

Yüzümdeki ifadeyi fark etti. "Daha güzel olmadığı için üzgünüm."

"Sorun yok." İyi olmaktan çok uzak. Çarşaflar için yapabileceğim bir şey yok ama yarın bütün günümü kir seviyesi kabul edilebilir hale gelene kadar bu odayı fırçalayarak geçireceğim. "Yeterince iyi."

"Sadece birkaç günlüğüne."

Tamam. Birkaç gün sonra bir sonraki yere gideceğiz, ki orası da tamamen aynı olacak.

Peruğumu ve beyzbol şapkamı çıkarıyorum ve bir dakikamı kafa derimi kaşıyarak geçiriyorum. Bu peruk berbat. Muhtemelen saçımı uzatmayı denemeliyim ama uzun saçtan nefret ediyorum. Saçlarımın tenime verdiği histen nefret ediyorum. "Telefonunu alabilir miyim?" diye sordum.

Caleb elini cebine attı ve iPhone'unu çıkardı. Bana uzatıyor ve ben de hemen haber güncellemelerine bakıyorum. Natalie hakkında makaleler arıyorum. Davada yeni bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Polisin "Cohasset'te bulunan cesedin kimliğinin aslında Dawn Schiff olmadığını doğruladığını" duyuran bir makale keşfettiğimde kalbim sıkışıyor.

"Cesedin bana ait olmadığını öğrendiler," diyorum.

Pek de endişeli görünmüyor. "Er ya da geç olacaktı."

"Sence Natalie kefaletle serbest kalır mı?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Bilmiyorum."

"Muhtemelen öyle olacak." Telefonu yatağın üzerine bıraktım, yüzüm yukarı dönüktü. "Eminim yargıç ona aşık olacak ve yumuşak davranacaktır."

Caleb homurdanıyor ama yorum yapmıyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ona sıradan bir şekilde Natalie'yi çekici bulup bulmadığını sordum.

ve o da bana hep saçmalıyormuşum gibi tepki verirdi. Ama o
Çekici. Bunu görmemesi için kör olması gerekirdi.

Onun tipini hep merak etmişimdir. Ben kimsenin tipi değilim. Beni sevdiğine inanıyorum, ama bu görünüşümden dolayı değil, görünüşüme rağmen. Caleb'ın benimle çıkmadan önce ne tür kızlarla çıktığını bilmiyorum. Acaba sarışınlara karşı bir ilgisi mi var? Çoğu erkeğin vardır.

Mia buralarda olsaydı bu soruya cevap verebilirdi. Caleb'e tapardı ve onun hakkında her şeyi bilirdi. Sohbet sırasında sürekli ondan bahsederdi, örneğin izlediğimiz TV programının onun favorisi olduğunu ya da akşam yemeğindeki iğrenç lima fasulyelerini yastığının altına saklamayı ona onun öğrettiğini söylerdi. O zamanlar pek ilgilenmemiştim ama şimdi keşke bana onun hakkında anlattığı şeyleri daha yakından dinleseydim diyorum. Keşke beni davet ettiği o Şükran Günü gecesi, Caleb üniversiteden eve döndüğünde ve kız arkadaşını getirdiğinde yemeğe gelseydim.

Caleb ve ben bir araya geldiğimizde o kız arkadaşı çoktan gitmişti ama nasıl biriydi merak ediyorum. Onu Şükran Günü için eve getirecek kadar sevmişti. Acaba Natalie gibi onun da sarı saçları, mavi gözleri var mıydı ve ruhu yok muydu?

Sert motel yatağındaki çoğunlukla düz yastıklara sırtımı yaslıyorum. "Sence ömür boyu hapse mahkûm edilebilir mi?"

Caleb yanında getirdiği sırt çantasını karıştırıyor. "Bilmiyorum.
Belki. Muhtemelen."

"Belki mi, mi?"

"Muhtemelen."

"Ama..." Rahatsız yatağın üzerinde kayıyorum. "Ceset falan yok.
Sizce ceset olmadan onu mahkum edebilirler mi?"

"Araştırdık. Savcılar, kurbanın öldüğünü gösterecek yeterli kanıta sahiplerse birini mahkum edebilirler. İletişim eksikliği, eğlence faaliyeti eksikliği, banka faaliyeti, evini terk etme gibi. Ve tabii ki suç mahalli izleri. Bunların hepsi var."

"Doğru, ama ceset olmadan onu mahkum etmek daha zor olacak."

"Daha zor, ama çok iyi bir şans var."

"Ama ortada bir ceset olsaydı şansımız daha yüksek olurdu."

Caleb çantasını karıştırmayı bırakıyor ve bana bakıyor. "Dawn, bu konu hakkında konuşup durman beni gerçekten üzmeye başladı. Ortada ceset falan yok çünkü sen hâlâ hayattasın."

"Ama-"

"Tek bir ceset bile olmayacak. *Asla*."

Geçerli bir noktaya değinmediğini iddia edemem. Ancak bu plana benim kadar yatırım yapmadığını düşünmeden de edemiyorum. İlk bunu yapmak bile istemedi. Bunu önerdiğimde bana saçmalıyormuşum gibi baktı. Natalie kız kardeşini intihara sürükledi ve o *bunun peşini bırakmaya* hazırdı. Eğer , muhtemelen beni seve seve Dorchester'a geri getirir ve polise hayatta ve iyi olduğumu söylerdi.

"Sadece yaptıklarının bedelini ödediğinden emin olmak istiyorum," diye mırıldandım.

Caleb yanıma oturuyor ve yataktan çıtırdayan bir ses geliyor. "Biliyorum. Ben de biliyorum. Ama yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Başka bir risk almaya değeceğini sanmıyorum."

"Evet..."

Elimi içine aldı. "Kabul ediyorsun, değil mi?" "Um..."

"Dawn." Elime sert bir baskı uyguluyor. "Bana katıldığını söyle. Aptalca bir şey yapmayacaksın." "Caleb..."

"Bana söz ver. Başka bir şey yapmayacağına söz ver. *Söz ver bana*."

"Peki. Kabul ediyorum." Elimi çekiyorum. "Ne yapacağımı sanıyorsun ki?"

Bana bir bakış attı. "Bunu düşünmek istemiyorum."

Çantasına geri dönüyor ve ben de telefonunu tekrar elime alıp makaleler arasında geziniyorum. Gerçek şu ki, ona sadece duymak istediği şeyi söylüyorum. Anlamıyor. Benim için bu plandan daha önemli bir şey yok. *Hiçbir şey* Mia'nın intikamını almaktan daha önemli değil. Onun bile.

Ben bile.

Elli İkinci Bölüm

NATALIE

Kendimi yürüyen bir zombi gibi hissediyorum ve ailemle konuşacak halim yok. Ama gardiyanlardan birine göre telefonla konuşuyorlarmış.

Bazı açılardan ailem benim tek umudum. Kefaletle kendimi hapisten kurtarmak için bankada yeterli param yok. Yani onları bana biraz borç vermeye ikna edemezsem, duruşmama kadar burada sıkışıp kalacağım.

Bu hiç de çekici bir düşünce değil.

Gardiyan beni duvarda asılı bir grup telefona götürüyor. Ne yapacağımdan emin olmadan telefonlara bakıyorum. Bana herhangi bir talimat vermeyen kel gardiyana bakıyorum.

"Um," dedim. "Ne yapmalıyım?"

"Telefonu aç ve konuş," diye bağırıyor bana.

Ona bir telefonun nasıl çalıştığını bildiğimi söylemek istiyorum ama bunun durumumu daha iyi hale getirmeyeceğinden şüpheleniyorum. Sonra telefonlardan birinin kancasının takılı olmadığını ve ahizesinin de altındaki tezgahın üzerinde durduğunu fark ediyorum. Ahizeye uzanıyorum, elim yapış yapış oluyor.

"Alo?" Ahizeye doğru mırıldanıyorum.

"Natalie!" Annemin sesi her zamanki gibi çok yüksek. "Natalie, iyi misin?"

Ben hapisteyim. O ne düşünüyor? "Ben iyiyim."

"Yemek yiyor musun? Orada yemek var mı?"

"Evet, yemek var. Burası bir ölüm hapishanesi değil."

Annem telefonda verdiğim sert cevaplara alışkın olduğu için gözyaşlarına boğulması beni şaşırtıyor. Bu da benim boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor.

"Natalie, bunu nasıl yapabildin?" diye hıçkırıyor.

Şaşkın bir şekilde ahizeye bakıyorum. Suçlu olduğumu nasıl düşünebilirdi? Seth'in şirketten para çaldığımı düşünmesi yeterince kötüydü. Şimdi de öz annem katil olduğumu mu düşünüyor?

"Ben anne," diye fısıldıyorum. "Ah,

Natalie..."

"Ben ! Bunu nasıl düşünebilirsin ki?"

"Kabul etmelisin," diye burnunu çekiyor. "Bu senin yapacağın türden bir

şey." Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. *Bu benim yapacağım türden*

bir şey mi? "Demek istediğim," diye devam etti, "sen daha çocukken

Genç. Arkadaşın Tara ile birlikte zorbalık yaptığınız kızı hatırlıyor musun?

kendini mi *öldürdü*?"

Hep bu konuyu açıyor. Amelia'yı onurlandırmak için bir hayır kurumu kurmuş olmamın bir önemi yok gibi görünüyor. Ben hala onu ölüme sürükleyen kızım. Ama polisin bana karşı suçlamada bulunmayı bile düşünmediğini söylemeliyim. Neredeyse hiç sorgulanmadım bile.

Telafi etmeye çalıştım. Tara ve ben Amelia'ya o sahte Sevgililer Günü mektuplarını yazarken, bunların onun kendini öldürmesine neden olacağına bir an bile inanmadım. Bundan çok daha güçlü görünüyordu. Bir savaşçı. Kendini öldürdüğünde herkes çok şaşırmıştı. O zamandan beri bunu düzeltmeye çalışıyorum. Daha iyisini bilemeyecek kadar gençken yaptığım aptalca şeyi telafi etmeye çalışıyorum.

"Ben sadece bir çocuktum," diye belirttim.

"O zamanlar seni hapse atmadıkları için şanslısın."

"Anne..."

"Babam Güney Walpole'da bir hapishane olduğunu söyledi. Sanırım seni ziyarete gelmemiz için en uygun yer orası olur."

Şimdiden hapishanelerden bahsediyor ve ben daha mahkemeye bile çıkmadım. "Dinle, seninle para hakkında konuşmam lazım. Kefalet için bana borç verebilir misin?"

"Peki... ne kadar?"

"Emin değilim. İyi bir miktar olacak. Muhtemelen beş haneli bir rakam."

"Oh, tatlım..."

"Lütfen anne." Sesim çatlıyor. "Yardımına ihtiyacım var. Burada kalmak istemiyorum. Bu korkunç..."

Diğer hattan uzun bir duraklama ve ardından karışık bir ses geliyor. Birkaç saniye sonra babamın kalın sesi gürlüyor: "Natalie, bu tür şeyler için paramız olmadığını biliyorsun. Sabit bir gelirle yaşıyoruz."

"Evet, ama-"

"Bizi bu konuda suçlu hissettirme," diye tersledi beni. "Her ne yaptıysan sonuçlarına katlanmalısın."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım!"

Gardiyan sesimin yükseldiğini fark etti. Bana bir bakış fırlattı. "Bir dakikan kaldı, Farrell."

"Lütfen!" Sesim çatlıyor. "Bunu yapamam. Gerçekten yapamam."

"Korkarım buna alışmanız gerekecek. Avukatınıza göre, uzun bir süre orada kalacaksınız."

"Ama, baba-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan güvenlik görevlisi yanıma geliyor ve aramayı sonlandırmak için düğmeye basıyor. Başımı salladım. "Veda etmeme bile izin vermedin."

"Sana söylemiştim." Sesinde hiç sempati yok. Bundan sonra bana böyle davranılacak. "Şimdi hücrene geri dön."

Beni boynu dövmeli hücre arkadaşımla birlikte kare odaya götürmesine izin verdim. Tamamen mahvoldum. Kefalet için nasıl para bulacağımı bilmiyorum, özellikle de Ferguson'un beni uyardığı miktardaysa. Ailem bana para veremez. Kim ile borç isteyebileceğim türden bir ilişkimiz yok, gerçi kocası zengin olduğu için istese bana verebilir. Seth masadan kalktı, benimle bir daha konuşursa şanslı sayılırım.

Kefaletin bankadaki paramdan daha az olma ihtimali yok, hatta kefile sadece yüzde on ödemem gerektiği gerçeğini hesaba katarsak bile. Görünüşe göre bir süre daha hapiste kalacağım.

Elli Üçüncü Bölüm

DAWN

OTEL ODASI karanlık ve Caleb mışıl mışıl uyuyor.

Haklıydım, bu yeni motel de diğerinden daha iyi değil. Yatak aynı derecede sert ve rahatsız. Televizyon daha da kötü. Çoğunlukla parazit var. Burası bir gece kalınacak türden bir yer. Hatta belki sadece bir öğleden sonra. Haftalarca hatta aylarca yaşayabileceğiniz türden bir yer değil.

Yine de bu gerekli bir fedakarlıktır.

Caleb'ı uyurken izlerken Turtly'i tutuyorum. Bunu bazen yapıyorum. Horlamıyor ama ağzından derin derin nefes alıyor ve bazen küçük bir ıslık sesi çıkıyor. Saçları yastıklarla karışmış, biraz daha uzun olsa neredeyse gözlerinin içine düşecek. Bir erkeğe göre uzun kirpikleri var ve uyurken hafifçe dalgalanıyorlar. Belki de rüya görüyordur.

Rüyasında ne gördüğünü merak ediyorum. Bir keresinde bana rüyalarını hiç hatırlamadığını söylemişti. Ama görmüş olmalı. Herkes rüya görür. Belki Natalie hakkında rüya görüyordur.

Gerçek şu ki, Caleb beni ilk öptüğünde ona zaten aşık olmuştum. O zamana kadar çok yakındık. Birbirimizi sürekli görüyorduk ve başlarda çoğunlukla Mia hakkında konuşurken, başka şeyler hakkında da konuşmaya başlamıştık. Diğer şeyler her zaman onun fikriydi. Ama benim onun için hissettiklerimi onun da benim için hissedebileceğini düşünmeye cesaret edememiştim.

O ilk öpücük hiç beklemediğim bir şekilde harikaydı. Daha önce hiç öpülmemiştim, bir erkek tarafından değil. Filmlerdeki, erkeğin dilinin neredeyse kadının karnında olduğu o iğrenç öpücüklerden biri değildi. Güzel bir öpücüktü. Sadece onun yumuşak dudakları benimkilerin üzerindeydi - yemekten sonra nane şekeri atmıştı, bu yüzden nefesi bile güzel kokuyordu. Neredeyse iffetli bir öpücüktü, ancak yüzüne baktığımda niyetinden hiç şüphem yoktu. Anlaşılan o da benim ona karşı hissettiklerimi hissediyordu.

Benim iyiliğim için her şeyi çok yavaştan aldı. Uzun süre sadece el ele tutuşmaktan ve öpüşmekten memnun kaldı. Bana üzerinde kaplumbağa tılsımı olan altın bir zincir gibi düşünceli hediyeler aldı. Sevişmeden önce neredeyse bir yıl beraberdik. Yalan söylemeyeceğim, çok korkmuştum. Yine de bu konuda gerçekten yavaş ve dikkatliydi. Bunu özel kıldı.

Caleb'den önce de erkeklere aşık olurdum ama hiçbirinin benden gerçekten hoşlanamayacağı konusunda gerçekçiydim. Ama onun için durum böyle değil. Caleb Natalie'ye yemeğe gitmek isteyip istemediğini sorduğunda, Natalie hemen evet dedi. Onunla konuşmasına bile gerek kalmadı. Ondan *hoşlanmıştı*.

Bir keresinde onları dinlenme odasında birlikte öğle yemeği yerken gördüğümü hatırlıyorum. Normal bir çift gibi görünüyorlardı. Kaplumbağalarla ya da intikamla ilgisi olmayan rahat bir sohbet ediyorlardı. Adam bir espri yaptı ve kadın güldü, gerçek bir kahkaha. Bu bana hiç olmaz. Başka biriyle birlikteyken güldüklerinde ya kibarca gülüyorlardır ya da bana gülüyorlardır.

İşte o an Caleb'in *normal* olduğunu anladım. Bana hiç benzemiyor. İkimiz de Mia için adaleti sağlamaya kaptırdık ama bunun dışında hiçbir ortak noktamız yok. Mia bizim tek bağımız. Ve eninde sonunda bunu fark edecek.

Natalie'ye karşı bir şey hissetmediğini söylerken yalan söylüyordu. Ortaya koyduğu imaj son derece sevilebilir. Herkesin yöneleceği türden biri. O hep böyleydi. Altın bir kız.

Herkes onun nasıl bir yılan olduğunun farkında değil. Yüzünüze gülüp sonra sizi sırtınızdan bıçaklayacağını. Herkesi partilere davet eder ama partileri sadece en sevdiği insanların müsait olacağını bildiği zamanlara ayarlar. Müşterilere yalan söyler. Başka bir kadının kocasıyla yattı ve onun evliliğini mahvetti.

Yarın sabah muhtemelen Natalie için kefalet duruşması olacak. Bütün hafta sonu hapisteydi, bu iyi bir başlangıç ama yeterli değil. Umarım Caleb'ın yerleştirdiği tüm kanıtlar, gözlükteki parmak izleri,

Arabasındaki saç ve kan, çamaşır sepetindeki seramik kaplumbağa, DNA kanıtları rastgele bulunan gizemli cesedin bana ait olmadığını göstermiş olsa bile, duruşmaya kadar hapiste kalacağı anlamına geliyor. Natalie'nin fazla parası yok, kendi imkanlarının ötesinde yaşıyor ve ailesi de benimki kadar meteliksiz.

Ama sonuçta büyük bir sorun var. Natalie'yi cinayetten mahkum etmeye çalışıyorlar ama ortada ceset yok. Cinayet işlendiğine dair somut bir kanıt bile yok.

Sol bileğim bandajın altında zonkluyor ama üzerinde taze kan yok. Caleb kendimi bu şekilde kesmeme karşıydı. Bunun çok riskli olduğunu düşünüyordu, özellikle de Mia bu şekilde öldüğünden beri. Ama ben dikkatli davrandım. Çok derin kesmedim. Yerde kan olmalıydı. Aksi takdirde polis tatile gittiğimi düşünebilirdi. Cinayet işlendiğine dair ikna edici kanıtlar olmalıydı.

Yataktan olabildiğince sessizce çıkıyorum. Caleb yatağın üzerinde kısa bir süre kıpırdanıyor ama sonra tekrar uykuya dalıyor. Çok derin uyur. Onun hakkında her şeyi biliyorum, belki Mia'nın hayattayken bildiğinden bile fazlasını. Bir melodi tutturamasa duşta rock şarkıları söylemeyi sevdiğini biliyorum. En sevmediği yiyeceğin turşu olduğunu biliyorum - turşuya *dokunmuş* hiçbir şeyi yiyemez. Ayakkabılarının 10 numara olduğunu biliyorum. Ve son on üç yılını küçük kız kardeşini koruyamadığı için kendini hırpalayarak geçirdiğini biliyorum.

Caleb'ın ceketi kapının yanındaki askılıkta asılı. Elimi ceplerinden birine sokup telefonunu arıyorum. Birkaç buruşuk peçete çıkarıp çöpe atıyorum. Peçeteleri cebine sokmasından nefret ediyorum, bunu hep yapıyor. Tekrar cebini yokluyorum ve ellerim dikdörtgen bir nesnenin etrafına dolanıyor.

Nesneyi çıkarıyorum. Küçük mavi kadife bir

kutu. Olamaz. Bir yüzük almış.

Açmıyorum. *Açamam*. Her şey bittiğinde evlenmekten bahsediyordu, ancak polis öldüğümü düşünürse bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Çoğu konuda çok mantıklıdır ama bunu hiç düşünmemiş. Sadece benimle evlenmek istiyor ama bunun ne kadar büyük bir hata olacağını göremiyor.

Sadece Natalie yüzünden değil. Genel olarak, bu bir hata olur. Hayatının geri kalanını benimle geçirmek istemiyor. Mia'ya olanlar yüzünden kendini çok kötü hissettiği için kafası çok karışık. Benden sorumlu hissediyor.

Yüzük kutusunu cebine geri koyuyorum. Bunu bulmamışım gibi davranacağım.

Telefonu diğer cebinde. Ekran kilidini açmak için altı kodu giriyorum - bu bilgiyi bana emanet edecek kadar rahat. Acaba Natalie de biliyor muydu? Büyük bir risk olsa da buna pek şaşırmazdım. O telefonda keşfetmesini istemeyeceğimiz şeyler vardı. Ağlamaklı bir sesle "*yardım edin" diye* ağlarken çektiği kayıt gibi. Bu Caleb'ın fikriydi. Bu telefon görüşmesinin birilerinin evimi daha hızlı araştırmasını sağlayacağını düşünmüştü. Ve işe de yaradı, gerçi oraya kendisi gitmeseydi daha iyi olurdu, çünkü bu ona tüm parmak izlerini açıklamak için bir yol verdi.

Bunu çok iyi planlamıştık. Sadece bir eksik parça var.

Sonunda her şeyin nasıl bitmesi gerektiğini anladım. Aslında başından beri biliyordum, sadece kendime itiraf etmek istemedim. Caleb ve ben bu planı ilk tartıştığımızda, yeni bir kimlikle yeniden başlama fikri hoşuma gitmişti - artık Dawn Schiff olmak zorunda değildim. Başından beri bunun asla böyle gitmeyeceğini bilmeliydim. Caleb ve ben aşık olalım diye bir araya gelmedik. Mia için adaleti sağlamak için bir araya geldik. Natalie'ye onu intihara sürüklemenin bedelini ödetmek için.

Bunun olmasının tek bir yolu var. Natalie'nin zor duruma düşmesinin tek bir yolu var.

Bir ceset olmalı. Ve bu benim

olmalı.

Elli Dördüncü Bölüm

NATALIE

Kefalet duruşması olabildiğince iyi geçti. Yani yargıç, pasaportumu teslim etmem şartıyla kefaletle serbest bırakılmama karar verdi. Ne yazık ki bu, asla karşılayamayacağım kadar yüksek bir miktar. Yüzde onluk kefalet bile karşılayabileceğimden daha yüksek bir miktar.

Bu da duruşmama kadar hapiste kalacağım anlamına geliyor. Bu noktada, neredeyse kesin olarak bir tür hapis cezasına çarptırılacağım. Önümüzdeki birkaç yılı parmaklıklar ardında geçireceğim. Eğer *şanslıysam*.

Ancak Ferguson'un bana verdiği bilgiye büyük olasılıkla savcılık cinayet suçlamasının peşine düşecek. Bu sabah beni bilgilendirdi ve bir anlaşma arayışında olmadıklarını söyledi. Dawn'ın e-postalarındaki suçlamalar nedeniyle bu çok yüksek profilli bir dava oldu ve hak ettiğim cezayı aldığımdan emin olmak istiyorlar. Beni ceset olmadan mahkum edebilecekleri kadar cinayet kanıtı olduğundan eminler.

Hayatımın geri kalanını hapiste geçirmemi istiyorlar. Parmaklıklar ardında ölmemi istiyorlar.

Hapishane hücremde otururken tek düşünebildiğim eve gitmeyi ne kadar çok istediğim. Kendi banyomda duş almak istiyorum. Kocaman, sulu bir çizburger yemek istiyorum. Kendi yatağımda sıcacık bir battaniye ile tek başıma uzanmak ve sabah istediğim kadar uyumak istiyorum.

Ama içimde bunun bir daha asla benim hayatım olmayacağına dair hastalıklı bir his var. En azından uzun bir süre.

Bu yüzden gardiyanlardan biri adımı seslendiğinde şoktan başka bir şey yaşamadım. "Farrell! Kefaletiniz ödendi."

"Ne?" Oturduğum ve kendim için üzüldüğüm korkunç hücremdeki banktan sıçradım. "Kim tarafından?"

Gardiyan sadece omuz silkiyor ve onu sorgulayacak değilim. Sadece buradan çıkmak istiyorum. Duruşmama kadar birkaç haftalığına olsa bile.

Telefonumu, cüzdanımı ve diğer eşyalarımı geri aldıktan sonra beni bekleme odasına götürdüler ve bağışçımın kim olduğunu öğrendim. Beklediğim son kişiydi.

"Hey, Nat," diyor Seth.

İşten gelmiş olmalı, çünkü gömlek giymiş ve kravat takmış. Yorgun görünüyor, ama eminim ben çok daha kötü görünüyorum. Saçlarım fare yuvası gibi. Parmaklarımı geçirmeye bile korkuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Benden nefret ettiğini sanıyordum." Bana çarpık bir gülümseme sunuyor. "Arabada konuşalım, tamam mı?"

Hayır demeyeceğim. Yorgunum, açım ve tek istediğim eve gitmek, bu yüzden eve dönüş yolunda beni azarlayacak olsa bile yine de kabul edeceğim.

Seth'i Audi'sinin bizi beklediği otoparka kadar takip ediyorum. Yolcu koltuğuna geçiyorum, başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Eğer dikkatli olmazsam, şimdi ve burada uyuyakalacağım. Oraya asla geri dönmek istemiyorum. Asla.

Seth yanımdaki arabaya tırmandı. Motoru çalıştırıyor ve yola çıkıyoruz. Profilini izliyorum, oyununun ne olduğunu merak ediyorum. Onu son gördüğümde öfkeli ve kırgındı, beni şirketten para çalmakla suçluyordu. Ama artık kızgın görünmüyor.

"Yani," diyor sonunda. "Ben... Ben tüm hesapları kontrol ettim ve kayıp para yoktu."

"Ne şok ama."

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Sana inanmalıydım. Ama o dedektif geldi ve kendinden çok emin konuştu."

"Uh-huh."

"Gerçekten çok üzgünüm." Sesi hafifçe çatlıyor. "O sadece... beni etkiledi. Senin asla böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydim."

Bu konuda kötü hissediyor. Ve o burada, ki bu çok şey ifade ediyor. Başka kimse benim için burada değil. Evet, bana çok kötü davrandı ama onu affedebilirim. "Kefaleti ödediğine inanamıyorum. Çok fazla paraydı."

"Para bende." Omzunu kaldırdı. "Bana bir iyilik yaptın. Melinda'nın eline geçmesi için banka hesabımda daha az para var. Ayrıca iyi bir avukata ihtiyacın var. Konuştuğum Ferguson denen adam berbattı. Kaç yaşında, on iki mi? Bu konuda sana yardım edeceğim."

Seth'e hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum ama aynı zamanda reddedecek durumda da değilim. O haklı. Düzgün bir avukata ihtiyacım var. Altı aydan uzun süredir çalışan birine.

"Ben Dawn'a hiçbir şey yapmadım, biliyorsun," diyorum.

"Biliyorum. Bütün bu olanlar çok saçma. Her şeyi ."

Bana inanıyor. Sanki inanan tek kişi o. Ailem bile suçlu olduğumu düşünüyor. Korkunç bir insan olduğumu düşünüyorlar. Hepsi lisedeki o kızla olan olay yüzünden. Amelia.

"Aç mısın?" diye soruyor. Neredeyse öğle yemeği vakti. "Bir şeyler yiyebiliriz."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sadece eve gitmek istiyorum." "Tamamdır."

O arabayı sürerken ben de telefonumdaki mesajları kontrol ediyorum. Yaklaşık beş milyar mesaj ve sesli mesaj var. Bunların hepsiyle uğraşacak enerjim yok. Şimdi olmaz.

Sonra Caleb'dan gelen bir mesajı fark ettim. Cumartesi akşamı göndermiş.

> Moteli kontrol ettim. Orada bir şey yok. Çıkmaz sokak gibi görünüyor.

Mesaja bakıyorum. Birkaç gün önce, benim için Rhode Island'a kadar geldiği için ona minnettar hissederdim. Ama şimdi ne düşünmem gerektiğinden emin değilim.

Santoro'nun Caleb'i beni ispiyonlaması için zorladığını sanıyordum. Ama tam tersi oldu. Caleb polise kendisi gitmiş. Onlara gönüllü olarak mazeretimin yalan olduğunu söyledi. Ve başka bir sürü şey söyledi.

"Caleb bugün işte miydi?" Ben sordum.

Seth başını sallar. "Onu görmedim. Ama eminim gelip seni görecektir. Eğer istediğin buysa."

Ama istediğim bu değil. Caleb'a artık güvenmiyorum. Bana sırtını döndü ve neden olduğundan emin değilim.

"Caleb hakkında ne düşünüyorsun?" Ağzımdan
kaçırdım. "Bence daha iyisini yapabilirsin.
Açıkçası." "Cidden, Seth."

"Bilmiyorum." Bir Subaru önünü keserken avucunu kornasına bastırıyor. "Bencilce, ondan hoşlanmıyorum. Tüm bu olanlar boyunca sana pek destek olduğunu sanmıyorum. Ama yeterince iyi bir insana benziyor. Sanırım öyle. Eminim Dawn için endişeleniyordur."

"Dawn için neden bu kadar endişelensin ki? Onu neredeyse hiç tanımıyor."

Seth bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Birbirlerini tanıyorlar. Web sitesi işi için onu bana tavsiye eden oydu."

"*Ne?*"

Dünyam bir anda tersine döndü. Caleb'ı tavsiye eden Dawn mıydı? Bu nasıl olabilir? Kibar bir merhaba dışında birbirleriyle hiç konuşmadılar. Caleb birkaç kez Dawn'ın adını bile yanlış söyledi, ki bu artık giderek daha şüpheli görünüyor.

"Evet," diye onaylıyor. "Sürekli onun hakkında konuştu. Bunu nasıl yaptığını bilirsin. Bir konuya takılır ve bu konuda susmaz."

Vay anasını.

Birden aklıma Caleb'ın evime kolayca girebildiği geldi; neredeyse herkesten daha fazla. O kaplumbağayı çamaşır sepetime koymuş olabilir mi? Bagajıma da kolayca girmiş olabilir. Ofiste olduğu için o kaplumbağaları her gün masama koyabilirdi. Ve kaç kez onun dairesinde şarap bardaklarından içtim, sonra onları parmak izlerimle geride bıraktım?

Caleb benim tanığımı ortadan kaldırdığında, kendi tanığını da ortadan kaldırmış oldu. Dawn'ın öldürüldüğü gece için mazereti yok. Üstelik bana yorgun olduğunu ve erken çıkmak istediğini söyleyen de oydu. Kalması için onu ikna etmeye çalışıyordum.

Caleb Dawn'ı öldürmüş ve suçu benim üzerime atmaya çalışıyor olabilir mi? Çok çılgınca görünüyor ama garip bir şekilde mantıklı. Mantıklı olan *tek* şey bu.

Ama *neden*?

Şu motel. Oraya gitmeliyim.

Bölüm Elli Beş

Eve dönüş yolunun geri kalanında durumu Seth'e açıkladım. Seth hakkında başka ne söyleyebilirsem söyleyeyim, ona güveniyorum. Bana sağlam tavsiyeler verecektir. "Sadece duş alıp üstümü değiştirmem gerek." Hâlâ Cumartesi sabahı yarışa giderken giydiğim kıyafetlerin içindeyim. Onları üzerimden çıkarmak için sabırsızlanıyorum. vücut. "O zaman ben motele gidiyorum." "Ben de seninle geliyorum."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin çalışman gerekmiyor mu?"

"Ben yöneticiyim. Önemli bir şey için öğleden sonra izin almaya hakkım var. Seni oraya götüreceğim."

"zorunda değilsin-"

"Ben sürüyorum," diyor bu kez daha kararlı bir şekilde. "Muhtemelen son birkaç gecedir zar zor uyudun. Sana direksiyon başında bile güvenmezdim. Bırak ben kullanayım."

Tekrar itiraz etmeye başlıyorum ama neden onunla bu konuda mücadele ettiğimi bilmiyorum. Çok yorgunum. Direksiyon başında gerçekten uyuyakalmaktan korkuyorum. Biraz kestirmek isterdim ama bu işin aslını öğrenene kadar dönüp duracağım.

Evimin önüne geldiğimizde, ön bahçemde bir avuç gazeteci toplanmıştı. Onları görünce midem sıkışıyor. Tutuklanmamın videoları tüm haberlerde yer aldı-Dedektif Santoro beni tutuklamak için daha kötü bir an seçemezdi. Ya da daha iyi bir an, nasıl baktığınıza bağlı.

"Bununla başa çıkamam," diye mırıldandım.

Seth dikiz aynasına bakar. "Merak etme. Ben halledeceğim o."

Arabadan iniyor ve yan aynadan gazetecilerle konuşmasını izliyorum. Onlara ne söylediğini bilmiyorum ama hepsi çekip gidiyor. Ona neredeyse gülünç derecede minnettarım.

Evime girdiğimde, oturma odasında bir süre durup sessizliği içime çekiyorum. Titreyen ışıklara ve dondurucu soğuğa ek olarak, nezarethaneler her zaman gürültülüydü. Benimkinin yanındaki hücrede bir tür uyuşturucu ya da alkol yoksunluğu yaşıyor gibi görünen bir kadın vardı ve dün gece boyunca böcek gördüğünü söyleyerek çığlık atıyordu. Tamamen sessizliğin ne kadar harika bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim.

Seth kapı aralığında geziniyor. "İstersen arabada bekleyebilirim..."

"Hayır, sorun değil. Ben duşa gireceğim, sonra gideriz."

"."

Yatak odama çıktığımda telefonum çalmaya başladı. Aklıma hapisten çıktığımı aileme bile haber vermediğim geldi. Ama sanırım bunu bekleyeceğim. Şu anda onlarla uğraşmak istemiyorum. Eğer arayan annemse, sesli mesaja yönlendiririm.

Ama annem değil. Caleb.

Ekranda yanıp sönen ismine bakıyorum. Caleb McCullough. Bir hafta önce kendi kendime onun aradığım kişi olabileceğini düşünüyordum. Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bana karşı kesinlikle dürüst davranmadı. Ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Aramayı cevaplamak için kaydırıyorum. "Alo?"

"Nat! Kefaletle serbest bırakıldığını duydum."

Haber çabuk yayılıyor. Telefonu tutarak yatağımın kenarına usulca oturuyorum. "Evet. Ailem kefalet parası için bana yardım etti." Yalan dilimden yuvarlanıyor.

"Bu harika." Sesi normal geliyor. Endişeli ama çok endişeli değil. Sadece doğru miktarda endişeli. *Bu adam soğukkanlı bir katil olabilir.* "Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Nasıl hissettiğimi *sanıyor*? Hapiste üç gün geçirdim! Ama dilimi ısırdım. Onu terslemeyeceğim. Bildiklerimi bilmesini istemiyorum. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Motelle ilgili mesajımı aldın mı?" "Ah,

evet..."

"Arabayla oraya gittim," diyor. "Masada bir adam vardı ve ona şüpheli birini fark edip etmediğini sordum. Ona Dawn'ın gazetelerdeki fotoğrafını gösterdim..."

"Ve?"

"Hiçbir şey. Neden bahsettiğimi bilmiyordu."

"Anlıyorum." Öksürüyorum. "Oraya gittiğin için

teşekkürler."

"Sorun değil. Yaşadıklarınız çok korkunç."

Kafamda yüzlerce düşünce dolaşıyor. Caleb'e Dawn'ı Vixed'de çalışmadan önce tanıyıp tanımadığını sormak istiyorum. Benim hakkımda neden polise gittiğini sormak istiyorum. Arabamın bagajına o saçı ve kanı koyanın o olup olmadığını sormak istiyorum.

Ona beni hiç önemseyip önemsemediğini ya da her şeyin bir rolden ibaret olup olmadığını sormak istiyorum.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorar.

"Sadece bir süre yalnız kalmak istiyorum,"

diyorum. "Tabii ki. Beni sonra arar mısın?"

Benim için endişelendiği için mi onu aramamı istiyor? Yoksa ne düşündüğümü öğrenmek istediği için mi? "Elbette."

Caleb'ın oyunu ne? Dawn'ı tanıdığını biliyorum ama emin olduğum tek şey bu. Katil olabilecek birine benzemiyor. Kafamı toparlayamıyorum.

O motelde benim bilmemi istemediği bir şey var. Artık bundan eminim.

Ne olduğunu bulacağım.

Bölüm Elli Altı

BİR SAAT SONRA, yeni duş almış, kot pantolon ve kazak giymiştim ve kendimi tamamen yeni biri gibi hissediyordum. O kadar iyi hissediyorum ki, arabaya binip uzun bir yolculuğa çıkma fikrinden nefret ediyorum. Ama o kadar da kötü olmayacak. Arabayı Seth kullanacak ve bu işin aslını öğrenmeliyim. O motelden biri beni tekrar tekrar arıyordu. Nedenini bilmem gerek.

Ben oturma odasına indiğimde Seth ayağa kalkıyor. "Gitmeye hazır mısın?" "Evet. Kesinlikle."

"İyi misin?"

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Sadece biraz yorgunum. İyi olacağım." "Belki de birkaç Collahealth kapsülü almalısın?" Sonra ikimiz de gülüyoruz.

Tekrar yola koyulduk ama hapishanede bana verdikleri berbat kahvaltıdan beri hâlâ bir şey yememiştim. Arabaya servis yapan bir fast-food restoranında durduk ve normalde asla yemeyeceğim bir yemek sipariş ettim. Ama *açlıktan ölüyorum*. Tek istediğim büyük, yağlı bir fast-food hamburgeri.

Burgerin yarısını üç ısırıkta bitirdiğimde Seth gülüyor. Geçen yıl takılırken arabada çok fazla fast food yediğimizi hatırlıyorum. Ne de olsa restorana bile zor gidiyorduk. Burada Seth'le arabada oturup ağzıma fast-food kızartması tıkıştırmak bana bir deja vu hissi veriyor.

"Melinda ile işler nasıl gidiyor?" Ben soruyorum.

"Berbat. Bu şok edici olabilir ama boşanmak berbat bir şey."

"Özür dilerim."

"Olma."

Deri koltukta kıpırdanıyorum. "Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Değilsin," diyor kesin bir dille. Evet, doğru. "Bak, seninle benim aramda olanların her şeyi çok daha çekişmeli hale getirmediğini söylemeyeceğim. Ama öyle ya da böyle olacaktı. Artık birbirimizden *hoşlanmıyorduk* bile. Melinda'yla üç *yılı* aşkın süredir seks yapmadığımızı biliyor musun?"

Birlikteyken böyle bir şey söylemişti ama ben hep abarttığını düşünmüştüm. Artık öyle düşünmüyorum.

"Bu senin hatan değil," diyor. "Ya da eğer öyleyse, bunun tek nedeni bana aslında mutlu olabileceğimi hatırlatmandı."

Bunu beni rahatlatmak için mi söylüyor yoksa ciddi mi bilmiyorum. Ama şu anda bunu kabul ediyorum. Kendimi zaten yeterince kötü hissediyorum. Hayatımda yaptığım korkunç şeylerin listesine bir de yuva yıkıcıyı eklememe gerek yok.

Araba sürerken Seth radyoyu açıyor. Klasik rock'ı çok seviyor, ki bu benim favorim değil, ama şu anda çok da umurumda değil. Caleb'a en sevdiğim şarkıcının Celine Dion olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Yüzü aydınlanmıştı. *Celine Dion benim de favorim!* Şimdi merak ediyorum, acaba bunu bana yakınlaşmak için başka bir yol olarak mı uyduruyordu? Hangi erkeğin en sevdiği şarkıcı *Celine Dion*'dur?

Motele varmak neredeyse doksan dakikalık bir yol. Büyük bir yer.
-Geniş bir araziye yayılmış iki katlı, doğrudan dışarıya açılan düzinelerce odası var. Ve hiçliğin ortasında. Saklanmak için mükemmel bir yer.

Neon bir tabela motelin ana ofisini gösteriyor. Seth hemen dışarıya park ediyor ve bir süre arabada oturuyoruz. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Sözsüzce başımı sallıyorum. Midemde kelebekler uçuşuyor; Caleb'ın bu yer hakkında bilmemi istemediği şeylerden dehşete düşüyorum. Ne yapmış olabilir? Erkek arkadaşım soğukkanlı bir katil mi? Dawn bu motel odalarından birinde, plastik kaplı bir şiltenin üzerine yayılmış halde ölü mü yatıyor?

Menteşelerinde asılı duran ön kapıya doğru yürüdük. Bu motel bir batakhane. Tezgâhın arkasında bir adam oturuyor, göz kapakları sarkmış, kahverengi saçları uzun ve dağınık. Tüm lobi on yıldır temizlenmemiş gibi görünüyor. Odadaki kanepeye otursam, içinden büyük bir toz pufu çıkar.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor tezgâhtar tembelce.

"Evet, teşekkür ." Çantamdan telefonumu çıkarıp Caleb'ın bir fotoğrafını getiriyorum. Caleb ve ben. İkimizin çektiği bir selfie.

Onun aradığım kişi olabileceğini düşündüğüm zamanlar. Adam için tutuyorum. "Bu adamı gördünüz mü?"

Tezgâhtar fotoğrafa zar zor bakar. "Bilmiyorum. Çok fazla insan girip çıkıyor."

Seth arka cebinden cüzdanını çıkarır. Birkaç banknot çıkarıp masaya doğru uzatıyor. "Bizim için tekrar bakabilir misin?"

Adam masanın üzerindeki paraya bakar. Paraları topluyor ve ön cebine sokuyor. Sonra telefonuma daha iyi bakmak için eğildi.

"Evet," diyor. "Şimdi onu tanıdım. Buradaydı. Cumartesi günü."

Kalbim sıkışıyor. Bu bana hiç yardımcı olmuyor. Caleb buraya cumartesi günü geldiğini söylemişti. Yani bu sadece doğruyu söylediğini kanıtlıyor.

"Onunla konuştun mu?" Seth adama sorar.

Adam başını sallar. "Evet, çıkış yapıyordu."

Bir nefes çekiyorum. "Çıkış mı yapıyorsun?"

"Evet, doğru. Sanırım Pazartesi gecesi bir oda tuttu ve çıkış yapmak için buraya geldi."

Seth ve ben bakıştık. İşte bu. Caleb'ın yalan söylediğine dair sağlam bir kanıt. Erkek arkadaşım bütün hafta bana yalan söyledi. Ama... neden?

"Yanında biri var mıydı?" Seth soruyor.

Tezgâhtar tereddüt eder. "Odada onunla birlikte kalan bir kadın olduğundan oldukça eminim. Ama tam olarak emin değilim. Çok fazla dikkat etmemeye çalışıyorum. Anlarsınız ya? Çığlık ya da silah sesi duymadığım sürece başka tarafa bakarım."

Bir kadın mı?

Bir hevesle arama motoruma Dawn Schiff adını yazdım. Dawn'ın o korkunç kimlik fotoğrafı çıkıyor. Resmi tutuyorum. "Onunla kalan kadın bu muydu?"

"Bu mümkün. Bundan daha fazla saçı vardı ama peruk da olabilir. Ve gözlüksüzdü. Yine de bu kadın gibi bir deri bir kemikti." Vay anasını.

Dawn'ın hala hayatta olması mümkün mü?

"Rehin alınmış gibi mi görünüyordu?" Ben sordum.

Tezgâhtar bir omzunu kaldırır. "Öyle görünmüyordu. Bağlı falan değildi. Ama dediğim gibi, çok fazla dikkat etmemeye çalışıyorum."

Görevliye teşekkür edip motelden çıkıyoruz. Caleb kesinlikle buradaydı, ama belli ki çoktan gitmiş. Ama bunun bir önemi yok. Caleb planlamıyor

Dawn gibi ortadan kaybolmak için. Bu hafta içinde işe gelecek ve her şey yolundaymış gibi davranacak. İşte o zaman bildiklerimle onunla yüzleşeceğim.

Arabaya geri döndüğümüzde Seth, "Pislik herif," diye mırıldandı. "Neyin peşinde bu herif?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bak sana neler yaşatıyor." Avucuyla direksiyona vuruyor. "Peki ne için? Bunu neden yapıyor?"

Keşke bilseydim.

"Başta sana inanmadığım için özür dilerim." Güneş gökyüzünde alçalmış ve gözleri gölgeler içinde parlıyor. "Senden asla şüphe etmemeliydim. Çalmayacağını biliyordum."

"Seni suçlamıyorum."

"Caleb'i elime geçirdiğimde burnuna bir yumruk atacağım." Nedense sözleri beni güldürüyor ve o da bana sırıtıyor.

Uzun zamandır ilk defa gülüyorum. Ama her şeyin yolunda gitmesi için küçük bir şans varmış gibi hissetmeye başladım. Caleb her şeyin anahtarı. Ve benim bildiklerim hakkında hiçbir fikri yok.

Dorchester'a doğru yola çıkıyoruz. Günün olaylarından dolayı ne kadar yorgun olsam da, arabanın hareketi sonunda beni uyutuyor. Seth ne kadar yorgun olduğumu anlıyor ve müziği kapatıp sessizlik içinde sürüyor. Kornasına bile basmıyor ki bu onun için alışılmadık bir davranış çünkü kornasına basmayı seven tipik bir Boston sürücüsü. Arabasının yolcu koltuğunda otururken, bu nedense bir haftadır aldığım en iyi uyku. Sadece Seth'in elini koluma atıp beni sarsarak uyandırmasıyla bölündü.

"Natalie," diyor.

Sesinde gözlerimin açılmasına neden olan bir aciliyet var. "Ne?"

"Bak."

Birkaç kez göz kırpıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Güneş tamamen battı ama mahalleme döndüğümüzü söyleyebilirim. Benim mahallemde. Aslında evim arabadan sadece bir taş atımı uzaklıkta. Seth evi işaret ediyor.

Dışarısı çok karanlık, bu yüzden neden bahsettiğini görmek için gözlerimi kısmam gerekiyor. İşte o zaman evimin önünde bir adam olduğunu fark ettim. Ön merdivenlerde oturuyordu. Arabamızı görünce ayağa kalktı.

Aman Tanrım.

Ben Caleb.

Bölüm Elli Yedi

"Arabada kal," dedi Seth. "Kapıları kilitle."

İyi niyetli. Caleb düşündüğümüz gibi biri değil ve bana yalan söylediği kesin. Ama aynı zamanda tehlikeli olduğunu da düşünmüyorum. Kalbimde Dawn'ı onun öldürdüğüne inanmıyorum. Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Tüm yalanlarına rağmen, onun böyle bir şey yapacak biri olmadığını söyleyebilirim.

Öyle olsa bile, beni Seth'in önünde, sokak ortasında öldürmez. Hiç değilse bundan daha akıllıdır. Kesinlikle düşüncesiz değil. Her ne yaptıysa aylarca, belki de *yıllarca* planladı.

Seth'in itirazlarına rağmen arabanın kapılarını açtım ve dışarı çıktım. Caleb bana doğru yürüyor ama onda tehditkâr bir şey yok. Silahı yok. Her şey yoluna girecek. Neler olduğunu bilmem gerek. Gerçeği öğrenmeliyim.

"Hey, pislik!" Seth bağırıyor. Hemen arkamda arabadan iniyor. "Natalie'den uzak durmalısın."

Caleb şu anda benden bir metre kadar uzakta. Seth'e bakıyor, başını sallıyor ve tekrar bana bakıyor. Kaşlarının birbirine kenetlendiğini fark ediyorum. "Natalie," diyor titrek bir sesle. "Konuşmamız gerek."

"Aynen öyle," diyorum. "Başından beri bana yalan söylüyordun. O saçı ve kanı arabama sen yerleştirdin, değil mi?"

Caleb şaşırmış görünüyor. Bunu söylememi beklemiyordu. Bir an öylece durdu, nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Eee?" Ona soruyorum.

"İyi." Sesi hırçın. "Ben yaptım. Saçı ve kanı bagajına koydum. Tamam mı?"

İtiraf ettiği için şaşkınlıkla ona bakıyorum. Şüphelenmiş olsam da bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum. Peki *neden*?

Seth koşarak gelip Caleb'ın yanında bana katılıyor. "Onu öldürdün, değil mi?

Dawn'ı öldürdün, seni piç kurusu."

Caleb'ın yüzü kıpkırmızı olur. "Hayır. *Hayır*, tabii ki *hayır*. Bunu asla yapmam. Ona asla zarar vermem. O..."

Cümlesinin ortasında kendini durdurur.

"O ne?" Ona baskı yapıyorum. "Ne oldu?"

Başını sallar. "Ben... hiçbir şey. Yapamam..."

"Caleb, *bana burada neler olduğunu anlat*." Şakağımda bir damar zonkluyor. "Bir açıklamayı hak ediyorum."

Caleb bana bir saat gibi gelen bir süre boyunca bakıyor, ama muhtemelen birkaç saniye daha fazla. Uzun bir nefes verdi. "Dawn ölmedi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Seth karşılık verir.

Caleb ellerini kaldırır. "Bu... bu uzun bir hikaye. Ama o ölmedi, tamam mı? Söz veriyorum."

"O zaman nerede?" Ben soruyorum.

"I..." Titreyen elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bilmiyorum. Bu yüzden buradayım. Yardımınıza ihtiyacım var."

"Hiç şansın yok." Seth karanlığın içinden Caleb'a bakar. "Natalie'yi zor durumda bıraktın. Senin yüzünden *hapisteydi*. Bunu ona neden yaptın? Senin derdin ne?"

Caleb'ın adem elması sallanıyor. "Dinle, zamanımız yok. Dawn-"

"Saçmalık. Bunu neden yaptığını hemen şimdi bize söylemelisin. Aksi takdirde,

Seni polise ihbar edeceğiz."

Caleb bir adım geri çekilir. "Hayır, lütfen..."

Seth başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama onu susturmak için elimi kaldırıyorum. Bu onunla ilgili değil. Bu benimle ve Caleb'la ilgili. Gerçeğe ihtiyacım var.

"Caleb," diyorum, "sadece bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum. Bilmem . Bana bu şekilde davranılmasını hak ettiğimi sanmıyorum."

Söylediklerimi düşünürken göğsünün inip kalkışını izliyorum. "Son birkaç aydır seni izledim," diyor. "Küçük 5K'nı düzenliyorsun. Tüm podcast'lere ve yerel haber kanallarına çıkmak. Ne kadar çok

iyi arkadaşın Amelia için para topluyorduk... Ama o senin arkadaşın değildi, değil mi?"

Sesinde artık zehir var. Göğsümde bir batma hissi var. "Caleb..."

"Sana onun kim olduğunu söyleyeceğim," diye bana çıkıştı. "O benim *kız kardeşimdi*. Ve Dawn'ın en iyi arkadaşıydı. Onu bir *insan* olarak bile düşünmedin."

Bacaklarım jöle gibi. Bir şeye tutunmazsam yüzüstü düşeceğimden korkuyorum. "Amelia..."

"Kız kardeşim senin yüzünden öldü!" Komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyor ama umurunda bile değil. "Ve sen hayatına devam ettin. Sanki senin için *hiçbir şey* ifade etmiyormuş gibi. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Daha da kötüsü, onu kendini tanıtmak için *kullanıyorsun*. Bunu nasıl yaparsın? Gerçekten bu kadar kalpsiz misin?"

Tırnağımı avucumun içine sokuyorum. "Hayır işleri için para toplamaya çalışıyorum."

"Evet, her neyse. Bunu sadece ilgiyi sevdiğin için yapıyorsun. Şirketin tanıtımına yardımcı oluyor. Anlıyorum. Onu o zaman da kullandın, şimdi de kullanıyorsun."

Caleb'in gözleri nefretle yanıyor. Benden nefret ediyor. Benden gerçekten ve gerçekten nefret ediyor. Benden bu kadar nefret ederken nasıl olur da beni öpebilir, benimle şakalaşabilir ve beni yemeğe götürebilirdi?

"On yedi yaşındaydım," diye idare ettim. "Evet, Amelia'ya karşı çok kötüydüm. Ama daha *çocuktum*." Kafası iyice karışmış görünen Seth'e bakıyorum. "Lisede tanıdığım bir kızdı. Ona kötü davrandım. Öyle olduğumu biliyorum..."

"Ona kötü davran!" Caleb patladı. "Onu bileklerini kesmeye sen sürükledin! Küçük kardeşim senin yüzünden öldü!"

Caleb'ın Amelia'nın kardeşi olduğuna inanamıyorum. Bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Soyadları farklı. Onunki Hodge'du. O yıl olanları unutmak zor. İşler kontrolden çıkmıştı. Bunun bir parçası olduğumu inkar etmeyeceğim.

Geriye dönüp baktığımda Amelia'ya neden bu kadar kötü davrandığımızı bilmiyorum. Sanırım farklı olduğu için. Ve *yapabildiğimiz* için. On yedi yaşındayken, güzel ve popüler olduğunuzda, sizden daha zayıf biriyle uğraşmak size kendinizi iyi hissettirir. Kendinizi güçlü hissedersiniz.

"Ne yapmamı istiyorsun, Caleb?" Diyorum. "Ne ki?"

"Hayatının geri kalanında hapiste çürümeni istiyorum," diye tıslıyor bana. "Tıpkı küçük kız kardeşimin toprakta çürüdüğü gibi."

Gözleri beni delip geçiyor, asla vazgeçemeyeceği bir öfkeyle yanıyor. Bunun için beni asla affedemez. Hayatımın sonuna kadar cezalandırılmam gerektiğine inanmaktan asla vazgeçmeyecek. Bunu düzeltmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Peki neden buradasın Caleb?" Sonunda söyledim. "Benden ne kadar nefret ettiğini söylemek için mi?"

Bu sorum onun içindeki mücadeleyi biraz olsun azaltmış gibi görünüyor. "Bak," diyor, "yaptığın şey için senden nefret ediyorum ama şunu bilmelisin ki bütün Dawn planladı. Bu *onun* fikriydi. Ve bunu çok ileri götürüyor, çünkü... Dawn'ı bilirsin. O böyledir."

Belli ki Dawn'ı çok iyi tanıyor. Hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Seth, "Kesinlikle çok ileri gidiyor," diye söze karışıyor. "Masum bir insanı hapse gönderdin."

Caleb ona alaycı bir bakış fırlatır. "Doğru, ama ortada bir ceset yoksa suçlamaların geçerli olmayacağını düşünüyor. *Onun* cesedi, ormanda buldukları kişinin değil. Sürekli bundan bahsediyordu. Ve... şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Güney sahiline dönmek için benim telefonumu kullandı ve şimdi nereye gittiğini bilmiyorum. Beni bir yerdeki telefondan aradı ve karmakarışık bir mesaj bıraktı. Bana kaplumbağasına nasıl bakacağıma dair bir sürü talimat veriyordu ve sanki... sanki..."

Ona bön bön bakıyorum. "Ne diyorsun sen?"

Yüzü çöküyor. "Kendini öldürmeyi planladığından oldukça eminim. Bir ceset olduğundan emin olmak için."

Göğsümü tutuyorum. "Aman Tanrım."

Caleb şimdi ağlıyor. Yüzünü avuçlarının içine gömüyor, omuzları titriyor. İşte o anda şok edici bir şeyin farkına varıyorum. Caleb Dawn'ı *seviyor*. Onu gerçekten seviyor. Benimleyken hepsi rol yapıyordu ama şimdi rol yapmıyor. Onu kaybetmekten korkuyor.

Ellerini yüzünden çeker, gözleri kızarmış ve şişmiştir. "Natalie," diye mırıldanıyor. "Onu bulmama yardım etmelisin. Saatlerdir araba kullanıyorum ve nerede olduğunu bilmiyorum. Lütfen. Bunu bana borçlusun. *Ona* borçlusun."

"Onu nasıl bulabiliriz ki?" Ben diyorum.

"Bu imkânsız," diyor Seth. "Polisi aramak zorundayız."

"Hayır." Caleb'ın sesi, şişmiş yüzüne rağmen değişmiyor. "Bunu ona yapamazsın. Başının ne kadar belaya gireceğini biliyor musun?"

"Natalie'nin bu hafta başının belada olduğu kadar mı?" Seth karşılık verir.

"Seth, dur." Caleb'a bakmak için gözlerimi kaldırıyorum. "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Caleb saatine bakar. "Tahmin etmem gerekirse, sahillerden birinin yakınında saklandığını söyleyebilirim. Bu gece gelgit çok yüksek." Yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen kendini boğarsa, ölüm zamanını tam olarak belirleyemeyecekleri kadar uzun süre bulunamayacağını düşünüyor."

Hapishanede otururken de aynı şeyi düşünmüştüm. Gelgitin yükselmesini bekleyip, kendimi okyanusa atmak.

"Onu bulabiliriz," diyorum. Ne kadar uzağa gittiğine bağlı olarak buralarda milyonlarca plaj olması çok kötü. Ya Cape Cod'a kadar gittiyse? "Ayrılmamız gerek. Sence buradan ne kadar uzağa gitmiş olabilir?"

"Cüzdanımdaki parayı aldı," diyor Caleb. "Ama çok fazla yoktu.
Belki yüz dolar. Yani çok uzağa gitmiş olamaz."

"Onu bulacağız," diyorum hissettiğimden daha büyük bir otoriteyle. "Aptalca bir şey yapmadan önce onu durduracağız."

Umarım haklıyımdır. Dawn'ın kendini öldürmesini engellemeliyim. Bunu doğru yapmalıyım.

Bölüm Elli Sekiz

Üçümüz .

Geçen gece seramik kaplumbağanın parçalarını attığım Wollaston Sahili'ni seçtim. En iyi bildiğim plaj orası. Seth geceleri sahilde tek başıma dolaşmamdan şikâyet etti ama bana bir şey olmaz. Pazartesi gecesi kilitli olmayan evime geldiğimde korktuktan sonra çantam için yeni bir biber gazı kutusu aldım.

Ne yazık ki plaj çok geniş, sahil boyunca uzanıyor. Ve dışarısı çok ama çok karanlık. Yaz saati uygulamasından sonra neden hep bu kadar karanlık oluyor bilmiyorum. Ne zaman cesaret etsem uzun farlarımı yakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Dawn her yerde olabilir.

Tek bildiğim, çoktan kendini boğduğu ve bizim çok geç kaldığımız.

Düşünmek için bir anlığına kenara çekiyorum. Bu konuda stratejik davranmalıyım, yoksa bu devasa plajda bir kum tanesi bulmaya çalışmak gibi bir şey olur. Dawn öylece suya atlayıp boğulmayacak. Bu hiç mantıklı değil. Doğal içgüdüsü kendini kurtarmak için tekmelemek ve kollarını çırpmak olacaktır. Dahası, cesedi çabucak bulunur ve kayboluşundan sonraki bir hafta boyunca hayatta olduğunu bilirlerse, bu beni şüpheli olmaktan çıkarabilir. Suya atlamayı düşündüğümde, ihtiyacım olan başka bir unsur daha olduğunu biliyordum.

Beni ağırlaştıracak bir şey.

Tekrar sürmeye başladım, ama bu sefer farklı bir şey arıyorum.

İnşaat yaptıkları yerleri arıyorum.

Sahil boyunca on dakika daha yavaşça ilerledikten sonra onu fark ettim. Gece için terk edilmiş bir inşaat alanı. Tuğla, harç, tahta kalaslar ve başka bir şeyle dolu.

Cinderblocks.

Arabamı park edip dışarı çıktım. Eğer Dawn bu inşaat alanını bir cüruf için yağmaladıysa, buradan çok uzağa gitmiş olamaz. Bu şeyler *ağırdır*. Eğer içgüdülerim doğruysa, muhtemelen buralarda bir yerdedir. Tabii ki, sadece tahmin ediyorum. Sahilde bile olmayabilir. Ama tüm bunları benim üzerime yıkma stratejisine uygun olarak yaşadığım yere yakın bir yerde kalacağını da düşünüyorum.

Arabamdan indiğimde hava karanlıktı. Sokak lambaları var ama sadece sokağı aydınlatıyorlar. Sahil zifiri karanlık.

Telefonumun el feneri fonksiyonunu açıyorum. Buralarda bir iskele var ve Dawn'ın atlayacağı en mantıklı yer orası olurdu. Ben de öyle yapardım.

İskele solumda. Geçen gün ayakkabılarımı çıkarmıştım ama şimdi giyiyorum. Hızlı bir çıkış yapabilmem gerekiyor. Kuma adım atıyorum, gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum, telefonumu iskeleye yönlendiriyorum. Ve sonra onu görüyorum.

İskelenin en ucunda kamburlaşmış bir figür.

Bölüm Elli Dokuz

DAWN

ORTALAMA İNSAN ÖMRÜ 80 YILIN ALTINDADIR. Ancak pek çok kaplumbağa bundan daha uzun yaşar. Özellikle deniz kaplumbağaları 150 yaşına kadar yaşayabilir. Bazı büyük kaplumbağalar teorik olarak 400 yıldan fazla yaşayabilir.

Kimsenin 400 yıl yaşamak isteyeceğini düşünemiyorum. Otuz yıl yaşadım ve bu son derece yorucuydu. Benden bu kadar. İhtiyacım olan ya da yaşamak istediğim her şeyi yaşadım. İstediğim kadar uzun sürmese de gerçek bir dostluk yaşadım. Keyifli bir kariyerim oldu. Aşık oldum, ta ki sevdiğim adam beni başka bir kadınla aldatana kadar. Gerçi adil olmak gerekirse, ondan bunu yapmasını ben istedim.

Mia bir keresinde bana seksen yedi yaşına kadar yaşayacağını düşündüğünü söylemişti. Bu rakamı nasıl bulduğunu bilmiyorum ama bazı konularda kesin konuşmayı severdi. Bana Pasifik kıyısına taşınacağını, üç çocuk ve sekiz torun sahibi olacağını söylemişti. Ayrıca ölmeden önce ziyaret etmek istediği yerlerin bir listesi vardı. Uzun bir listeydi.

Birlikte gideceğiz, Dawn, derdi. *Dünyayı gezeceğiz, sadece ikimiz. Tamam mı?*

Dünyayı gezme fikri benim için korkutucuydu - tüm o yeni yerler ve şeyler. Yeni deneyimlerle aram pek iyi değildir. Ya yeni bir ülkeye giderseniz ve size tek renk yemek servis edemezlerse? Ya ben

Bir restorana gittim ve dil bilmediğim için ne olduğunu bilmeden bir yemek sipariş ettim ve sonra bir *kaplumbağa yediğim* ortaya çıktı?

Yine de Mia ile seyahat etme fikri heyecan vericiydi. O yanımda olsaydı yeni bir yerde olmaktan korkmazdım. İyi vakit geçireceğimizden ve kendimi güvende hissedeceğimden emin olurdu. Hep öyle yapardı.

O gittiğine göre, dünya korkunç görünüyor. Massachusetts'ten ayrılmak istemiyorum. Hamile olma ve içimde büyüyen bir bebeğe sahip olma fikri beni korkutuyor. Seyahat etmeyi de sevmiyorum. Eğer Mia ile bunları yaşayamayacaksam, hiç yaşamak istemiyorum. Bir gün Caleb ile bunları yapma şansım olduğunu düşünmüştüm ama ne yazık ki düşündüğüm gibi olmadı.

Yaşamak istediğim her şeyi yaşadım. Hayatımın en güzel kısımları sona erdi. Yani devam etmek için bir sebep yok.

Ve ölümümün sayılmasını sağlayacağım.

Yakındaki bir inşaat alanından küçük bir briket ödünç aldım. Bulabildiğim en küçüğünü aldım, bu beni suyun altında tutmaya yetecek kadar ağır olmalıydı. Yaklaşık 30 pound ağırlığında. Caleb'ın cüzdanından aldığım parayla bir eczaneden biraz ip aldım. Bir ucunu bileğime, diğer ucunu brikete bağladım.

Son bir saattir gelgiti izliyorum. Su yeterince yükseldiğinde, cürufla birlikte atlayacağım. Kasım ayının ortasında kimse suya girmez, bu yüzden en azından birkaç hafta bulunmama ihtimalim çok yüksek. Cesedimin ortaya çıkması Natalie'nin tabutundaki son çivi olacak. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek.

, Mia. Sonunda ona bunu ödeteceğiz.

Acaba o da benim için aynı şeyi yapar mıydı? Mia ve ben birbirimizi savunduk ama ben onu her zaman onun beni savunduğundan daha şiddetli savundum. Üçüncü sınıfta Jared Kelahan adındaki çocuğu ona sataşmayı bırakmadığı için maymun demirlerinin tepesinden aşağı ittiğim zamanki gibi. Maymun demirlerinin tepesinde oturup yerdeki Jared'e baktığımı, oyun alanındaki öğretmenlerden biri çığlık atmaya başladığında kafasının etrafında oluşan kan gölünü izlediğimi hatırlıyorum. Mia bana o zaman çok ileri gittiğimi söylemişti - sesi Caleb'ın bazen yaptığı gibi çıkıyordu. Ama gerçek şu ki, Jared onunla bir daha hiç dalga geçmedi. Aslında bir daha *hiç kimseyle* dalga geçmedi.

Su seviyesi yükselirken, Caleb'ın şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Ona bir mesaj bıraktım, çoğunlukla Junior'a nasıl bakacağını bildiğinden emin olmak için, ama o akıllı. Mesajdan kendime ne yapmayı planladığımı anlamış olabilir - muhtemelen şu anda paniklemiştir. Ama bunun en iyisi olduğunu anlayacaktır. Şimdi değilse bile, bir gün.

Dalgalar sahile çarpıyor. Tekrar ve tekrar. Sanki su adımı çağırıyor. Benim için hazır. *Şafak, Şafak, Şafak...*

Atlama zamanı.

"Şafak!"

Tamam, bu benim ismime biraz fazla benzedi.

Kafamı çeviriyorum. Bir saniyeliğine, bir ışık parlamasıyla kör oldum. Gözlerimi siper ediyorum ve bunun bir telefon feneri olduğunu fark ediyorum. İskelenin diğer ucunda biri duruyor.

"Dawn!"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Gözlerimi kısarak sise bakıyorum ve bana doğru yürüyen bir figürü zar zor seçebiliyorum. İlk başta yüzü gölgelerin içindeydi ama bu Caleb değildi. Yanlış yapı. Bir kadına benziyor ve sesi de kadın sesi.

"Dawn!"

Bir adım daha atıyor ve yüz hatları .

Midem bulanıyor.

Ben Natalie.

Onun burada ne işi var?

Telefonunun fenerini kapattı. Ellerini silahım varmış gibi havaya kaldırıyor. Keşke olsaydı. Eğer şu anda bir silahım olsaydı, o ölmüş olurdu. Ve hiç tanık olmazdı.

Bunu düşündüm. Daha basit bir plan düşündüm. *Natalie'yi öldürmek.* O zaman kendi ölümümü taklit etmek ve kaçmak zorunda kalmazdım. Ama ölüm onun için çok kolaydı. Benim çektiğim acıyı onun da çekmesini istedim. Mia'nın her şeyi bitirmeye karar vermeden önce çektiği gibi.

"Lütfen atlama." Natalie'nin gözleri ayaklarımın dibindeki brikete kayıyor. "Lütfen bunu yapma."

"Bana ne yapacağımı söyleme." Dişlerimi sıkıyorum. "Beni burada nasıl buldun?"

"Caleb bana neler olduğunu anlattı."

Daha önce kızgın değildim ama şimdi çok öfkeliyim. Nasıl yapabildi? Onu suçlamak için onca şey yaptıktan sonra nasıl ona gider? Neden bunun olmasına izin vermedi? "Buna hakkı yoktu."

"Bana söylediğine sevindim." Rüzgâr Natalie'nin yüzünü kırbaçlıyor ve o da sarı saç tellerini gözlerinden uzaklaştırıyor. "Amelia'yı tanıdığından haberim yoktu."

Bu kadının dudaklarında en iyi arkadaşımın adının geçmesinden nefret ediyorum. "Onu *tanıyor* muydun? O benim en iyi arkadaşımdı. *Tek* arkadaşımdı."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Onu sen öldürdün! Sen ve arkadaşın Tara, bileklerini kesene kadar ona işkence ettiniz!"

Natalie irkilir. "Biliyorum. Ve çok üzgünüm. Tek söyleyebileceğim, sadece on yedi yaşındaydım. Daha iyisini bilmiyordum."

"Hayır, bunu kabul etmiyorum. On yedi yaş daha iyisini bilecek kadar büyüktür."

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de bir adım geri çekiliyorum. Gerçi bu konuda dikkatli gerekiyor, henüz düşmek istemiyorum. "Beni dinle," diyor. "Benden nefret ediyorsun ama Amelia'ya olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissettiğimi düşünmüyor musun? Hissediyorum. Tabii ki hissediyorum. O günden beri her gün kendimi suçluyorum. Bu yardım koşusuna neden başladım sanıyorsun? Bunu etmeye çalışıyordum."

"Çok geç."

Bir an birbirimize baktık. Üzerimde sadece Caleb'a ait olan hafif bir ceket var ve onun içinde titriyorum. Kendi paltolarımdan herhangi birini evden çıkarma riskini almak istemedik. Kolları üzerime çok uzun geldi. Kıvırdım ama yine de neredeyse parmak uçlarıma kadar iniyor.

"Bak," der Natalie, "ben her şeyi biliyorum. Seth de biliyor. Eğer atlarsan, bunun bir yararı olmaz. Artık beni cinayetle suçlayamazsın."

Bana söylediği ilk şey bu oldu. O haklı. Caleb planımızı ağzından kaçırdıysa, bunun için asla hapse girmeyecek. Her şeyi mahvetti. Uğruna çalıştığımız her şeyi. Bunu bana nasıl yapabildi? Bana bu şekilde ihanet edecekse beni sevmesi mümkün değil.

Natalie artık kim olduğumu biliyor. Benim için hazır. İntikam almak için bir şansım vardı ve Caleb bunu mahvetti. Natalie'ye Mia'ya yaptıklarını ödetmek istedim ama bu olmayacak. Ona bunu ödetmenin tek bir yolu kaldı.

Onu öldürmek zorundayım. Caleb bunu yapmama asla izin vermez ama şu anda burada değil. Beni durduramaz. Buna bir son vermeliyim.

Tam burada. Şu anda.

Altmışıncı Bölüm

NATALIE

Dawn'a ulaşıp ulaşamadığımı söyleyemem. Onu okumak zor. Caleb'ın yaptığı gibi öfkesini yüzünde göstermiyor. Hâlâ benden nefret ediyor ama bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum.

Yine de kendini öldürmeye çalışacak mı? Söylediğim herhangi bir şey onu etkiledi mi?

Eğildi ve kaldırım taşını aldı. Nedenini bilmiyorum ama o taşla yapabileceği iyi bir şey yok. Yaklaşıyorum, taşı suya atacak ve su onu içine çekecek diye korkuyorum. Bunu yaparsa onu kolayca kurtarabileceğimi sanmıyorum. Ama gerekirse suya atlamaya hazırım. Deneyeceğim.

Ama o bunu yapmıyor. Onun yerine briketi havaya kaldırıp başının üzerinde tutuyor. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve birden ne yaptığını anlıyorum.

Beni cürufla döverek öldürmeyi planlıyor. Aman Tanrım.

Zor olmazdı. Bu şey en az 30 pound ağırlığında olmalı. Kafasına birkaç iyi vuruş ve bu benim sonum olur. Sonunda intikamını alacaktı.

"Dawn," diye nefes nefese kaldım. "Ne yapıyorsun?"

"Yıllar önce yapmam gereken şeyi." Sesi düz, gözleri donuk. "Bir daha asla kimseyi incitemeyeceğinden emin olacağım."

"Dawn, lütfen bunu yapma." Çantamı göğsüme bastırdım ve geriye doğru sendeledim. "Sana söyledim, Amelia'ya yaptıklarım için çok üzgünüm. Ama beni öldürmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onu geri getirmeyecek."

"Ve sen sevdiğim adamı çaldın..."

"Onu çalmak mı?" Başımı sallıyorum. "Caleb'i ben çalmadım!"

"En iyi arkadaşımı öldürmen yetmedi. Aynı zamanda
onu da."

Kendini gerçekten kaybetti. Artık onunla konuşabileceğimden emin değilim. "Dawn, *bana* çıkma teklif eden Caleb'dı. Bekâr olduğunu sanıyordum, Tanrı aşkına!"

"Onu sevdim." Birkaç parça tükürük yüzüme çarptı. "O hayatımdaki son iyi şeydi, *tek* iyi şeydi ve sen onu benden *aldın*! Ve şimdi seni daha çok seviyor."

"Bu doğru değil!"

"Evet, ! Tabii ki var!"

"Etmiyor! O da tıpkı senin gibi benden nefret ediyor."

"Yalancı! Eskiden senden nefret ederdi. Ama artık etmiyor. Herkes gibi o da senin büyüne kapıldı... Yoksa neden bana bu şekilde ihanet etsin ki?

Gözleri ıslak. Amelia'ya ve yıllar önce yaptıklarıma ne kadar kızgınsa, Caleb'i ondan "çaldığım" için de o kadar öfkeli olduğunu fark ediyorum. Belki daha da fazla. Dawn'ın kendini öldürebileceğini düşündüğünde Caleb'ın yüzündeki acı dolu ifadeyi asla unutmayacağım. Görünüşe göre Dawn da onun için aynı şeyleri hissediyor.

Görünüşe *göre*, Caleb aradığım kişi. Sadece *benim* için değil.

Ama onun bana karşı gerçek hisleri olmadığına inanmayı reddediyor. Gerçeklikle olan bağını yitirdi, ki bu da zaten zayıf bir bağdı. Artık neyin doğru olduğu umurunda değil. Sadece intikam almayı önemsiyor. Dawn ufak tefek ve sıska, ama kaldırım taşını tutarken kolları titremiyor bile. O şey nereye düşerse düşsün zarar verecek.

Onu durdurmak için bir şeyler yapmalıyım.

Çantamı karıştırıyorum. Parmaklarım sprey şişesinin etrafına dolanıyor ve onu çekip çıkarıyorum. Dawn'ın gözleri şaşkınlıkla doluyor ve bir saniye sonra başlığa basıyorum. Kimyasal madde kalın bir bulut halinde dışarı püskürüyor ve sonra gözleri göz yaşartıcı spreyle doluyor (bu her neyse).

Çığlık atıyor. Neyse ki dördümüzün de ayağını ıskalayarak cürufu yere düşürüyor. Gözlerini tutuyor ve iki büklüm oluyor. "Seni kaltak!" diye bağırıyor.

Kahretsin, onu iyi yakaladım. Dizlerinin üzerinde kıvranıyor, hala yüzünü tutuyor. Umarım onu bir şekilde kör etmemişimdir. Dawn Schiff'e karşı işlediğim suçlar listesine bunu da eklememe gerek yok.

Sonunda çığlık atmayı bırakıp bana baktığında gözleri kan çanağı ve sulu. İyi tarafından bakarsak, kör gibi görünmüyor.

"İyi," diyor. "Sen kazandın. O senin."

İskelede onun yanına çömeliyorum. Kıymık batacak ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. "Dawn, Caleb'i istemiyorum. O da beni istemiyor. Bu konuda bana güven."

Yüzünü ve avuçlarını gömüyor, sadece başını sallıyor.

"Seni seviyor," diyorum ona. "Seni ve sadece seni. Ben kendimi onun kollarına atıyordum ama o beni hep uzak tutuyordu. Şimdi nedenini anlıyorum. Ve bu gece ne yaptı biliyor musun?"

Başını tekrar sallıyor.

"Ağladı." Caleb'ın gözlerindeki yaşları hatırlıyorum. Daha önce hiçbir erkek benim için böyle hissetmemişti. Bazen bunun olup olmayacağını merak ediyorum. Yine de Caleb garip Dawn için böyle hissediyor. "Sana bir şey olmuş olabileceğine dayanamadı."

"Bunu atlatabilirdi."

"inanmıyorum. Bu onu mahvederdi."

Dawn iskelede oturmuş, gözlerine sıktığım kimyasalları silerken bir an için bunu düşünüyor.

"Daha önce söylediklerim doğru, biliyorsun." Okyanusa bakıyorum, dalgaların kıyıya vuruşunu izliyorum. "Amelia'yı düşünmediğim ve yaptıklarım için kendimden nefret etmediğim bir gün bile olmadı. Evet, arkadaş olmamızla ilgili kısmı uydurdum ama hep onun onuruna koşuyordum. Her şey onun içindi. Kefaretim."

"Bu yaptığın şeyi silmez."

"Biliyorum. Yine de bilmeni istedim."

Dawn'ın gözleri ayak bileğine iner. Kordon hâlâ sağ bacağına bağlıydı. Düğümü çözmeye çalışarak üzerinde çalışmaya başlar.

"Caleb gerçekten ağladı mı?" diye soruyor düğüm .

Başımı sallıyorum.

"Mia için ağlamadı bile," diye mırıldanıyor.

O başka bir şey söylemiyor. İkimiz de bizi almadığı için mutluyuz, çünkü bu gece her birimizin bu kaderi yaşamaya ne kadar yaklaştığımızı fark ediyoruz.

Bölüm Altmış Bir

Çantamda telefonum çalıyor. Bir mesaj.

Çıkardım ve birkaç mesajı kaçırdığımı fark ettim. Seth'ten iki, Caleb'dan beş mesaj, hepsi de nerede olduğumu soruyor. İkisine de Dawn'ı bulduğumu ama tam yerimizi bilmediğimi yazıyorum. Nerede olduğumuzu nasıl tarif edeceğimden bile tam olarak emin değilim.

"Hey," diyorum Dawn'a, "Caleb ve Seth bizi arıyor. Geri dönmeliyiz."

Kaşlarını çatıyor. "Sonra ne olacak?"

Bu harika bir soru. Yapmak istediğim ilk şey, Santoro'nun Dawn'ın hala hayatta olduğunu görebilmesi için Dawn'karakola geri götürmek - iş arkadaşıma zorbalık eden ve para çaldığımı fark ettiğinde onu öldüren soğukkanlı bir katil olmadığımı görmek. Bana tüm suçlamaların düştüğünü söylemesini istiyorum.

Tabii o yabancının cinayetini benim üzerime yıkmayı planlamıyorsa. Açıkçası, ondan hiçbir şey beklemezdim.

"Caleb sadece senin iyi olduğunu görmek istiyor," diyorum ona. "Ondan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Dawn bir an için bunu düşünür. Sonra ayağa kalkmaya çabalıyor, dengesini bulmadan önce biraz yalpalıyor. Bir yanım son anda kendini okyanusa atmasından korkuyor ama atmıyor.

"Bana çok kızacak," diye mırıldanıyor.

"Kızmayacak. Sadece iyi olduğun için rahatlayacak."

Telefonumun el fenerini açıyorum ki karaya önce yanlışlıkla iskeleden . Ayrıca hızlıca bir mesaj atıyorum

Caleb ve Seth'e:

Angry Crab restoranının hemen yanındaki iskeledeyiz.

Tam ana yola geri döndüğümüzde, bir çift ikiz far bize yaklaşıyor. Hem Seth hem de Caleb buradalar. Caleb önce yeşil Ford'unu kenara çekiyor ve araba neredeyse hala hareket halindeyken sürücü koltuğundan fırlıyor. Saçları darmadağınık ve paltosunun önü açık bir şekilde caddeden aşağıya, bizim durduğumuz yere doğru koşuyor. Biz daha onun varlığını fark edemeden kollarını Dawn'a doluyor ve onu göğsüne yakın tutuyor.

"Yüce İsa." Sesi çatlıyor. "Senin için çok endişelendim. Böyle bir şeyi yapmayı nasıl düşünebildin? Bunu nasıl yaparsın Dawn? Ben asla..."

Dawn bir şey söylemiyor ama ona tekrar sarılıyor. Küçük sıska parmakları ona öyle sıkı sarılıyor ki, loş ışıklı sokakta bile ne kadar beyaz olduklarını görebiliyorum. Orada öylece duruyorlar, birbirlerine sarılıyorlar.

Dürüst olmak gerekirse bu beni biraz

gözyaşlarına boğuyor. "Nat!"

Seth, Caleb'in arkasına park etti ve şimdi çok daha yavaş bir tempoyla kendi arabasından iniyor, ama yine de yolun geri kalanını koşarak bana doğru geliyor. Seth'in beni Caleb'ın Dawn'ı sevdiği gibi sevdiği konusunda kendimi kandırmayacağım ama bugün benim için her şeyi göze aldı. Beni hapisten çıkardı. Beni Rhode Island'a götürdü. İş o noktaya gelirse avukat masraflarını karşılayacaktı. Seth Hoffman'ı hafife almış olabilirim.

"İyi misin?" diye soruyor rahatça duyabileceği bir mesafeye geldiğinde.

Başımı sallıyorum, ancak kollarımı göğsümde kavuşturduğumda düşündüğüm kadar iyi olmadığımı fark ediyorum. Bu sabah *hapisteydim*. Dawn yaklaşık yirmi dakika önce kafama bir cürufla vurmak üzereydi. İyi olmaktan çok uzağım.

Ama olacağım.

"Üşüdün mü?" Seth paltosunun fermuarını çekiştiriyor, sanki çıkarıp bana verecekmiş gibi. "Donuyor gibi görünüyorsun."

"Biraz üşüdüm," diye itiraf ediyorum. Burası otuz derece olmalı - okyanustan gelen esintiyi hesaba kattığınızda belki daha az.

Seth ceketini çıkarmıyor ama boynundaki atkıyı çözüyor. Nazikçe kendi boynuma doluyor - siyah, yünlü bir atkı ve üzerinde Seth'in tıraş losyonunun izleri var. Onun sıcaklığını yayıyor.

"Teşekkürler," diyorum.

"Bir değil."

Gözleri gözlerimde oyalanıyor ve bu gece benimle eve gelip gelmeyeceğini sormanın uygunsuz olup olmayacağını merak ediyorum. Sadece yalnız kalmak değil. *Onunla* birlikte olmak istiyorum.

"Oh, hey," diyor. "Tahmin edin ne oldu? Gelirken radyoyu dinliyordum ve görünüşe göre Cohasset'teki kadının cesedini teşhis etmişler."

Başımı salladım. "Bu ailesi için iyi bir şey."

"Evet, bahse girerim Santoro seni hâlâ hayatta olduğu ortaya çıkan birini öldürmekten tutukladığı çok kızacak. DNA sonuçlarının gelmesini beklemeliydiler, gerçekten aceleci davrandılar."

Evet, Santoro beklemeliydi. Ama beni yakalamak için çok hevesliydi. Hepsi çocukken zorbalığa uğradığı için.

Caleb ve Dawn sonunda birbirlerinden ayrıldılar. Caleb kolunu Dawn'ın omuzlarına dolamış, vücut ısısıyla onu sıcak tutuyor.

"Peki Cohasset'teki kadın kimdi?" Seth'e sordum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Bir kadın... uh, Kara bir şey?" Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Hayır... Tara, sanırım? En azından tanıdığımız biri değil."

Tara mı?

Hayır... ...

Çantama uzanıp telefonumu çıkarırken ellerim hafifçe titriyor. Bir arama motoru açıyorum ve Cohasset'te bulunan cesedin kimliğiyle ilgili haberlere bakıyorum. Son dakika haberi ve isim anında karşıma çıkıyor.

"Tara Wilkes," diye boğuk bir sesle söyledim.

Tara Wilkes. eski en iyi arkadaşım. Yıllar önce benimle oturup Amelia Hodge'a sahte sevgililer günü mektupları yazan kişi.

Seth parmaklarını şıklatır. "Doğru, Tara Wilkes. buydu."

Gözlerim Caleb'ın yüzüne kaydı. Az önce Tara Wilkes adını söylediğimi duymuştu ama tepki vermedi. Bir tanıma titreşimi bile yok. Bu isim onun için hiçbir şey ifade etmiyor.

Ama gözlerim Dawn'ınkilere ulaştığında tamamen farklı bir şey görüyorum. Ormanda bulunan kız tesadüf değildi. Onca yıl, Dawn planlayıcı olduğum için benden nefret ediyordu ama Amelia'nın intiharındaki rolü nedeniyle Tara'dan da nefret ediyordu. Ölüm benim için çok iyiydi ama Tara için o kadar da iyi değildi.

Aman Tanrım.

"Zavallı kadın," diyor Seth. "Radyoda onun Dawn olduğunu düşünmelerinin nedeninin saçlarının tamamen kesilmiş olması ve yüzünün o kadar kötü dövülmüş olması olduğunu söylüyorlardı ki tanınmaz haldeydi."

"Tanrım," diyor Caleb, Dawn'ı kollarıyla daha da sıkarak. "Bu korkunç bir şey."

Dawn'ın gözleri benimkilerde kalıyor. "Evet," diyor. "Korkunç."

Omurgamdan aşağı, dondurucu soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti iniyor. Dawn, Amelia'nın ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğü insanlardan intikam almayı her şeyden çok istiyordu. Her şeyi yapmaya hazırdı. Kendi canını almaya hazırdı. Öldürmeye hazırdı.

O çok tehlikeli bir kadın. Ve

benden başka kimse bilmiyor.

Sonsöz

BİR YIL SONRA

DAWN

Kaplumbağalar yavaş olmalarıyla ünlüdür, ancak bu tamamen adil değildir. Çoğu saatte yaklaşık iki mil hızla yürür, bu da normal insan yürüme hızı olan saatte üç ila dört milin yaklaşık yarısıdır. Ancak saatte 10 mil hızla yüzebilirler. Ve dünyanın en hızlı kaplumbağası saatte yirmi milin üzerinde hıza ulaşabilir. Bu da dünyanın en hızlı kaplumbağasının 5 km'lik bir koşuyu yaklaşık on dakikada bitirebileceği anlamına gelir.

Yarım saatimi aldı.

Son iki ayımı antrenman yaparak geçirdim. Caleb ve ben birlikte yaptık. Mahallede birlikte, yan yana koştuk, dayanıklılığımı ve hızımı geliştirmeye çalıştık. İlk gün, bir mili zar zor koşabildim. Bir milin son çeyreğinde ciğerlerim oflayıp pufluyordum. Ama bugün, 5K koşusunun bitiş çizgisinden terli ve ağrılı ama adrenalin dolu bir şekilde geçtim.

Caleb hemen yanımdaydı. Bacakları benimkilerden çok daha uzun olmasına ve bu 5K'yı on dakika önce bitirmiş olmasına rağmen, tüm yarışı birlikte koştuk. Bana tezahürat yaptı.

Mia bizimle çok gurur duyardı.

"Harika iş, Dawn!" Caleb elini kaldırıyor, ben de ona beşlik çakıyorum. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, hâlâ nefes almaya çalışıyorum. "Bu harikaydı."

" değil miydi?" Bana sırıtıyor. "Sana söylemiştim."

Caleb'a bakarken kalbim kabarıyor, her ne kadar o da benim kadar terli ve dağınık olsa da. Caleb o gece iskelede beni kollarına , neredeyse kendimi öldürüyordum, o anda Natalie'yi kıskanmakla ne kadar aptallık ettiğimi anladım.

O beni seviyor. Beni her zaman sevecek.

İstediğinin bu olduğuna dair bana güvence vermiş olsa da, hayatının geri kalanında benimle birlikte olması konusunda hala çekincelerim var. İlişkimizi ilerletmek için bazı bebek adımları atıyoruz. Birkaç ay önce birlikte yaşamaya başladık. Birkaç günümü onun tüm mobilyalarını ve mutfağındaki tüm dolapların içindekileri kendi zevkime göre yeniden düzenlemekle geçirdim (üç farklı renkte tabağı vardı, hepsi gelişigüzel istiflenmişti - korkunçtu). Ama bazı büyüme sancılarından sonra, iyi gidiyor gibi görünüyor. Yine de bundan sonraki adım hakkında konuşmakta tereddüt ediyorum. Evlilik. Bu büyük bir adım.

Yine de giderek daha fazla, gerçekten işe yarayabileceğine inanmaya başlıyorum.

Natalie kayıt masasından bana el sallıyor. Bugün 5K tişörtü ve dar koşu pantolonuyla her zamanki gibi çok güzel görünüyor. Ormandaki cesedin Tara Wilkes'e ait olduğunu öğrendiğinde yüzündeki rengin nasıl kaybolduğunu hâlâ hatırlıyorum. Ne yaptığımı anladığında.

Çenesini kapalı tutacağından emin değildim. Onu susturmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım, ancak ortaya çıktı ki sır saklamakta çok iyi. Bu onun için büyük bir şans çünkü ben de onun hakkında pek çok sır biliyorum.

Öncelikle Natalie, Dedektif Santoro'ya anlattığım, seramik kaplumbağanın yanlışlıkla kafama düştüğü ve birkaç gün boyunca kafamın karışarak evden uzaklaştığım hikâyesini kabul etti. Güney Sahili'nin yarısının beni aradığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ve polise Tara'yla olan bağlantımızdan hiç bahsetmedi. Kimse araştırmadı ve ben de izimi kaybettirmekte çok iyiydim. Cinayeti hala çözülemedi. Kendini ailesinin çoğundan soyutlamış ve çok az yakın arkadaşı olan sefil bir insan olarak büyüdüğü için şanslıydım, bu yüzden kimse cevaplar için çok fazla zorlamıyordu.

Birkaç ay önce Natalie bu yılki 5K'yı organize etmesine yardım etmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Caleb ve ben Vixed'i uzun süre önce bırakmıştık.

Bir süre önce - orada çalışmaya devam etmek çok garip olurdu - ama Mia'nın gerçekten önemseyeceği bir hayır kurumu için para toplamaya yardımcı olma fikri bana cazip geldi.

Natalie'nin de onayıyla, bu yıl yarışı daha çok Mia'yla ilgili hale getirdik. Hatta podcast'lere çıkıp onun hakkında konuştum. Katartikti. Hareket kabiliyetiyle ilgili yaşadığı bazı zorluklardan ve bu paranın ne kadar önemli olduğundan bahsettim. Natalie bağışların bu yıl rekor kırdığını söyledi.

Kayıt masasının hemen yanında, Caleb'in bulduğu eski bir fotoğraftan yapılmış Mia'nın kocaman bir posteri var. Onu çok özlüyorum ve o postere bakmak bile beni daha mutlu hissettiriyor.

Caleb sanki aklımı okuyormuş gibi, "Mia da seninle gurur duyardı," diyor. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. "Kesinlikle."

Mia benimle gurur duyardı. Tara Wilkes'i öldürerek onun intikamını aldığım için gurur duyardı. Natalie konusunda onu hayal kırıklığına uğrattım. Ama başka seçeneğim yoktu-Caleb ve ben Tara hakkında çok az konuşurduk ama Natalie'yi öldürmeme asla izin vermezdi. *Çıldırtıcı* bir şekilde şiddete karşıydı. Öyle bir noktaya gelmişti ki, en başta ona bir şey söylediğim için pişman olmuştum.

Caleb benim olduğumdan daha iyi bir insan olduğuma inanıyor. Gerçeği asla bilemez.

Başımı omzuna yasladım. "Sence ikimizin birlikte olması hakkında ne düşünür?"

"Kardeşi ve en iyi arkadaşı mı? Dalga mı geçiyorsun benimle? Çok sevinirdi."

Muhtemelen haklı. Bu tam da Mia'nın çok gidecek bir şey. Acaba nasıl bir adamla birlikte olurdu? O çok harikaydı. Gerçekten özel biri olmalıydı.

"Şu anda her neredeyse," diyor Caleb. "Sonunda birlikte olmamız için kök salıyor."

"Yapacağımızı düşünüyor musun?"

Caleb bana komik bir bakış attı. Yüz ifadelerini okumakta daha iyiyim ama bunu okuyamıyorum. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Sonunda birlikte olmayacağımızı mı düşünüyor? Çünkü onsuz bir hayatı hayal edemediğimi giderek daha fazla düşünüyorum. Bensiz daha iyi olacak olsa bile, bencilce hala onu istiyorum.

"Ne?" Dedim.

Caleb bana cevap vermiyor. Onun yerine tek dizinin üzerine çöküyor. Ona bakıyorum ve bir elimle ağzımı kapatıyorum.

"Dawn." Koşu şortunun cebini karıştırıyor ve mavi kadife bir kutu çıkarıyor. Bunu bir yıldır saklıyor olmalıydı. Doğru anı bekliyordu. "Dawn, seni çok seviyorum."

Konuşamıyorum bile. Kolay kolay ağlamam ama gözyaşlarımın gözlerimde toplandığını hissediyorum.

Etrafımızda bir kalabalık oluşuyor, artık insanlar ne olduğunu anlıyor. Mavi kadife kutuyu açtı. İçindeki yüzüğe bakınca nefesim kesildi. Elmas yerine bana zümrüt almış. Yeşil. Kaplumbağa gibi.

"Dawn, benimle evlenir misin?" "Evet! Evet!"

Yeşil taşı sol dördüncü parmağımın üzerine kaydırırken ikimizin de elleri titriyor. Belki de koşmanın verdiği endorfin yüzünden, ama hiç bu kadar mutlu hissettiğimi sanmıyorum. Bir yıl önce var olan her şeyi deneyimlediğimi düşündüğümde çok yanılmışım. Geriye çok şey kaldı. Hayatımın en büyük hatasını yapmadan önce beni durdurduğu için Natalie'ye minnettarım.

Sonunda onu öldürmemeye karar verdiğime sevindim.

NATALIE

CALEB VE DAWN o kadar tatlılar ki neredeyse kusacaksın.

Kalabalık Caleb'ın sürpriz evlenme teklifi karşısında çılgına dönüyor. İkisi birlikte çok mutlu olacaklar. İkisi de çok tuhaf. Birbirlerine çok yakışacaklar. Tanrı birlikte yapacakları çocuklara yardım etsin.

Elbette, Caleb Dawn'ın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor. Ama öğrenirse, benden öğrenmeyecek.

Seth, yarış bittiği için boş olan kayıt masasında bana katılmaya geliyor. Kollarından birini omuzlarıma atıyor ve bana sırıtıyor. Geçen ay boşandığından beri herkesin önünde sevgisini gösterme konusunda çok daha açık davranıyor. Melinda onu çok zorladı ama artık hayatından tamamen çıktı. Ve şimdi sadece biz varız.

"Harika bir iş çıkardın Nat," diyor. "Teşekkürler. Bu şimdiye kadarki en iyi yılımız."

Dawn, herkesin onu tebrik ettiği kalabalıktaki yerinden gözüme çarpıyor. Büyük kalabalıklarda her zaman olduğu gibi biraz bunalmış görünüyor, ama bununla başa çıkıyor. Ona küçük bir el sallıyorum, o da bana el sallıyor. Dawn bu yılki 5K organizasyonunun büyük bir parçasıydı. Bunu kabul edeceğinden emin değildim ama yıllar önce kendi canına kıyan en iyi arkadaşını onurlandırma fikrini çok sevdi.

Şimdi on dört yıl sonra ve Amelia hala hayatlarımızda bir fark yaratıyor. Yıllar boyunca 5K'dan tonlarca para topladık ve bu yıl rekor kırdık. Dedektif Santoro bile büyük bir bağış yaptı.

-Sanırım bir barış teklifi.

Ve elbette, her zamanki payımı en üstten aldım.

Yine de dikkatliyim. Asla küçük bir miktardan fazlasını almam. Yaşam tarzımı karşılamama yetecek kadar ama kimsenin fark edeceği kadar değil. İntiharından sonra başıma açtığı onca beladan sonra Amelia bana borçlu. Pek çok kişi bunun için beni suçladı ve sınıf başkanlığından istifa etmek zorunda kaldım - hatta bir öğretmen beni sınıfta bırakmakla tehdit etti! Kendi canına kıyması benim suçum değildi.

-*Zayıftı*. Tanrım, sadece aptalca bir *şakaydı*.

Geçen yıl bağışlardan normalden biraz daha fazlasını hortumlamak zorunda kaldım. Seth şirketten çaldığımı anlamadan önce parayı Vixed hesabına geri aktarmak zorunda kaldım. Eğer daha kapsamlı bir denetim yapmış olsaydı, izlerimi gizleyemezdim. Ama tabii ki bunu yapmayacağını biliyordum. Eğer daha dikkatli olsaydı, ilk etapta asla paçayı kurtaramazdım.

Bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum. Vixed rekor kârlar elde eden büyük bir şirket; ürünlerimiz peynir ekmek gibi satılıyor. Birkaç ay önce beklenmedik yan etkiler nedeniyle geri çağrılan Collahealth hariç.

Seth omuzlarımı sıkıyor ve şimdi el ele tutuşmuş olan Dawn ve Caleb'e bakıyor. "Bu sana bir fikir veriyor mu?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Bu *sana* bir fikir veriyor mu?"

"Belki." Bana göz kırpıyor. "Artık özgür bir adamım, biliyorsun."

Geçen yıl Seth ile aramızdaki şeyler oldukça ciddileşti. Ondan ayrıldıktan sonra yıkılmıştı ve beni geri kazanmak için çaresizdi. Bu gurur verici. Elbette, ilk kez birlikte olduğumuzda, karısından ayrılmak konusunda isteksizdi. Yakalanmadığımızdan emin olmak için çok dikkatliydi.

Ben de işlerin ilerlemesine yardımcı oldum. Melinda'ya kocasının ders dışı aktiviteleri hakkında küçük bir not gönderdim. Yıkılmıştı ama umduğum gibi onu terk etmedi. Ben de ondan gelen birkaç tehdit telefonunu ve bazı korkutucu notları taklit ettim. Seth'i karısının benim peşimde olduğuna inandırdım.

Ve sonra beni şaşırtarak, gerçekten peşime düştü. Beni gerçekten tehdit etmeye başladı. Geri çekilmek zorunda kaldım, en azından geçici olarak.

Ama artık hayatımızdan çıktı. Ona karşı yasaklama emri bile çıkarttırmayı başardım, küçük Melinda Hoffman benim için gerçek bir tehlike olduğundan değil. Bana zarar veremez.

Denemesini görmek isterdim.

Ve bu yıl 5K'ya yapılan cömert bağışlar sayesinde, gelinliğimin parasını ödemek için kenara küçük bir birikimim olacak. Evlendiğimizde Seth'e hep istediği çocuğu verebilirim. Bu herkes için mutlu bir son. Melinda dışında.

Seth'in yanında durup Caleb'ın Dawn'ı bir kez daha öpmesini izliyorum. Gerçekten hoş bir çift olmuşlar. Dawn'ın o gece aklının başına gelmesine ve suya atlamamasına sevindim. O küçük farenin beni alt etmeye bu kadar yaklaşmış olması inanılmaz. Düşündüğümden daha kurnazmış.

O ve ben artık konuşulmamış bir anlaşma yaptık. Tara hakkında ağzımı kapalı tutacağım. O da Vixed'den zimmetime geçirdiğimi bildiği paralar konusunda çenesini kapalı tutacak. Sonuçta, Seth dikkatsiz olabilir ama o değil. İşten sonra benimle konuşmak istediğini belirten e-postayı aldığım anda ne yaptığımı bildiğini anladım. *Çok önemli bir mesele.* Bu yüzden onunla konuşmak için bu kadar çaresizdim. O kadar çaresizdim ki ertesi gün öğleden sonra onu aramak için evine gittim ve Dawn'ın ortadan kaybolduğunu ve halıda o kadar kan olduğunu orada fark ettim.

Zimmete para geçirmekten yakalanmamı istedi. Onu öldürme sebebimin bu olmasını istedi. Ama şimdi ben de onun sırlarından birini biliyorum.

Birbirimizin sırlarını mezara kadar saklayacağız. Şafak tehlikeli olabilir.

Ama ben de öyleyim.

SON

The Coworker'ı okumaktan keyif aldınız mı? Freida McFaddendiğer unutulmaz psikolojik gerilim kitaplarına göz atmak için buraya tıklayın'ın Amazon'da satışa sunulan !

Teşekkür

Bu kitap üzerinde 50 yıldır çalışıyorum.

Henüz elli yaşında olmadığımı düşünürsek, bu muhtemelen doğru değil, ama öyle hissettiriyor. Birkaç yıldır The Coworker'ın taslakları üzerinde çalışıyorum - kısaltılmış olarak "kaplumbağa kitabı" olarak anılıyor - ve birkaç son derece farklı taslak. Dürüst olmalıyım: ilk başlangıç sıkıcıydı. Herkes öyle söyledi. Sıkıcı olmaması için dört kez yeniden yazmam gerekti (belki... umarım).

Bu kitabı her yinelemede okuyan anneme teşekkür ederim. Taslakları beta olarak okuyan ve önerilerde bulunan diğer herkese teşekkür ederim: Pamela, Nelle, Kate ve Maura. Ve düzeltmeler için Val'e teşekkür ederim. Çok minnettarım!

Menajerim Christina Hogrebe'ye ve tüm JRA'ya bana olan desteğiniz ve inancınızın yanı sıra bunun mümkün olan en iyi taslak olmasına yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Sourcebooks'tan Jenna Jankowski ve Anna Michels'e de *The Coworker*'ın dünyaya gelmesine yardımcı oldukları için teşekkür ederim!

Teşekkür yazılarımı her zaman okuyucularıma teşekkür ederek bitiririm. Bunu yapmak zorundayım, çünkü vay be, gelmiş geçmiş en iyi ve en sadık okuyuculara sahibim. Çok müteşekkirim ve umarım emeğimin bu en son meyvesini beğenmişsinizdir!

Sonsöz

The Coworker'ı okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, bültenime kaydolabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeleri alabileceğiniz web siteme de göz atın:

http://www.freidamcfadden.com/

Ayrıca doğrudan bültenime kaydolabilirsinizde . Yeni çıkan kitaplardan lütfen beni Amazon'da takip edin! Beni Bookbub'da da takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okur grubum 'a katılabilirsinizhaberdar olmak için Freida McFans!

Ayrıca, kitaplarımı istila eden mutant yazım hatalarının insanüstü türlerini tedavi etmeyi başarmış olsam da, şimdi kurtulamadığım tüm bu yazım hatası *varyantları var*. Herhangi bir yazım hatası bulursanız ve düzeltebilmem için bana gösterirseniz, babalık nezaketini göstermiş olurum.

Ve şimdi lütfen yeni kitabım *Ward D...*'den kısa bir alıntının tadını çıkarın.

Koğuş D

Sevgili AMY BRENNER,

Bu gece birincil kilitli psikiyatri birimimiz olan D Koğuşu'nda nöbetçi olarak görevlendirildiniz.

Atandığınız vardiyaya hazırlanırken lütfen aşağıdaki yönergelere uyun:

- Koğuştan ayrılmak için kullanabileceğiniz sayısal bir kod verilecektir. D. Acil bir durum dışında, vardiyanız sırasında üniteden ÇIKAMAZSINIZ.
- Hastalarınıza herhangi bir kişisel bilgi vermeyin. Buna özel hayatınızla ilgili ayrıntılar veya ev adresiniz de dahildir.
- Aşağıdaki nesneler D Koğuşunda yasaktır: alkol, yanıcı sıvılar, raptiye, kalem, iğne, zımba teli, ataç, çengelli iğne, tırnak törpüsü, cımbız, tırnak makası, tütün ürünleri, elektronik sigara, plastik poşet, jilet, silah veya silah olarak kullanılabilecek herhangi bir nesne.
- Vardiyanız sırasında uyumayı beklemeyin.

Bu gecenin nöbetçi doktoru DR. BECK. Lütfen D Koğuşu'na vardığınızda nöbetçi hekime rapor verin.

Saygılarımla,
Pauline Walter
Psikiyatri Şefi'nin idari asistanı.

Bayan Pritchett uyuyamıyor.

Ya da en azından son iki haftadır tıp fakültesinde staj yaptığım psikiyatri polikliniğine en son geldiğinde uyuyamamıştı. Dr. Silver adında bir psikiyatristle çalışıyorum, kendisine Dr. Uykucu lakabını taktım (en azından benim kafamda) çünkü baktığı hastaların yüzde sekseni uyku sorunları nedeniyle burada bulunuyor. Tıp fakültesindeki psikiyatri rotasyonumun beni depresyon, anksiyete, psikoz vb. karışımıyla genel bir ayakta tedavi uygulamasına maruz bırakması gerekiyordu, ancak burada gerçekten sadece uyku sorunları var. Ve ben bununla iyiyim.

Bayan Pritchett'in son ziyaretinde küçük spiralli defterime aldığım notlar hâlâ duruyor. Şu ana kadar el yazımın ne kadar okunaksız olduğunu fark etmemiştim. Altmış dört yaşı bir yana, sadece iki cümleyi anlayabiliyorum:

Uyuyamıyorum.

Ve:

Kedi

"Kedi" kelimesinin altını birkaç kez çizdim, bu yüzden önemli olmalı, ancak bu kelimenin altına yazdığım hiçbir şeyi okuyamıyorum. Muhtemelen kedilerle ilgili bir şey. Belki de uykuya dalmaya çalışırken kedisi yüzüne oturuyordu. Bir keresinde bana da olmuştu.

Bayan Pritchett muayene odasında tünemiş, çene hizasındaki gri saçlarını düzgün bir şekilde taramış, kucağında büyük pembe çantasını tutuyor. Gördüğüm çoğu muayene odasının aksine, burada yükseltilmiş bir muayene masası yok. Sadece içinde iki tahta sandalye olan bir oda. Birinde Bayan Pritchett oturuyor, diğerinde ben oturacağım ve sonra Dr. Sleepy içeri girdiğinde o ikinci sandalyeye oturacak ve ben de ayakta durarak garip bir şekilde onların üzerinde gezineceğim.

"Amy!" Odaya girdiğimde Bayan Pritchett haykırıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim, canım!"

"Oh?" Bu, hastalarımdan aldığım her zamanki gözleri yaşlı karşılamadan farklı. "Nasıl uyuyorsun?"

"Sayenizde çok daha iyiyim!"

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi görünmemeye çalışıyorum ama kaçırmamak çok zor,

Ama kesinlikle hiçbir şey yapmadım.

"Evet!" Bana gülümsüyor. "Diğer herkes sadece bir sürü uyku ilacı yazdı, ama sen benimle gerçekten konuştun. Daha da önemlisi, beni *dinlediniz*. İşte o zaman uyuyamamamın nedeninin altı ay önce vefat eden Bay Whiskers'ı çok özlemem olduğunu ."

Oh, *kedi*. Şimdi her şey anlam kazandı. "Yardım edebildiğime çok sevindim."

Gözyaşları içinde gülümsüyor. "İşte bu yüzden seninle konuştuktan sonra dışarı çıktım ve yepyeni bir kedi yavrusu aldım. Bay Pofuduk'u eve getirdiğimden beri kütük gibi uyuyorum. Hepsi senin sayende. Çünkü beni dinlemek için zaman ayırdın."

Ne diyebilirim ki? Bir tıp öğrencisi olarak fazla bilgim yok ama hastalarla geçirecek çok zamanım var. Ve bu iyi bir şey, çünkü Bayan Pritchett bana yepyeni yavru kedisinin yaklaşık beş milyar Polaroid göstermeye devam ediyor.

"Ayrıca," diyor fotoğraflara bakmayı bitirdiğimizde, "sana bir teşekkür hediyesi aldım!"

Teşekkür hediyesi mi? Cidden mi? Vay canına, bu iki yıldır başıma gelen en heyecan verici şey.

Ancak Bayan Pritchett sandalyesinden kalktığında heyecanımın bir kısmı azalıyor. Ve muayene odasının arkasında olduğunu fark etmediğim dev bir tabloyu eline aldığında tamamen kaybolduğunu söyleyebilirim. Resim bizden uzağa bakacak şekilde çevrilmişti, ama şimdi onu açıkça görebiliyorum.

Bu bir kedi portresi.

Ve neredeyse benim kadar büyük.

Bayan Pritchett gururla, "Bu Bay Whiskers'ın yaptırdığım bir resmi," diyor. "Ve sizin almanızı istiyorum."

"Oh," dedim. "Um. Teşekkür !"

Dev portrede siyah bir kedi belirgin bir şekilde yer almaktadır. Bay Whiskers bir vaşak ya da belki de küçük bir aslan değilse, bunun gerçek hayattan daha büyük olduğu açıktır. Peki resimde neden bu kadar *kızgın* görünüyor?

"Gerçekçi görünmüyor mu?" Bayan Pritchett diyor ki.

Evet. Gerçekten de tablonun içinden fırlayacakmış gibi görünüyor.

Ben.

Tabloyu muayene odasından çıkardım, nereye koyacağımdan emin değildim.

Bu şeyi küçücük daireme koydum. Şimdilik koridorda bırakıyorum.

Dr. Sleepy, Bayan Pritchett ile oturduğum yerin yanındaki ofiste çalışıyor. Bu diğer ofiste bir masa ve bir bilgisayar var ve ben yumruğumu vurduğumda Dr. Sleepy tuşlara vurmaya devam ediyor

açık kapıya karşı. Başını kaldırıp bana baktığında, yarım ay şeklindeki okuma gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru itiyor ve bana o hafif gülümsemelerinden birini veriyor.

"Merhaba Amy." Dr. Sleepy her zaman monotona yakın sakin bir sesle konuşur. Hastalarının çoğunu sadece sesiyle bile uyutabileceğinden eminim. Muhtemelen randevudan çıkarlar ve hemen arabalarına binerler, muhtemelen araba kullanırken. "Hazır mısınız?"

"Evet," dedim.

"Peki o zaman. Bana Bayan Pritchett'ten bahset."

Küçük not defterime Bayan Pritchett hakkında yazdığım bilgileri gözden geçiriyorum. Dr. Sleepy her şeyi sessizce dinliyor, uygun anlarda hafif homurtular çıkarıyor. Kedi portresinden bahsediyorum, belki onu elimden almayı teklif eder diye umuyorum ama öyle bir şansım yok.

"Neyse," diyorum. "Hepsi bu kadar."

Dr. Sleepy beyaz keçi sakalını düşünceli bir şekilde ovuşturuyor. "Peki *sen* nasılsın Amy? Sen de pek iyi uyuyormuş gibi görünmüyorsun."

Haklı, dün gece iyi uyuyamadım. Gözlerimin altında kocaman torbalar olduğuna eminim. "Sadece biraz gerginim çünkü bu gece D Koğuşu'nda rotasyon yapacağım."

"Ah, bu mantıklı." Gecenin yarısını kilitli psikiyatri ünitesindeki nöbetim hakkında endişelenerek geçirmiş olmamın normal olduğunu düşünmesinden ne kadar rahatsız olacağımı bilemiyorum. "D Koğuşu zorlayıcı olabilir ama bence bu gece çok şey öğreneceksin. Uzman doktorunuz kim?"

"Dr. Beck."

Onaylarcasına başını sallıyor. "Tanıdığım en iyi psikiyatristlerden biri. Ve mükemmel bir öğretmen. Bu gece harika bir deneyim yaşayacaksınız."

Bundan şüpheliyim.

"Endişelenecek bir şey yok," diyor sakin, güven verici sesiyle. "Unutmayın, üniteden çıkmak için kodunuz olacak. İstediğiniz zaman çıkabilirsiniz."

Doğru. Görünüşe göre psikiyatri ünitesinin kilitli kapısını kontrol eden altı haneli bir tuş takımı var. Ama bir telefon numarasını ezberleyemem ve bu sadece bir rakam fazla. Ya kodu unutursam ve kapana kısılırsam? *O zaman ne olacak?*

Sakinleştirici bir şekilde gülümsüyor. "Son iki haftadır burada harika bir iş çıkardın Amy. Tüm hastalar bana harika bir dinleyici olduğunuzu söylüyor. Birçok hasta

Öğrenciler psikiyatri hastalarının da tıpkı sizin ve benim gibi birer insan olduğunu unutmuş görünüyor. Onlar sadece iyileşmek istiyorlar ve bir hekim olarak görevinizin bir parçası da onlara mümkün olan en iyi bakımı vermek olacaktır."

"Biliyorum."

Başını yana eğiyor ve sık sık yaptığı gibi düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Neden bu kadar endişeleniyorsun, Amy?"

"Sadece... tehlikeli olabilir gibi görünüyor."

"İyi olacaksın." Sulu mavi gözlerini bana dikiyor. "Tüm hastaların ilaçları çok iyi kontrol altında. Endişelenecek bir şey yok."

Kulağa yalan gibi geliyor. Eğer iyi kontrol edilselerdi, ünitenin kilitli olması gerekmezdi, değil mi?

Ama D Koğuşu'ndaki gecemden korkmamın gerçek nedeni bu değil. Dün gece yatakta dönüp durmamın gerçek nedenini Dr. Sleepy'ye söyleyemem. D Koğuşu'ndan umutsuzca korkmamın gerçek nedenini kimseye söyleyemem.

"Dinleyin." Dr. Sleepy kolundaki altın saate bakar. "Neden Bayan Pritchett'le işimi bitirmeme izin vermiyorsun, sen de erken çıkabilirsin? D koğuşuna gitmeden önce biraz Amy zamanı geçirirsin."

Biraz Amy Time kulağa harika geliyor. Artık bunu pek bulamıyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyorum.

Bana göz kırpıyor. "Sorun değil. Ve endişelenme. D Koğuşu'na gittiğinde o kadar da kötü olmadığını göreceksin. Söz veriyorum."

Ona gerçeği söylememek için dilimi tutuyorum. Gerçek şu ki, D Koğuşu'nu daha önce görmüştüm. Yaklaşık on yıl önce bir kez ziyaret etmiştim.

En iyi arkadaşımın orada hasta olduğu zamanlar.

Ziyarete geldiğimde keçeleşmiş saçlarını ve vahşi gözlerini hala hatırlıyorum. Artık en iyi arkadaşım gibi görünmüyordu - daha çok kafese vahşi bir hayvan gibiydi. Ama aklımda en çok kalan şey -asla unutmayacağım şey- bir daha asla geri dönmeyeceğime dair kendi kendime yemin ederek üniteden kaçmadan birkaç saniye önce bana söylediği sözlerdi:

Burada kilitli olan sen olmalıydın, Amy.

Ward D'yi Amazon'dan satın alın!

Ayrıca Freida McFadden tarafından

D Koğuşu

Mahkuma

Asla Yalan

Söyleme

Hizmetçinin Sırrı Hizmetçi

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek Şehri

İntihar Med

Şeytan Önlük Giyer Bildiğin

Şeytan